

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kirsty
greenwood

Big Sexy
LOVE

*A laugh until you cry
romantic comedy*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BÜYÜK SEKSİ AŞK

KIRSTY GREENWOOD

İÇİNDEKİLER

Giriş

Bölüm

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Kirsty Greenwood'un gerçekten harika bir haber bülteni var. Yeni yayınlanan kitapların güncellemelerini gönderiyor ve güzel hediyeler dağıtıyor (çoğunlukla kitaplar, internette bulduğu kitaplarla ilgili güzel şeyler ve bazen içkiler). **Buraya tıklayarak** kaydolabilirsiniz.

buraya tıklayarak kaydolabilirsiniz. Hayatınız boyunca size spam göndermez.

Bana komik olmayı öğreten babam Dave Greenwood'a. Ve tuhaf olmayı. Ve her durumda olumlu yanları aramayı. Seni seviyorum baba.

BÖLÜM BİR

Kararımı verdim. Bu yıl resmen şimdiye kadarki en berbat yılım.

Olive Brewster'ın Şimdiye Kadarki En Berbat Yılı.

Bu açıklamamın en önemli beş nedeni şunlar:

Birinci neden: Kardeşim Alex ve kız arkadaşı Donna, ortak evimizde beni küçücük bir odaya atıyorlar. Donna, benim büyük odamı yeni kokulu mum işinde stüdyo olarak kullanmak istiyor. Henüz kokulu mum yapmaya bile başlamadı! Ama görünüşe göre "olduğunda hazır olmak istiyorlar" ve benim "bu konuda pislik gibi davranmamamı" istiyorlar.

İkinci neden: Yirmi yedi yaşındayım ve Manchester Kapalı Pazarı'nda balıkçı olarak çalışıyorum. Üniversite masraflarımı karşılamak için geçici bir iş olacaktı. Dokuz yıl sonra hâlâ buradayım. Korkunç bir şey değil, sanırım. Ama pek de ilgi çekici değil. Düzenli müşterilerim oldukça tatlı ve işi çok iyi biliyorum, ama çoğunlukla meteliksizim ve dirseklerime kadar

ve kafaları hâlâ yerinde olan ve kesinlikle bana bakan balıklarla göz teması kurmamaya çalışıyorum.

Üçüncü neden: Neredeyse on yıldır seks yapmadım. En ufak bir seks bile. Tüm dünya bana, seks yaparsam kendimi harika hissedeceğimi söylüyor. Ama ben seksin gerçekten aptalca bir fikir olduğuna tamamen ikna oldum. Seksin insanları nasıl kontrolünü kaybetmesine, bencil olmasına, sadece penisleri ve vajinaları tarafından yönetilen pervasız aptallara dönüştürdüğünü ilk elden gördüm. Öyle olmak istemiyorum! Hayatımın basit olmasını seviyorum. Güvenli, kesin ve kesin... ve seksten uzak. En azından öyle olduğunu sanıyordum... Çünkü geçen ay *Atonement*'i ilk kez izledim ve Keira Knightley ile James McAvoy'un o şık kütüphanede ayakta yaptıkları sahneyi biliyorsunuz, değil mi? O sahne, vajinamda oldukça hoş ve ilginç bir his uyandırdı. Gerçekten de oldukça hoş ve ilginç bir his. Seks yapmayan yaşam tarzım daha önce hiç rahatsız etmemişti. İlk seferim beceriksiz ve garipti ve tekrarlamak istediğim bir şey değildi. Ayrıca, yıllardır hoşlandığım kimseyle tanışmadım, bu yüzden bu hiç sorun olmadı. Ama... şimdi merak etmeye başladım. Ya herkes haklıysa ve ben bir şeyleri kaçırıyorsam? O ateşli kütüphane seksini aklımdan çıkaramıyorum. Günde defalarca düşünüyorum ve bir türlü kafamdan çıkmıyor.

Dördüncü neden: Geçen ay, hangi Harry Potter karakteri olduğunuzu öğrenebileceğiniz Buzzfeed testlerinden birini yaptım. Sonuç Buckbeak çıktı. Evet, biliyorum. Ben de Buckbeak'i hatırlayamadım. Ana karakterlerden biri bile değil. *İnsan* bile değil. Yani, bunu neden testin olası sonuçları arasına koymuşlar ki? Çok incitici. Hufflepuff'a girmediğim için Tanrı'ya şükrediyorum. Kimse o boktan yere girmek istemez.

Beşinci neden: En iyi arkadaşım Birdie ölüyor.

* * *

"İyi misin canım? Ağlayacak gibi görünüyorsun."

Melankolik hayallerimden, hizmet ettiğim müşteri tarafından uyandırıldım. Norris adında yaşlı bir adam, her Perşembe öğleden sonra akşam yemeği için biberli ton balığı biftek almaya geliyor. Ben buraya çalıştığımdan beri buraya geliyor. Her zaman Perşembe öğleden sonra, her zaman biberli ton balığı biftek. Onun bu kadar düzenli gelmesi, her zaman belirli bir günde belirli bir yemeği seçmesi bana çok rahatlatıcı geliyor. O benim gibi bir adam. Mümkün olduğunda, ne olacağını bilmek güzel! Birdie buna itiraz ediyor. Ona göre hayatın eğlencesi beklenmedik şeylerde. Ama ben beklenmedik şeyleri deneyimledim ve size şunu söyleyeyim, o hayat bana göre değil.

"Oops, pardon Norris." Ona gülümsüyorum. "Aklım başka yerdeydi! Ton balığı biftek, değil mi?"

Soğuk tezgâhtan balık filetoyu almak için uzanırken Norris'in boğuk sesi beni durdurur.

"Aslında, tatlım, bugün levrek alacağım."

Donakaldım, elim tezgahın içinde havada asılı kaldı, gözlerim uzun boylu iş arkadaşım Tall Joan'a, sonra da patronum Taller Joan'a kaydı. Uzun zamandır hep aynı ton balığı sipariş eden Norris'in aniden deniz levreği siparişini değiştirdiğini fark etmemişlerdi.

"Ne oluyor?" diye şüpheyile soruyorum, Norris'in alışkanlıklarında bu beklenmedik değişikliğe neyin sebep olduğunu merak ediyorum. "Sen... sen... her şey yolunda mı, Norris?"

Sanırım sorum istediğimden daha suçlayıcı çıkmış, çünkü Norris kaşlarını çatıyor, kalın beyaz kaşları o kadar alçalıyor ki, ağır kapaklı mavi gözlerini neredeyse tamamen kapatıyor. "Sadece farklı bir şey canım çekti, Olive. Arada bir değişiklik yapmak güzel."

Değişiklik yapmak güzel mi? En son değişiklik yaptığımda, 2010 yılında "kaprisme" renkli kontakt lens satın almıştım ve insanlar glokom olduğumu sanmıştı.

"Oh." diyorum, yeni siparişini karıştırarak. "Harika. Kesinlikle! Müthiş!"

Farklı bir şey.

Ne ilginç.

* * *

O akşam işten eve dönerken, erik rengi montumu ilikleyip Manchester'ın merkezinden geçerek, yaşadığım kırsal banliyö Saddleworth'a giden tramvay durağına doğru yürüdüm. Gökyüzü hala mavi ve parlak, bahar havası buzdolabından çıkmış Granny Smith elması gibi taze ve canlıydı. Piccadilly Gardens'ta dolaşırken, sevimli çiçekçinin pop-up çiçek dükkanında çalışan arkadaşşıma merhaba diyorum. Café Milo'da her hafta olduğu gibi durup, her zaman çeşmenin yanındaki banklarda oturan evsiz adam Mickey için büyük bir fincan çay, peynirli ve jambonlu baget ve kremalı tart alıyorum.

Superdrug'un önündeki sokak çalgıcısı çellocuya yaklaşırken gülümsüyorum. Her perşembe akşamı hiç aksatmadan işten çıkanlar için çalışıyor. Çellonun kutusuna bir pound atıyorum.

"Teşekkürler, Olive!" diye neşeyle bağılıyor.

"Çello çalman çok güzel, George!" diye bağırarak ona başparmağımı kaldırıyorum. Cuma ve cumartesi günleri işim yok, bu yüzden onu bir haftaya kadar göremeyeceğim. "Harika bir hafta sonu geçir, George!"

"Sana da!"

Tramvay durağına varmak üzereyim ama tam o sırada, güler yüzlü bir kadın önüme atlayıp yolumu kesiyor. Bu kadın kim? Benden ne istiyor? Neden yüzüme yaklaşıp bu kadar gülümsüyor? Eğer bir kedi olsaydım, şu anda tüylerim diken diken, tıslayarak saldırmaya hazırlanıyor olurum.

"Şu anda hayatıma İsa'yı davet etmek istemiyorum," diyorum, bu kadar gülen birinin ancak yakın zamanda Tanrı'yı keşfetmiş ve benim de aynısını yapmamı isteyen biri olabileceği sonucuna vararak.

"Ha ha! İyi espri!" diyor kız ve bana "Gizli Komedi!!!" yazan bir broşür uzatıyor.

"Gizli Komedi, üç ünlem işareti mi?" diye merakla soruyorum. "Komedi neden gizli? Kimden gizli?"

"Sadece bir pazarlama hilesi," diye açıklıyor kız. "Gizli şeyler son zamanlarda çok moda, değil mi? Gizli barlar, gizli içki mekanları, gizli bahçeler, gizli sinema, işyerinde patronun Excel makrolarından bahsederken, sıkıntıdan kafan patlayacak gibi hissettiğinde, masanın çekmecesine sakladığın gizli esrarlı kekler, bilirsin ya? Ha ha."

"Ah!"

"Her neyse, ücretsiz bir doğaçlama komedi gösterisi düzenliyoruz. Ve genellikle gösteriden sonra açık mikrofon seansı oluyor, istersen katılabilirsin."

Karnımın derinliklerinde hafif bir heyecan hissediyorum. Ama bugün Perşembe akşamı ve bu, *The Big Bang Theory*'ye takıntılı Alex ve Donna ile birlikte *The Big Bang Theory*'yi izlediğimiz akşam. Akşam yemeğini yedikten sonra ailece birlikte izliyoruz. Beni orada bekliyorlar. Ve bu gizli gösteriye gitmek istesem bile, duş almam gerekiyor çünkü, kabul edelim, deniz ürünleri kokusu kimseye yakışmaz. Ayrıca, tek başıma komedi kulübüne gidemem. Bu çok tuhaf olur. Ya daha fazla yabancı benimle konuşmaya çalışırsa? Ya da komedyenler beni açık mikrofona çıkmam için zorlarsa? Ve bir şekilde, zavallı Birdie hakkında tüm endişeli düşüncelerimi ortaya dökmenin tam zamanı olduğuna karar verdim. Ve seyircilerden biri "Burayı ne sanıyorsun? Lanet terapistin ofisi mi?" diye bağırdı. Ve herkes benimle birlikte değil, bana güldü. Ve Manchester'ın, hatta muhtemelen tüm gizli komedi dünyasının alay konusu oldum.

"Ah, dürüst olmak gerekirse, benim için biraz son dakika oldu," diyorum sonunda, gülümseyen kadından uzaklaşarak. "Ama davet için teşekkürler!"

Kız omuz silkiyor ve başka bir Manchesterlı yolcuya doğru yürüyerek, onu konsere gelmesi için neşeyle ikna ediyor, sanki hafta içi bir akşam planlarını iptal etmek çok kolay bir şeymiş gibi. Onu izlerken, bir an için kıskançlıkla onun yerinde olmak nasıl olurdu diye merak ediyorum. İnsanların önüne çıkıp komik olabilecek kadar cesur. Yabancılarla yaklaşp cesurca konsere gelmelerini isteyebilecek kadar kendine güvenen. Hiç korkusu olmayan biri.

Hüzünlü bir iç çekişle, dikkatimi dağıtan en sevdiğim 90'lar pop şarkıları listesini açıyorum, tramvay durağıma varıyorum ve tramvayın gelip beni gerçek hayata geri götürmesini sabırla bekliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Olive'in telefonundaki hatırlatıcılar:

**Diş kontrolü randevusu al (Dolgu lazım mı? Çürümüş diş var mı?) Birdie için o gül altın rengi Kate Spade kahve fincanını sipariş et "Still Minds" meditasyon uygulamasını indir
Still Minds meditasyon uygulamasının 1. gününü dinle**

Ev hayatım bir sitcom olsaydı, adı "*The Alex and Donna Show*" olurdu. Sitcom için berbat bir isim, biliyorum, ama ne demek istediğimi anladınız. Ben, bodrumda yaşayan solgun, tuhaf kız kardeş olurdum, ara sıra ortaya çıkıp kuru espriler yapardım, ama çoğunlukla Alex ve Donna'nın önünde rol yapmaları için seyirci olurdum.

Friends dizisinde olsaydım, Gunther olurdum.

Doğduğumdan beri bu evde yaşıyorum. Eskiden annemle babamın eviydi. Sonra, Manchester'da üniversiteye başladıktan iki hafta sonra, annemin iş için şehre gelen bir Fransız adamla kirli bir ilişki yaşadığını öğrendik (başka türlü var mı ki?). Aniden babamı, kardeşim Alex'i ve beni terk edip, Fransız sevgilisiyle Marsilya'da yeni bir hayata başlamak istedi. Aptalca bir ilişki yüzünden tüm ailesini umursamadan terk etti! Luc'la sadece bir yıl kaldı, ama Fransa'da başka birini buldu ve hala orada yaşıyor.

Babam bu olaydan o kadar yıkılmıştı ki, sonraki altı ayın çoğunu perdeleri kapalı oturma odasında konserve turta yiyerek geçirdi. Ve sonra, ben birinci sınıf sınavlarımı verirken, ipoteği Alex'e devretti ve memleketi İskoçya'ya geri döndü. Şimdi, kız arkadaşlarından kız arkadaşlarına koşturuyor, hayatının bu şekilde bitmiş olmasından dolayı son derece mutsuz ve acı çekiyor.

Sonra sadece Alex ve ben kaldık.

Artık ailemle pek konuşmuyorum. Annem bizi terk ettikten sonra her şey parçalandı. Hala bununla ilgili sorunum yok. (Tabii ki var, ama...) Bir keresinde, Birdie sarhoşken, şu anki tüm zaafplarımın ailemin beklenmedik dağılmasından kaynaklandığını, "duygusal olarak travma geçirdiğimi" söyledi. Bence bu biraz Psikoloji 101'den alınmış bir öneri, ama... Gençken çok daha cesurdum. Parkta kaydırdıktan kaymak yerine *tırmanan* kızdım. Sert kız.

Burada, Saddleworth'daki evi seviyorum, burada yaşanan tüm kötü şeylere rağmen. Burası benim evim: sessiz bir sokakta, güzel bir çakıllı bahçesi olan, kırsal alana çok uzak olmayan, güzel ve ferah bir ikiz ev. İçerisi rahat ve ailemizin ani ayrılığından önceki mutlu ve güvenli anılarla dolu. Burayı o kadar iyi biliyorum ki, karanlıkta bile ellerimle duvarlara dokunmadan banyoya gidebiliyorum.

Çiçek desenli duvar kağıtlı koridora girdiğimde, Donna'nın lazanyasının lezzetli domates kokusu evin her yerine yayılıyor. Mutfğa hızlıca merhaba diye bağırıp, günün yorgunluğunu atmak için duşa girmek üzere yukarı çıkıyorum.

Sonra odama gidip rahat lacivert jarse elbise giyiyorum, devasa, inatçı kızıl buklelerimi kurutup tarayıp at kuyruğu yapıyorum ve retro bir saç lastiği ile sıkıca bağlıyorum.

Aşağıya mutfğa inip görevimi yapıyorum ve Donna'ya yemek yapmasında yardım etmeyi teklif ediyorum. O omuz silkiyor, ince sarı saçlarını yüzünden üfleyerek ev yapımı focaccia hamurunu un serpilmiş mutfak tezgahına açıyor.

"Zor kısmı bitti," diyor gülümseyerek. "Gerçek *bir lazanya* yapmak için çok özel mutfak becerileri gerekir." "Lazanya"yı berbat, abartılı bir İtalyan aksanıyla söylüyor ve şaka yapmıyor bile. "Masayı hazırlayabilir misin? Senin için çok zor olmazsa, Olive?"

Donna tuhaf biridir. Beni pek sevdiğini sanmıyorum. Yani, ağzından çıkan her kelime *teknik olarak* nazik ve son derece kibar. Ama altında yatan bir düşmanlık var ve bu da bana sürekli onu üzen bir şey yapmışım gibi hissettiriyor. Bana karşı her zaman çok resmi davranıyor ve adımı çok sık söylüyor, bu da beni ürkütüyor. Biliyorum ki, bu evi Alex'le ikisi için istiyor, benim onların rahatını bozup, *doğduğumdan beri* uyuduğum büyük odayı işgal etmememi istiyor.

"Sorun değil," diyorum, çekmecedan çatal bıçakları alıp mutfak masasına üç kişilik yer hazırlıyorum. "İşin nasıl gitti?"

Donna yorgun bir şekilde iç çekerek, fırının kapısını açıp otantik lazanyasını kontrol ediyor. Chester'daki bir süpermarket merkezinde Bilgi Stratejisi Müdürü ve (kendi sözlerine göre) hiyerarşide oldukça üst bir konumda. "Her zamanki gibi yoğun ve yorucu," diye cevaplıyor ve fırını kapatıyor. "Beynim yandı!" Bana kıskanç bir bakış atıyor. "Tanrım, işinde fazla düşünmek zorunda olmamak ne kadar *rahatlatıcı* olmalı, Olive!"

"Şey..."

Protestoya gitmek istiyorum ama o haklı. İşim çok fazla düşünmeyi gerektirmiyor. Mükemmel bıçak kullanma becerisi, kapsamlı yengeç bilgisi, uzman kabuk soyma yeteneği? Kesinlikle. Ama beyni yakan düzeyde düşünme? Pek sayılmaz.

"Şey," diye devam ediyor Donna. "Sanırım mum işim yoluna girince işler daha iyi olacak. Ruhun benimki kadar sanatsalken kurumsal bir işte çalışmanın ne kadar zor olduğunu *tahmin bile edemezsin*, Olive."

"Mmhmm!" diyorum, masaya oturup, eski moda şık bir kavanoza konmuş grissini çubuklarından birini ısırarak.

"Peçeteler!" diyor Donna gülümseyerek. "Peçeteleri unutma, Olive."

Alex ve ben, Donna geçen yıl taşınana kadar peçete kullanmazdık. Dağınık yemekler yediğimizde mutfak havlusu kullanırdık, bazen de mecbur kalırsak tuvalet kağıdı. Ama Donna gerçek kumaş peçeteler kullanmakta ısrarcı, onları nişasta ile kolalayıp ütülüyor.

"Naber, millet!" Alex mutfığa girer, çantasını kurutma makinesinin yanına bırakır ve Donna'ya yanağından bir öpücük vermek için yanına gider. Nazik, yuvarlak yüzü pembe ve ıslık ıslık, genellikle düzgün kestirdiği kızıl saçları ön tarafta biraz terlemiştir. "Big Bang Theory gecesi! Sabırsızlanıyorum!"

"Ben de!" Donna, ellerini çırparak etrafına un bulutu saçıyor. Yüzünde içten bir gülümseme beliriyor.

"Bazinga!"

"Bazinga!" Alex de ekler.

İkisi de bana umutla dönüyor.

"Bazinga," diyorum, onlarınki kadar heyecanlı görünmeye çalışarak gülümsüyorum. "Oh, Sheldon," diyor Donna, sanki çok özel bir anısını hatırlar gibi başını sallayarak gülüyor.

"Ne kadar da ilginç bir karakter!"

"Kesinlikle sitcomların altın çağını yaşıyoruz!" Alex kravatını gevşetip buzdolabından bir şişe bira alarak ekler.

Masa örtüsünü serip, *The Big Bang Theory'nin* sezon finali ve yeni box seti çıkıncaya kadar kaç bölüm daha izleyeceğimizi merak ediyorum.

* * *

"Bu iş fikrinin en güzel yanı, bazı mumların üzerinde ilham verici sözler yazması ve bazılarının kokulu olması. Ama benimki? Benimki *hem* ilham verici *hem de* kokulu olacak!"

"Harika olacak!" diyor Alex, lazanyasının son lokmalarını bitirip, hafifçe şişkin karnını memnuniyetle okşayarak. "Kullanabileceğin başka sözler düşündün mü?"

Donna başını sallar ve peçeteyle ağzının kenarlarını özenle siler. "Aslında ben de birkaç tane yazdım." Derin bir nefes alır. "Aşkın alev gibi yanıyor!" diye zaferle ilan eder. "Çok romantik, değil mi?"

Su bardağımın üzerine gülerken, onun şaka yapmadığını fark ettim. Ciddiydi. *Aşkın alev gibi yanıyor mu?* Bu romantik değil. Bu bir cinsel yolla bulaşan hastalık.

"Beğendim!" Alex, her zamanki gibi insanları memnun etmek için nazikçe diyor. "Hafta sonu birkaç tane daha bulalım, hayatım. Son koku listeni belirledin mi?"

"Limon var tabii ki, vanilya ve taze kesilmiş çimen." Donna parmaklarıyla sayıyor. "Son ikisine karar veremedim ama... "Hayal et, uyu, sev, yaşa" yazan mum için lavanta olabilir. Ya da "Hayatının her anını yaşa!" yazan mum için gül kokulu olabilir."

"Ne dersin, Olive?" Alex, beni tatlı bir şekilde sohbete dahil eder. Donna'nın akşam yemeği sohbetlerini tamamen ele geçirme eğilimini o bile fark ediyor. Acaba ona bunu hiç söylemiş mi? Hmm. Muhtemelen

değildir. Alex kolay bir hayatı sever ve Donna'yı herhangi bir şekilde eleştirmek ona bir sürü sorun çıkaracaktır.

Omuz silkiyorum. "Neden bir iki tane sıra dışı koku seçmiyorsun?" diyorum. "Kimsenin daha önce düşünmediği bir mum kokusu mesela? Mesela... lisedeki aşkının deri ceketı gibi? Ya da yastığın soğuk tarafı? Ya da taze kesilmiş çim yerine uzun çimler? Çoğu mum taze kesilmiş çim kokuyor. Ama uzun çimler çok güzel kokuyor! Özellikle içinde papatyalar varsa. Uzun çimler çok küçümseniyor."

Şimdi Donna'nın burnunu çekme sırası... "Deri ceket kokulu mum mu? Fikrin için teşekkürler Olive, ama ben almayayım."

Ben başka bir şey söyleyemeden Donna Alex'e dönüp farklı mum kalıpları hakkında uzun ve ayrıntılı bir konuşma yapmaya başlar. O anda bir bahane uydurup yatmaya karar veririm.

"Ama... Yirmi dakika sonra *The Big Bang Theory* başlayacak!" diye hatırlatır Alex. "Sorun değil, yarın izlerim!"

"Olive, Sheldon'ın komik maceralarını kaçırmak istiyorsa, bu onun seçimi," diyor Donna, Alex'in omzuna hafifçe vurarak.

"Emin misin?" Alex, merdivenlere doğru geri çekilirken bana sorar.

"Kesinlikle! I need an early night anyway. I'm visiting Birdie

yarın.

İkisi de başlarını eğip, Birdie'den her bahsettiğimde yaptıkları gibi çok sempatik bir şekilde başlarını salladılar. Bu fırsatı değerlendirip hızlıca iyi geceler diye el salladım ve merdivenleri iki basamak birden atlayarak çıktım.

Instagram'da hızlıca bir tur attıktan ve dizüstü bilgisayarımda *Fawlty Towers*'ın bir bölümünü izledikten sonra, başımı yastığa koyup gözlerimi kapatıyorum. Ama uykuya dalmaya çalışırken aklıma sadece iki şey geliyor: *Atonement*'taki o kanlı kütüphane sahnesi ve Norris'in birdenbire levrek yemeği istemeye başlaması...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birdie'den mesaj: Acele et Brewster, seni özledim. Kahveyi unutma. Ayrıca burada yeni bir doktor var ve çok yakışıklı. Onu sevgilim yapmayı planlıyorum. Böbreklerim boktan olsa da olmasa da, bir kızın sevişmesi lazım!!!

Ertesi sabah, karnımda garip bir heyecan ve korku hissiyle uyanıyorum. Bu, Birdie'yi hastanede ziyaret ettiğimde her zaman hissettiğim bir duygu. Onu görmek için sabırsızlanıyorum çünkü o, hayatımda en sevdiğim insan. Ama onu, lupus nedeniyle son sekiz haftadır yatmak zorunda kaldığı hastanede ziyaret ediyorum. Bu korkunç bir şey. O kadar korkunç ki, tüm olayı sadece belirsiz ve soyut bir şekilde düşünebiliyorum. Doktorların onun ne kadar ömrü kaldığını bilmediklerini hala kafam almıyor. Bu düşünce aklımdan gelir gelmez onu kafamdan atıyorum ve onun gününü neşelendirebileceğim yollar düşünmeye odaklanıyorum.

Hızlı bir duş aldıktan sonra hardal rengi bir gömlek elbise giyip rahat siyah ayakkabılarımı giyiyorum ve evden çıkarken Birdie için yol üzerinde kahve alıyorum. Erkekler, parlak kıyafetler ve Egon Schiele'nin sanatı dışında en sevdiği şey kahvedir. Ama hastanenin kahvesi durmuş su gibi tadı olduğu için ona en iyisini alıyorum. Ayrıca, kahve getirmezsem odasının kapısından içeri almıyor.

Manchester Royal Hastanesi'ne giden otobüste, son zamanlarda milyonlarca kez tekrar ettiğim Birdie ile tanıştığım anı tekrar yaşıyorum. Bu anı hayal etmeyi seviyorum çünkü

o, *tam* da o anda harika bir şeyin olduğunu anladığınız nadir anlardan biriydi.

Üniversitedeki ilk yılımda kütüphanede, *Canterbury Hikâyeleri* hakkında yazdığım makaleye odaklanmaya çalışıyordum. Tam o sırada, kısa boylu, kahverengi saçlı, pixie kesimli bir kız gürültüyle masaya oturdu ve masaya biraz sıcak kahve döktü.

"Siktir, pardon! Özür dilerim, millet!" diye diğer öğrencilere yüksek sesle bağırdı ve büyük turuncu yün atkısıyla dökülen kahveyi sildi. Aksanı saf New Yorkluydu, ama tamamen havalı bir Parisli gibi görünüyordu. Büyük, hüzünlü gözleri, keskin kesilmiş saçları, solgun, kibirli elmacık kemikleri ve küçük burnu vardı. Şık siyah bir yelek ve siyah tül etek giymişti, eteği eski moda bir Manchester kütüphanesi için fazla genişti.

Bu kesintiye sinirlendiğimi hatırlıyorum. Joan's Fresh Fish'te okul masraflarımı karşılayabilmek için çok uzun saatler çalışıyordum ve zaten ders çalışacak zaman bulamıyordum. Ve şimdi bu Amerikalı kadın, kütüphanenin kutsal kurallarına hiç saygı göstermeden, kahvesini dökerek konuşup duruyordu.

"Oh, seni kızdırdım!" dedi bana, eski püskü bir dizüstü bilgisayarı açarken, bilgisayarın açılış sesi son ses ayarındaydı.

Gözlerimi devirdim. "Hayır," diye fısıldadım, not defterimi göstererek. "Bunu bitirmem lazım."

"Sessiz olur musunuz?" Ortadaki masada oturan başka bir adam öfkeyle bizi susturdu. "Bu temel kütüphane kuralları, tanrı aşkına."

Onu görmezden gelen kız, kitabımı görmek için eğildi. "Chaucer. Ne sıkıcı! Ama Van Gogh'tan iyidir. Tam bir deli." Kendi kitabını gösterdi: *Post-Empresyonizm Ustalar*.

O anda gülümsemeden edemedim. Bu kız, herkesi rahatsız ettiğini umursamıyordu bile. Ben ise onun tam tersi olduğum için, bu beni büyüledi.

"Adın ne?" dedi kız, neşeli ve gür bir sesle.

Masadaki diğer çocuk yüzü kızarmaya başlamıştı. Onun sinirlenmesini önlemek için defterimden bir sayfa kopardım ve üzerine bir şeyler yazdım.

Şşş! Benim adım Olive Brewster.

Kız başını sallayarak okudu, kalemimi aldı ve kağıda büyük ve dalgalı harflerle yazdı.

Ben Birdie. Birdie Lively. Memleketim ABD'de korkunç bir kalp kırıklığı yaşadktan sonra buraya taşındım. Henüz kimseyi tanımıyorum ve seni sevdim. Muhtemelen en iyi arkadaşlar olmalıyız. Ne dersin? Evet için bu kutuyu işaretle. Hayır için kutucuk yok, yani hayır diyemezsin.

Bunu okuduğumda gözlerim neredeyse yerinden fırladı. İngilizler bu şekilde arkadaş edinmezdi! Ben kesinlikle edinmezdim. Hele ki kütüphanenin sessizlik kurallarını hiçe sayan cesur bir Amerikalıyla. Ama nasıl direnebilirdim ki? En azından, memleketi ABD'de yaşadığı bu korkunç kalp kırıklığını dinlemek istiyordum. Hiç randevuya çıkmamış bir kız için bu çok ilgi çekici geliyordu.

Yavaşça kalemimi aldım ve Birdie'nin çizdiği küçük "evet" kutusunu işaretledim.

Ve bana gülümsediğinde, parlak beyaz Amerikan dişleri ışıldarken, büyük hüzünlü gözleri beni kendimden daha havalı hissettirecek şekilde parıldadığında, Birdie Lively'ye aşık oldum. Ve o andan itibaren, bu kadar basit, en iyi arkadaş olduk.

* * *

Hastanede, steril yeşil zeminli koridorlarda hızlıca yürüyorum. Duvarların her yerinde, ortamı neşelendirmek için parlak renkli duvar resimleri var. Ama bu çabalar boşuna, çünkü resimlerin önünden geçenlerin çoğu çok üzgün, hasta veya yorgun görünüyor ve resimleri fark etmiyorlar. Bir köşeyi dönüp Birdie'nin koğuşuna açılan çift kapıdan giriyorum.

Odasının kapısından kafamı uzatıp, en sevdiği modern sanat eserlerinin çerçevelenmiş baskılarının duvarlara asıldığını görünce yüzümü buruşturuyorum. Buraya yerleşmesinden hoşlanmıyorum. Sanki eve dönmeyecekmiş gibi. Yatağının yanındaki çerçevede, onunla

Heaton Park'ta yaz pikniğinde çekilmiş bir fotoğrafımız var. Kameraya orta parmağını gösteriyor. Ben de ona gülüyorum. Evimde de aynı fotoğraf var.

"Sihirli kelime ne?" diye bağıyor beni görünce. "Gerçek kahve getirdim."

"O zaman... girebilirsin." Dişlerini göstererek gülümsüyor ve pencerenin yanındaki büyük açık mavi koltukta bacak bacak üstüne atmış otururken beni içeri davet ediyor.

Ona paket kahveyi uzattım, sanki hayat kurtaran bir ilaçmış gibi üzerine atladı. Birdie'nin yanaklarının bugün daha az solgun olduğunu görmek beni mutlu etti. Kolundaki serum dışında, yıpranmış kot pantolonu, yumuşak buğday rengi kazağı ve parlak altın rengi terlikleriyle tamamen normal görünüyordu. Bu kadar hasta olduğunu hiç tahmin edemezsiniz.

"İyi görünüyorsun!" diyorum, yatağına doğru yürüyerek yanına yaklaşip getirdiğim plastik poşeti boşaltıyorum. Birdie'nin seveceğini bildiğim cesur kırmızı oje, büyük bir paket çikolata, korku filmindeki karakterlere benzeten Kore yapımı yüz maskeleri ve hastanenin hediyelik eşya dükkanında bulduğum bir yapboz.

"Teşekkür ederim, Brewster'ım," diyor Birdie, hemen çikolataları açıp bana bir tane uzatıyor. "O yapboz senin için mi?"

"Hayır, bizim için."

"Yapboz yapacağımı sanıyorsan siktir git." Gözlerimi kırpiyorum. "Yapbozlar eğlencelidir! Ve terapötiktir."

"Katılıyorum." Birdie başını sallar. "Eğer seksen yaşında olsaydın. Ve 1973'te yaşıyor olsaydın."

Kutuyu alıp göğsüme sıkıca bastırdım. İyi bir yapboz bulmacasını severim! Tüm parçalar tam olarak yerine oturur. Yapbozda kaybedilmez! "Bu çok güzel bir ev! Bak!" Kutunun önündeki resme işaret ettim. Güzel çiçekler ve muhteşem ağaçlarla çevrili büyük bir müstakil kır evi. *Atonement*'taki eve biraz benziyor.

"Çok ürkütücü. Bak. Ön kapı biraz açık."

Kutunun üzerindeki resme dikkatle bakıyorum ve onun haklı olduğunu görüyorum. Evin ön kapısı aralık.

"Ne olmuş? Muhtemelen sıcak bir gün."

"Ya da biri girip cinayet işledi? Sana söylüyorum, o yapboz evinde bir şeyler oldu. Biliyorum." Kaşlarını kaldırıp bir çikolata düğmesi daha ısıyor.

Gülüyorum. "Tamam. *Biraz* ürkütücü."

Birdie sandalyesinde kıpırdanıyor, terlikli ayaklarını poposunun altında hareket ettiriyor. Bunu yaparken çok zarif görünüyor. Ben sandalyede bacak bacak üstüne atarak oturamam, çok garip ve ezilmiş gibi görünürüm.

Onun yerine, Birdie'nin hastane yatağına oturup, son görüşmemizden bu yana birkaç gün içinde neler yaşadığımızı konuşuyoruz. Bana kalsa, onu her gün ziyaret ederdim! Ama Birdie, onunla birlikte burada kalmamı istemediği için buna karşı çıktı. O çok düşünceli biridir. Günde birkaç kez mesajlaşıyoruz, ama en yakın arkadaşlarla konuşacak her zaman yeni şeyler vardır. Üniversitede bütün günü birlikte geçirirdik ve akşamları birbirimizi arayıp akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi konuşurduk. Donna'nın boktan mum alıntılarında bahsettiğimde Birdie karnını tutarak kahkahalarla gülüyor.

Hikayeyi süsleyip, onun eğlenmesi için birkaç uydurma saçma sözler ekleyerek hikayeyi süslerim.

"Yaşa, dinle, bak, gül, hayat, sev, tekrar dinle!" diyorum. "Hayatı, sevgiyi ve hayalleri tadını çıkar ve yaşa! Yağmurda! Ayrıca inan!" Şaka yaparken Donna'yı taklit ederek, parmağımı çeneme koyup pencereden düşünceli bir şekilde dışarı bakıyorum. Sonra mum kokluyormuş gibi yapıp İtalyan aksanıyla konuşuyorum. "Ooh, Mamma mia. Bu en otantik *lazanya* gibi kokuyor!"

Birdie neşeyle çılgılık atıyor ve Donna'yla dalga geçtiğim için biraz kötü hissetsem de, Birdie'nin benden etkilenmesi ve kahkahalarının odada yankılanması buna ediyor.

Sonunda kıkırdamayı kesince, Birdie kahvesinin son yudumunu içer ve derin bir nefes alır. "Ee, Brewster. Bir erkek hakkında düşünüyordum."

"Ooh, evet, bana mesaj attığın doktor!" Ellerimi ovuşturuyorum. "Adı ne? Nasıl biri? Sence o da senden hoşlanıyor mu? Hoşlanacağı belli."

Kendi aşk hayatımla ilgilenmiyor olmam, Birdie'nin (sayısız) aşk maceralarını dinlemekten hoşlanmadığım anlamına gelmez. Aşk ve seksin kaçınılmaz sonuçları ve kalp kırıklıklarıyla başa çıkmak için benden kesinlikle daha donanımlıdır. Ancak bunun ailemi mahvettiğini gördükten sonra, bir gün o da çok aşık olup kalbi kırılacağından endişeleniyorum. Ama henüz böyle bir şey olmadı. Duygusal olarak, bu kız çelik kadar güçlü. Ama sanırım genç yaşta öleceğini bilmek insanı böyle yapar.

"Doktor çok yakışıklı," diyor Birdie. "Adı BJ. İdeal değil, ama kaslı kolları bacak kadar büyük ve beni heyecanlandıran

İrlandalı aksanı beni heyecanlandırıyor."

"Emin misin, bu aritmi değil mi?" diye endişeyle soruyorum.

Birdie gözlerini devirir. "Kalbim çok zayıf olabilir ama tıbbi çarpıntı ile azgın çarpıntı arasındaki farkı bilirim."

"Haklısın," diyorum, azgın bir çarpıntının nasıl bir şey olduğunu merak ederek. Kulağa korkunç geliyor.

"Her neyse, bahsettiğim adam Doktor BJ değil. Başka bir adamı düşünüyorum."

"Oh! Kim?"

Onun büyük, koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu.

"Chuck."

"Kim?"

"Chuck Allen."

Ağzım açık kalır. Chuck Allen, onun "memleketi ABD'de kalbini kıran adamdır. Kütüphanede ilk tanıştığımız gün bana yazdığı notta bahsettiği adam. Manchester'da okumak için onunla birlikte İngiltere'ye gelmesi gerekiyordu, ama son anda Princeton'da bir yer kabul etti ve ABD'de kaldı. Birdie oradaki okul ücretini karşılayamadığı için kalbi kırık bir şekilde İngiltere'ye tek başına geldi. Chuck hakkında bundan başka bir şey bilmiyorum. Birdie, sorduğumda hep gözyaşlarına boğulur, onun çok eski bir hikaye olduğunu söyler ve konuyu daha neşeli bir şeye çevirirdi.

"Neden *onu* düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Onu sevmiyor muyuz? *Ben* onu sevmiyorum. Onu tanımıyorum ama seni üzdü. O yüzden onu çok seviyorum."

Birdie hüznle gülümser. "Hayır. Ondan hiç nefret etmedim. Ama kalbimi kırdı. Ama son birkaç haftadır aklımdan çıkmıyor."

"Chuck Allen'ı düşünme!" diyorum, ellerini tutarak. "Mutlu şeyler düşün! Doktor BJ'in bacak kadar uzun kolları, güzel kahve, berbat performans sanatı, iki hayvan türünün en iyi arkadaş olduğu YouTube videoları, parlak şeyler... ve iyileşmeyi!"

Birdie iç çeker, gülümsemesi bir an için kaybolur. Zihnimde kendime yumruk atarım. İkimiz de iyileşmeyeceğini biliyoruz. İki hafta sonra geçireceği böbrek ameliyatı umarım ona biraz daha zaman kazandırır, ama ondan sonrası için umut yok.

"Üzgünüm," diyorum.

"Aptal olma," der, elimi sıkarak. Burada, şu anda, hastanede mahsur kalmış halde bile, Birdie benim asla olamayacağım kadar güçlü ve cesur. "Chuck'ı kötü bir şekilde düşünmüyordum. Onu

İyi bir yol. Aslında ben de öyle düşünüyordum, belki de o doğru kişiydi. Yani, daha önce hiç böyle hissettiğim başka bir erkekle tanışmadım.

"Peki ya Şef Greg?" "Hayır."

"Peki ya Big Peen Pablo?"

"Hayır."

"Peki ya altın kalpli sakar davulcu Aaron?"

"Hayır. Onu çok sevmiştim ama... Ama hiçbirisi Chuck kadar önemli değildi benim için."

"Oh!" diyorum. "Anladım! Vay canına. Ben hep onun senin için uzak bir anıdan ibaret olduğunu sanmıştım!"

Birdie kısa kesilmiş siyah saçlarını kulaklarının arkasına atar. "Burada düşünmek için çok zamanım oldu ve benim durumumda insan çok düşünür. Ve, şey, *sanırım* Chuck Allen benim... Büyük Seksi Aşkım olabilir."

"Hayır!" diye haykırıyorum. "Senin Büyük Seksi Aşkın mı? Ciddi misin? Bunca zaman sonra? Kalbini kırdıktan sonra mı? Hayır! Gerçekten mi?"

Birdie başını sallar ve omzunu silker.

"Gerçekten mi?" Vay canına. Bu çok büyük bir şey. Hayır, bunu sil. Bu *efsanevi bir şey*.

Büyük Seksi Aşk'ın peşinde koşmak, Birdie'nin kütüphanede tanıştığımız ilk gece bana anlattığı bir şeydi. Kampüste uzun bir yürüyüşe çıkmıştık, hayat hikayelerimizi paylaşmış ve gelecekte neler umduğumuzu konuşmuştuk. Aşkını yaşamak istediğini söylemişti. Ama sıradan bir aşk değil, onun deyimiyle Büyük Seksi Aşk. Uykusuz, heyecanlı, sadık ve çılgın yapan türden bir aşk. Dramatik, her şeyi kapsayan, onsuz yaşayamayacağın, kışından güneş çıkan türden bir aşk. Büyük Seksi Aşk.

Ben ise, birine bu kadar aşık olmanın korkunç ve rahatsız edici olduğunu söyledim. Sürekli bu duyguları yaşarken nasıl bir şey yapabilirsin ki? Ya seni hayal kırıklığına uğratırlarsa? Ya seni terk edip giderlerse, tıpkı benim ailem gibi? O zaman ne olacak? Hayır. Ona benim Büyük Seksi Aşk'ımın güvenilir bir aşk olacağını söyledim. İstikrarlı. Güvenilir bir işi olan, zamanında gelen ve kafanı karıştırmayan biri. Sevimli, tutarlı ve güven veren biri. Asla terk etmeyecek biri. O zamanki hayallerimde, bu kişi favorileri olan ve beş yıllık planı olan biriydi.

"Ah Birdie, üzüldüm," diyorum, kalbim acıyla sıkışıyor. Bu kadar gençken kayıp aşkı düşünmek ne kadar korkunç. Hatta Büyük Seksi Aşk!

sanki hayatı zaten yeterince adaletsiz değilmış gibi. Kahretsin.

Kazak kolundaki kumaşı oynatıp dudağını ısıyor. "Chuck'ın onu affettiğimi bilmesini istiyorum. Benimle İngiltere'ye gelmek yerine Princeton'a gitmeyi seçtiği için. Ben... onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. Onun beni nefret ettiğimi düşünerek gitmek istemiyorum. Onun benim Büyük Seksi Aşkım olduğunu bilmesini istiyorum."

Onun cömert kalbinden etkilenerек başımı sallıyorum ve gözlerime dolan yaşları tutmaya çalışıyorum. O kadar tatlı ki. Başında onca şey varken, dürüst olmak gerekirse biraz pislik gibi görünen eski erkek arkadaşına onu çok sevdiğini söylemekten endişe duyuyor.

"E-posta yazmana yardım edeyim mi?" diye soruyorum, saatime bakarak. "Biraz kalabilirim, başka planım yok. Hiçbir planım yok."

"Hiç mi yok? Cuma gecesi? Haydi ama Olive." Birdie sinirli bir şekilde başını sallar.

"Kapa çeneni," diyorum. "Cuma gecelerini evde geçirmeyi seviyorum!"

"Cumartesi, pazar, pazartesi ve tüm günler... Ah Brewster, seninle ne yapacağım ben?"

"Benim hakkımda konuşmuyoruz," diye mırıldanıyorum. "Demek istediğim, seninle kalıp e-posta yazmaktan memnuniyet duyarım. Planım olsa bile iptal ederim."

"Ama sorun şu," dedi Birdie, yüzünü buruşturarak, "Chuck'ın e-posta adresi yok. Telefon numarası da yok. Hiçbir iletişim bilgisi yok."

"Facebook'a baktın mı? Google'da aradın mı? Twitter veya Instagram'da olmalı."

Birdie başını sallar. "Evet, baktım ama hiçbir şey yok. Hiçbir sosyal medya hesabı yok. Garip. Sanki... ortadan kaybolmuş gibi."

"İnternette hiçbir iz yok mu? Bu çok garip," diye katılıyorum, hayal gücüm her zamanki gibi hemen çalışmaya başlıyor. "Hmmm. Belki şu anda hapisanede? Ya da tanık koruma programındadır ve adını değiştirmek zorunda kalmıştır? Belki de dış dünyayla hiçbir bağlantısı olmayan bir göçebe olarak ormanda yaşıyordur?"

Birdie, Chuck'ın olası ölümüne dair fikirlerim giderek daha da tuhaflaşmadan önce beni susturdu. "İnternette onunla ilgili hiçbir şey bulamadım," dedi. "Ama ailesinin son bilinen adresi var. Chuck bizim çıktığımız zamanlarda orada yaşıyordu. Ve... senden büyük bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Her şeyi!" diye hemen cevap veriyorum. "Neye ihtiyacın varsa, ben senin kızınım. Senin kızın."

Birdie küçük bir gülümsemeyle sandalyesinden kalkar ve serum torbasını da yanına alarak yatağın yanındaki küçük dolaba doğru yürür. Dolabı açar ve kalın, kremsi beyaz bir zarf çıkarır.

"Chuck'a bir mektup yazdım."

"Harika! Tamam, gidip postaya atayım. Hemen yapayım mı?"

Mektubu almak için uzanıyorum.

"Hayır... Ben... Chuck'a sen götürmelisin. Şahsen."

Gözlerimi kırıştırdım, ne demek istiyor?

"Amerika'ya," diyor. "New York'a. Ve... Yarın gitmen gerekiyor."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Donna Pickering'den gelen mesaj: Ne zaman döneceksin, Olive? Hiç söylemedin ve eve tam olarak ne zaman döneceğini bilmek çok iyi olurdu! Alex ve ben film izliyoruz ve mümkünse rahatsız edilmek istemiyoruz. Teşekkürler!

Kaşlarımı çatarak Birdie'ye başımı salladım. "Gerçek Amerika mı? Amerika ülkesi mi? New York, *Amerika mı?*"

Yüzümün kanının çekildiğini hissediyorum. Uçağa binmek bir yana, İngiltere'nin kuzeybatısından hiç çıkmadım. Uçaklar gökyüzünde uçuyor ve benim yükseklik korkum efsanedir. Otobüsün üst katına bile binmem! Uçaklar denizlerin üzerinden uçuyor ve on dört yaşında bir toplum merkezinin havuzunda boğulmak üzere olduğumdan beri sudan da korkuyorum! Uçağa binemem! Okyanusu geçemem! Yabancı bir ülkeye gidemem! Tek başıma! Önceden haber vermeden! Benim gibi biri böyle bir şey yapmaz!

"Chuck'ın New York'ta olduğunu bile bilmiyorsun," diyorum çabucak. "Ve eğer ailesinin adresi varsa, mektubu oraya gönderemez miyiz? Bu daha az... *çılgın* bir plan gibi görünüyor."

Birdie yüzünü buruşturur. "Çok şey istediğimi biliyorum, ama gerçekten önemli olmasa istemezdim. Chuck'ın bu mektubu alması gerektiğini hissediyorum. Aklımdan çıkmıyor ve pişman olmak istemiyorum." Başını ellerinin arasına gömer. "Bunu istediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama mektubu postayla gönderirsek kaybolabilir. Ayrıca Chuck'ın ailesiyle ilişkisi her zaman sorunluydu. Hala o adreste yaşıyor olsalar bile, ki muhtemelen öyledir, ama emin değilim

Çünkü kayıtlı değil ve arayamıyorum – ona vermeyebilirler. Ve... beklemek için çok fazla zamanım yok."

Kalbim sıkıştı.

"Belki vardır?" diyorum zayıf bir sesle.

Birdie başını hayır anlamında sallar. "Eğer bizzat gidersen, onun ailesinin evinden başlayabilirsin. Ya da eski evlerinden. Nerede olursa olsun. Oradan devam et. Chuck New York'u çok severdi. Onu başka bir yerde hayal edemiyorum. En azından denemeliyiz! Mektubumu ona ulaştıracak tek kişi sensin. En iyi şansım sensin. Aslında tek şansım. Korkuyorsun, biliyorum. Uluslararası seyahatlerden nefret ettiğini biliyorum. Ama... buna ihtiyacım var. Gerçekten. İki hafta sonra ameliyatım var ve... korkuyorum. Ya iyi geçmezse? Ya işlerimi halledemezsem ve...?"

Siktir. *Siktir.*

Sanırım... Sanırım Birdie bana son bir istekte bulunuyor.

Kahretsin. Bu delilik! Bu, yirmili yaşlarındaki iki en iyi arkadaşın asla yapmaması gereken korkunç, delice bir konuşma.

Gözlerim yaşlarla doldu. Yüzüme damlamadan silip boğazımı temizledim.

"Peki ya iş? Nerede kalacağım?" diye soruyorum ve küçük odada volta atmaya başlıyorum.

Birdie sandalyesinde daha dik oturur, gözleri parlar. "Hayır demiyorsun... değil mi? Tamam. Tanrım. Tamam. Hiç izin almazsın. Joan ve Joan nedenini söylersen izin verirler. Eski bir lise arkadaşım Airbnb'deki evini kullanmama izin verdi. Ben öderim. Her şeyi ben öderim, yemeğin, ieeğin, taksi ücretlerin, her şeyi."

Birdie, hastanede olmadığı zamanlarda serbest dijital sanatçı olarak alışıyor. Son zamanlarda pek yeni iş yapmıyor ama renkli büyük baskıları internette oldukça iyi satıyor. Ama bu pahalıya mal olacak...

"Karşılayabilirim, söz veriyorum," diyor. "Arkadaşım stüdyo dairesini bana çok ucuza veriyor ve son dakika uçak biletleri de oldukça ucuz."

İim titriyor. Gerçekten ciddi. Bunu iyice düşünmüş. Hatta *planlamış* bile.

Hayır diyemem.

Ölüm döşeğinde birinin son isteğini kim reddedebilir ki?

Bana umutsuzca bakan arkadaşına bakıyorum ve ona karşı sevgi ve üzüntü duyuyorum.

"Yapacağım," diyorum, kendime bile şaşırarak.

Birdie rahat bir nefes alır, ellerini çırpır ve beni kucaklayarak sıksa kollarıyla sıkıca sarar. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye fısıldayarak başını omzuma yaslar. "Hey, kim bilir, belki hoşuna gider."

Tanımadığım bir ülkede, kalabalık ve yoğun bir şehir? Yabancılar? Uçaklar? Başkasının yatağı? Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadan Chuck adında bir adamı aramak?

"Evet, asla bilemezsin!" diyorum neşeyle, ona sarılırken ikimiz de serum kablosuna dolanıyoruz.

Ama ciddi olarak şüpheliyim.

* * *

Hastaneden çıktığımda öğleden sonra geç olmuştu. Soğuk ve bulutlu bahar havasına çıkıp, otobüs durağına doğru yürürken havayı ciğerlerime çekiyordum. Joan ve Joan cuma günleri tezgâhta çalışıyorlardı, bu yüzden Birdie'ye onları ziyaret edip birkaç gün izin isteyeceğimi söyledim. Sanırım bana çok kızacaklar. Genelde çok güvenilir biriyimdir. Uzun boylu Joan bir keresinde bana saat gibi düzenli olduğumu söylemişti, bunu büyük bir iltifat olarak almıştım.

New York'a mektubunu götürmeyi kabul ettikten sonra Birdie harekete geçti, enerjisi ve heyecanı midemdeki gerginliği biraz olsun yatıştırdı. Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve yarım saatten az bir sürede uçak biletlerini ayırttı, Airbnb'yi ayarladı ve sigortamı satın aldı. Ben ise olanlara hala inanamadan onu izliyordum.

Jigsaw bulmacayı göğsüme sıkıca bastırarak otobüse biniyorum. Birdie istemediğini söyledikten sonra, bulmacayı yaşlılar koğuşundan birine vermeye çalıştım. Ancak onlar da "çok ürkütücü görüldüğü" için istemedi. Sanırım kendime saklayacağım.

Markete vardığımda, son dokuz yıldır her gün geçtiğim tezgahların önünden geçtim ve her gün gördüğüm tezgah sahiplerinin dostça yüzlerine el salladım. Kumaş tezgahında Old Bob, ayakkabı ve spor ayakkabı satan Mr Rishi vardı. Ve Camembert Cath, yakındaki tüm potansiyel müşterilere, kasabada en uygun fiyatlı peyniri sattığını ve

Sussex Slipcote peynirini denemeleri, eski Gallybagger peynirinden biraz tatmaları ve muhteşem Balcombe Brown Ring peynirini denemeleri gerektiğini söylüyor.

Balık tezgahı bir cuma öğleden sonra için oldukça sakın ve Joan ile Joan'ı duvara yaslanmış, kağıt bardaklarda çaylarını yudumlar ve yoğun bir şekilde sohbet ederken görüyorum.

"Hanımlar... altın balık satıyor musunuz?" diye soruyorum tezgaha yaklaşırken, aptalca kalın bir sesle.

"Bakın kim gelmiş!" Uzun boylu Joan beni görünce sevinçle bağırıyor, bronzlaşmış, kırışık yüzü sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Merhaba canım! Tatil gününde burada ne işin var?" Uzun boylu Joan alaycı bir şekilde beni azarlıyor.

Yanaklarım kızarır ve gergin bir şekilde dudağımı ısırırım. "Ben... Şey... Buraya geldim çünkü... Aslında birkaç gün izin alabilir miyim diye merak ediyordum?" derim, ellerimi ceketimin cebine sokarak. "Beş gün, tam olarak."

Joan'lar şaşkınlıkla birbirlerine bakarlar. "Tabii ki canım!" En uzun boylu Joan hemen cevap verir. "*Kesinlikle*."

Kahretsin. Sanırım bir parçam onun reddetmesini umuyordu. Ya da en azından benim gitmemin zor olacağını ima etmesini, bavullarımı kendisi toplayacakmış gibi konuşmamasını!

"Her şey yolunda mı, çiçeğim?" diye sorar uzun boylu Joan.

Başımı sallayıp Birdie'nin New York'a gidip eski erkek arkadaşını bulmamı ve ona mektubunu vermemi istediğini anlatırım.

"Sormazdım ama her ay daha da hastalanıyor ve bunu yapmamı çok istiyor," diye bitiriyorum.

"Ona ne oldu?" diye sorar uzun boylu Joan, ellerini önlüğünün ön cebine sokarak.

"Lupus," diyorum. "Bir otoimmün hastalık."

Uzun boylu Joan başını sallar. "Arkadaşım Margie'de de var. Ve çoğu zaman gayet iyi! Ciddi bir şey olduğunu düşünmemiştim!"

"Çoğu insanda kontrol altına alınabilir," diye açıklıyorum. "Ama Birdie'nin zaten kalp sorunları vardı ve şimdi lupus böbreklerini oldukça kötü etkiliyor. Yıllar boyunca sayısız tedavi gördü, ama durumu gittikçe kötüleşiyor."

"Ne kadar korkunç." Uzun boylu Joan üzgün bir şekilde başını sallar. "Git de şu Chunk'ı bulmalısın."

"Chuck."

"Doğru, evet. Her şey çok acil görünüyor."

Bir müşteri tezgaha yaklaşıp deniz tarağı sipariş ederken kenara çekiliyorum.

Başımı sallıyorum. "Sanırım öyle," diyorum yüzümü buruşturarak. Acil durumlardan nefret ederim. Acil durumlar asla iyi değildir. "Uçağım sabah 6'da," diye ekliyorum, hazırlanmak için ne kadar az zamanım olduğunu düşünerek. Hastanede Birdie, ne kadar az zamanı olduğunu, Joan'ların elbette evet diyeceğini ve son dakika uçuş rezervasyonunda çok daha iyi bir fiyat aldığını vurgulamıştı.

"İstediğin kadar izin al," diyor Tall Joan, tarakları tepsiye koyarken. "Yeni bir yer görmek sana iyi gelir."

Burası gayet hoşuma gidiyor!

"Evet..." diyorum zayıf bir sesle.

"Al," diyor Taller Joan gülümseyerek, kasayı bastırarak para tepsisinin hoş bir tıkırtı sesiyle açılmasını sağlıyor. Üç yirmi sterlinlik banknot çıkarıyor. "Bonus olarak al." Parayı bana uzatıyor.

"Olamaz!" Onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Bunu hak etmedim."

"Hak ettin," diyor uzun boylu Joan kararlı bir şekilde. "Burada çok çalışıyorsun. Hiç hastalanmıyorsun. Havaalanında harcaman için paraya ihtiyacın olacak. Duty-free'den kendine yeni bir parfüm al. Ya da uçakta okumak için güzel bir kitap."

Parfümü çok severim. Ve kitapları. Ama havaalanlarını sevmem. Yani, hiç gitmedim ama sevmediğimden eminim. Öncelikle, yabancılarla dolu yerler.

"Al şunu, aptal herif, biri gelip çalmadan."

Onun cömertliği beni cesaretlendirdi, Taller Joan'dan parayı aldım ve dikkatlice çantama koydum.

Bana karşı çok nazikler. Sanki gerçekten gitmemi istiyorlar.

"Bensiz idare edebilecek misiniz?" diye soruyorum. "Size zahmet vermek istemiyorum!"

"Biz idare ederiz, değil mi Joan!"

"Tabii ki ederiz Joan."

"Burayı ayakta tutacağız!"

"Tamam! Şey. Tamam." Her birine şüpheyle bakıyorum. Gitmemi çok, çok istiyorlar gibi görünüyorlar. Neredeyse fazla istiyorlar.

"En iyisi toparlanın," der Uzun Joan, parlak, masum bir gülümsemeyle.

"Döndüğünüzde görüşürüz."

"Hoşça kal Olive!" Taller Joan da ekleyerek yeni bir müşteriye hizmet etmek için dönüyor.

Tamam
Sanırım her şey halloldu.
Joan'lara el sallayarak veda ediyorum ve pazarın içinden tramvay durağına doğru yürüyorum.

Tamam.
Gerçekten yapıyorum.
New York'a gidiyorum. Tek başıma.
Kahretsin!

BÖLÜM BEŞ

Olive'in son arama geçmişi:

- Amerika için valiz hazırlama+ 'de ipuçları?
- 27 yaşındaki birinin uzun mesafeli uçuşta derin ven trombozu geçirme olasılığı
- Uçak kazası istatistikleri
- *Final Destination* uçak kazası sahnesi
- *Dawson's Creek* dizisindeki Jack şu anda ne yapıyor?
- Airbnb güvenli mi?
- Airbnb cinayetleri
- (gizli arama) *Atonement* kütüphanesi seks sahnesi

En son uzun süreli bir seyahate 2013 yılında çıktım. Birdie, "gergin popomu gevşetmek" için bana Cheshire'da bir spa tatili hediye etti. Evden sadece iki gün uzaklıkta, yakın bir ilçedeydi, yani pek de epik bir yolculuk sayılmazdı. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu deneyim benim için oldukça stresli geçti. Spa'daki yorgan benim yorganımdan farklıydı ve uyuyamadım. Ortak alanlardan birinde büyük bir şömine vardı ve rüyamda şöminenin bir şekilde perdelerle tutuşup tüm mekanı ateşe vereceğini ve hepimizi zamansız bir şekilde kömürleşerek öldüreceğini gördüm. İki gün içinde olanlar bunlardı.

evimden bir saatten az uzaklıkta. Bu mu? Bu tamamen farklı bir hikaye.

Karnımda hissettiğim gerginliği unutmak için kendimi tüm kalbimle valizimi hazırlamaya veriyorum. Yatağıma bakıyorum. Beyaz nevresim örtüsünü artık göremiyorum çünkü her yer eşya ile dolu. Her duruma uygun kıyafetler, her duruma uygun banyo malzemeleri, okuma gözlükleri, her ruh haline uygun kitaplar, kendime güvenmem gerektiğinde kullandığım en sevdiğim Miller Harris parfümü ve rahatlamam gerektiğinde kullandığım eski ve güvenilir Avon parfümüm, tüm cilt bakım ürünlerim, mini ilk yardım çantası, büyük palto, küçük palto, yavaş yürümek için ayakkabılar, koşmak için ayakkabılar, gündelik akşam yemeği için ayakkabılar, şık akşam yemeği için ayakkabılar, terlikler, terlik çorapları, her türlü ayakkabı. Yanında düzgünce istiflenmiş sütyenlerim var. Rahat sütyen, uyku sütyeni, askısız sütyen, dolgulu sütyen, göğüslerimi çok sivri gösteren ama kırmızı çay elbisemin altına çok yakışan sütyen, aslında hiçbir işe yaramayan ve yıkamada pembeye çalan ama benim için vazgeçilmez olan sütyen.

Ortalama büyüklükteki valizime bakıp başımı ellerimin arasına gömüyorum. İnsanlar bunu nasıl yapıyor? Bunu anlamak için daha fazla zamana ihtiyacım var! Havaalanına gitmem gereken saat 3'e kadar tüm bunları nasıl halledeceğim?

Hastaneden çıktığımdan beri milyonlarca kez yaptığım gibi, telefonumu alıp Birdie'ye gönderdiğim mesajları açıyorum. Ve milyonlarca kez yaptığım gibi, birkaç saniye sonra kapatıyorum. Ne yapacağım? İptal mi edeyim? Yapamam! Yapmayacağım. Birdie bana güveniyor ve onu hayal kırıklığına uğratabilirim, şimdi olmaz, bu kadar önemli bir zamanda olmaz.

Biriktirdiğim eldiven yığınının bakarken, kapım hafifçe çalınır.

"Girebilirsin," diye sesleniyorum.

Alex kapıdan kafasını uzatır, yumuşak yuvarlak yüzü odamın halini görünce buruşur. Eskiden kapıyı çalmaz, öylece içeri girip yatağıma atlayarak sohbet etmeye başlardı. Ama Donna ile birlikte olmaya başladığından beri, aramızda nazik bir çekingenlik oluştu.

"Ah canım," diyor, içeri girerken oturmak için bir yer arıyor ama bulamıyor.

"Biliyorum." Odayı işaret ederek başımı sallıyorum. "Son bir saattir bu yığınları azaltmaya çalışıyorum ama... zor oluyor."

Alex, koltuğumun üzerine serilmiş bir yığın eşarp alır.

"Buradan başlayabilirsin. Kimse on eşarp almaz ki." "Eşarp festivali katılımcıları alır," diyorum mantıklı bir şekilde.

"Eşarp festivali diye bir şey yok."

"Aslında var! İnsanlar iyi dokunmuş kalın örgülerin güzelliğini kutlamak için başka nerede toplanabilir ki?"

Alex başını sallar, ama ben gerçekten doğruyu söylüyorum. Böyle bir festival var ve eğer korkunç fırtınalarla ünlü uzak bir İskoç köyünde düzenlenmeseydi, kesinlikle giderdim.

Eşarpları göğsüme çekiyorum. Aralarından seçim yapamıyorum. Amerika'nın En Güzeli Eşarp Yarışması'nda boy göstermeye hak kazanan son on eşarpı seçmek otuz dakikamı aldı. "Burada her duruma, her hava koşuluna, her kıyafete uygun eşarp var. Ya yanlış olanları unutursam?"

"New York'a gidiyorsun, Paskalya Adası'na değil. Farklı bir eşarp ihtiyacın olursa, satın alabilirsin. Farklı bir şapka, palto veya ayakkabı ihtiyacın olursa, mağazalar var! New York'ta çok sayıda mağaza var! Hemen hemen her yer mağaza. Ve sadece beş günlüğüne gidiyorsun!"

"Evet," diyorum. Tabii ki haklı. Aptalca davranıyorum. Orada bir sorun yaşamak istemiyorum.

Alex elini koluma koyar. "Gitmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" Kaşlarımı çatırım. "Birdie'ye yardım ediyorum! Gitmeliyim!"

Donna kapıdan başını uzatır. "Aslında gitmek zorunda değilsin Olive," der, sanki kapının arkasından dinliyormuş gibi sohbete katılır.

"Tabii ki gitmeliyim! O benim en iyi arkadaşım. O..." Yutkunuyorum. "O ölüyor. Benden bunu istedi."

Donna başını sallar. "Çok kötü, gerçekten çok kötü, çok hasta." "Ölüyor."

"Evet. Elbette, Olive. Ama gerçek bir arkadaş, hayatını bırakıp, Amerika'ya gidip, hiç tanımadığın birini aramanı istemez! Orası tehlikeli bir yer. Silahlar, gangsterler, devasa porsiyonlar."

Alex bilgece başını sallar.

"Birdie gerçek bir arkadaş," diyorum onlara. "Eğer bu onun için çok önemli olmasaydı, benden bunu istemezdi."

Alex ve Donna birbirlerine bakar. "Sadece senin için endişeleniyoruz," der Alex. "Sen pek dünyayı görmüş biri değilsin. Greater Manchester'dan hiç çıktın mı?"

"Bir kez Chester'a gittim!"

"Chester," diyor Donna. "Orası buradan bir saat bile uzak değil."

"Sen her şeyin aynen olmasını seversin," diye işaret ediyor Alex. "İşler farklı giderse, beklenmedik bir değişiklik olursa huysuzlaşırın. Bir keresinde televizyondaki BBC hava durumu sunucusuna, yağmur yağmayacağını söylediği halde yağmur yağdığı ve senin şemsiyen olmadığı için siktirip gitmesini söylemiştin."

"O hava durumu spikerine güvenmiştim!"

"Rutinini seviyorsun," diye ekliyor Donna, şefkatle gülümseyerek. "Ve Olive, New York'a kadar gidip kendini bir tür belaya sokacağından endişeleniyoruz."

"Başını belaya sokmak mı?"

Alex omuz silker. "Kaybolursun, başın belaya girer ya da evini özlersin."

"Ve her şey ters gittiğinde, işleri düzeltmek bize kalacak," diye ekler Donna, sanki sorunlu bir çocuğa konuşan ebeveyn gibi. "Şaka yapmıyorum, ama seni tanıyoruz. Nasıl biri olduğunu biliyoruz."

Gitmek istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Hakkımda söyledikleri her şey tamamen doğru. Ama yine de, benim hakkımda bu kadar kötü düşündükleri, yeteneksiz olduğumu varsaydıkları için içimde bir hüznün hissediyorum.

"Gitmek istemiyorsan Birdie ile konuşabilirim," diyor Alex, koluna dokunarak. "Yani, biraz garip bir durum. Ona senin için çok fazla olduğunu söyleyebilirim. Birdenbire New York'a gidemeyeceğini! Sen öyle bir insan değilsin. Ve bu *normal*."

Üzerimdeki inançsızlık, hüznü bir duyguya dönüşüyor ve öfkeye dönüşüyor. Kendime inanmamam normal. Donna'nın da inanmaması normal. Ama Alex? O benim kardeşim! Bana güvenmesi gerekirdi.

Birdie'nin

güvendiği gibi. O

bana güveniyor.

Bunu yapacağıma

güveniyor. Derin bir

nefes alıyorum.

"Bir dakika..." Bir şey aklıma geliyor. "Bana ters psikoloji mi uyguluyorsunuz? Yapamayacağımı söyleyerek beni kızdırıp, etkileyici bir cesaretle karşılık vermemi ve yapmamı mı istiyorsunuz?"

Donna ve Alex başlarını sallıyor.

"Hayır," diyor Donna. "Bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu ve gitmemen gerektiğini düşünüyoruz. Arkadaşın çaresiz, elbette, ama bunu senden istemekle biraz bencil davranıyor."

Cevap veremedi telefonum bir mesajla çaldı. Mesajı açtım. Birdie'den gelmişti.

Şu anda muhtemelen altını ıslatıyorsundur. Ama şunu bilmeni istiyorum ki, bunu çok takdir ediyorum Brewster. Uçuşunu birinci sınıfa yükselttim, böylece biraz daha rahat edersin. Dar yerlerden nefret ettiğini biliyorum.

Gülümsüyorum. Ve o anda tüm tedirginliğim biraz azalıyor.

"Birdie mi?" diye soruyor Alex. "Onu arayayım mı? Kalacağını söyleyeyim."

Ayağa kalkıp ellerimi belime koyuyorum. "Hayır. Çünkü ben gidiyorum. Chuck Allen'ı bulacağım. Bunu arkadaşım için yapacağım çünkü onu seviyorum ve arkadaşlar böyle yapar."

"Amerika'da bu mektubu gönderebilecek ailesi yok mu?" diye sorar Donna.

Kafamı salladım. "O yetim çocuktü. Ailesi yok. Ben onun ailesi oldum. Bir haftadan az bir süre sonra döneceğim. Ya bana destek olup bu pisliği temizlememe yardım edersiniz," dedim, felaket odasını işaret ederek. "Ya da defolup gidersiniz. Zaten yeterince gerginim, ikinizin de gelip beni vazgeçirmeye çalışmasına gerek yok."

İşte. Onlara söyledim. Ben Olive Brewster. Güçlü, yetenekli bir kadın ve sözlerini geri alabilirler.

Alex ve Donna benim küçük konuşmamı dinleyip, üzgün bir şekilde başlarını sallayıp odadan çıkıyorlar.

Oh.

"Bana yardım etmeyecek misiniz?" diye bağıryorum.

"Çocuklar? ÇOCUKLAR?" Merdivenlerden yavaşça indiğini duyuyorum.

"Çocuklar, hadi," diye tekrar sesleniyorum. "Yardım edin!" Gitmişler. Cidden benim tarafımda değiller mi?

"Alex?" diye bağıryorum. "Geri gel, dostum!"

Cevap yok.

Tamam.

Tamam.

GörünüŖe göre bunu tek başıma
yapacağım. Tamamen, tamamen tek
başıma...

Ben yetişkin bir kadınıın ve bunu tek başıma
yapabilirim. Yapamaz mıyım?

ALTINCI BÖLÜM

Olive'in telefon hatırlatıcıları:

Pasaport, para, biletler!

**Unutma: Hava yolculuğu EN GÜVENLİ ulaşım şeklidir
Havaalanına giderken takside "Still Minds" uygulamasını
dinle**

Korkma, seni endişeli kadın

Manchester havaalanına vardığımda, şoföre ödeme yapmak için başımı ön koltukların arasından uzattım. Parayı verirken, aptal ellerimin titrediğini fark ettim. Saat sabahın 4'ü ve bütün geceyi dünyadaki tüm eşyalarımı valizime ve Donna'dan ödünç aldığım daha küçük bir valize yerleştirerek geçirdim (Donna, valizin "çok kolay çizildiğini" ve bana ödünç vererek zaten büyük bir iyilik yaptığını söyledi). Hiç uyumadım.

Taksi şoförü beni arabanın bagajına kadar eşlik ediyor ve valizlerimi dışarı çıkarıyor, yüzü bu eforla fuşya rengine dönüyor.

"Harika! Teşekkürler!" Her bir valizin sapına sıkıca tutunup havaalanı kapılarına doğru çekmeye başladım. Valizler o kadar ağırdı ki, saatte yaklaşık 0,001 mil hızla ilerliyordum. Valizleri sürüklerken, The World's Strongest Man yarışmasında bir kamyonu çeken yarışmacılar gibi, boğazımdan hayvan sesleri çıkıyordu.

Taksi şoförü arabadan kafasını çıkarıp bana gülüyor. "Bir el arabası ister misin, canım!"

"Pardon?" diyorum. Bir el arabası mı?

Tekerlekli, dik metal aletlerin oluşturduğu uzun bir sıraya işaret ediyor. Etrafımdaki herkesin bu el arabalarını bagajlarını taşımak için kullandığını fark ediyorum.

"Ah! Evet, tabii ki!" diyorum.

Tabii ki!

Şimdi her şey anlaşıldı.

"Hiç havaalanına *gitmedin* mi?" Şoför beni yargılayarak gülüyor.

"Ha ha!" Ben de gülüyorum. "Tabii ki! Yirmi yedi yaşında bir kadın nasıl havaalanına gitmez? Bu beni ezik yapar, değil mi? Hayır. Havaalanına sürekli gelirim! Neredeyse burada yaşıyorum! Havaalanında yaşayan Tom Hanks gibi."

Taksi şoförü bana acıyarak gülümser.

Şakaya katılmış gibi neşeyle başımı sallayarak, valizlerimi el arabalarına taşıyıp kaldırırken, onları yerleştirirken zorlanarak "eeeehuuh" gibi bir ses çıkarırım. İşte oldu! Sonunda o kadar da zor olmadı! Nefesimi toparlarken kendime küçük bir gülümseme izin veriyorum. Yapıyorum. Gerçekten yapıyorum!

Havaalanının ana bölümüne girerken olumlu hislerim artıyor. Oooh. Çok sessiz ve düzenli. Check-in masaları arka duvarda uzun bir sıra oluşturuyor. Her masanın önünde, bagajlarını teslim etmek için sabırla bekleyen insanlarla dolu düzenli bir kuyruk var. Kuyrukları seviyorum! Bir keresinde "kuyrukta herkes nerede durduğunu bilir" diye şaka yapmıştım. Bence oldukça esprili bir şakaydı, ama ne yazık ki kimse gülmedi. Ama önemli olan, kuyrukta ne olacağını bilmeniz. Kuyrukta bekleyen herkes, kurallara uymak, sırayı korumak için sözsüz bir anlaşma yapmış gibi ve bu beni derinden etkiliyor.

Check-in kontuarlarını taradım ve British Airways logolu bir kontuar buldum. Çekip, valizimi hareket ettirerek kuyruğa doğru ilerledim.

Kuyruğun arkasında, önümdeki birkaç kişi dönüp bana dostça gülümsüyor. Kuyruk arkadaşları! Kuyruk arkadaşlarım var! İçlerinden biri belime asılı bel çantama onaylayarak başını sallıyor. Ben de gülümsüyor ve bel çantamı gururla okşuyorum. Ne güzel bir keşif! Hava soğursa diye evde hafif eldiven ararken buldum.

Zaten yanıma aldığım kalın eldivenler bile yeterince sıcak tutmuyordu, Alex'in yıllardır atmamı istediği eşyalarla dolu plastik bir kutunun dibinde bu eski bel çantasını buldum. On iki yaşındayken bu bel çantasını çok severdim. Öncelikle parlak pembe renkte ve ön tarafında parlak bir güneş hologramı var. Ayrıca su geçirmez ve içinde gizli bir cebi var. Her yere yanımda taşıdım, evimizin arkasındaki tarladan topladığım havalı papatyaları içine koyardım, Alex'in çalmaması için Hubba Bubba saklardım. Walkman'imi önde, gizli cebinde ise dudak kremi ve sokakta bulduğum elli penilik bozuk parayı saklardım. Onu kaybeden kişi beni bulur ve geri ister diye saklıyordum. Kanguru gibi karnıma bağladığım bu küçük çanta harika bir şeydi. Ve kaybolabilecek ya da her an bir haydut tarafından çalınabilecek bir el çantasından çok daha güvenli olduğu için, bu sabah saat bir civarında kemeri mümkün olan en geniş genişliğe uzatmaya ve seyahatimde yanımda götürmeye karar verdim. Mükemmel! Donna beni öyle görünce parmağıyla gösterip gülse de. Donna ne bilir ki? Hiçbir şey, işte o kadar.

Gizli cebe, çok güvenli bir şekilde saklanmış, Birdie'nin Chuck Allen'a yazdığı değerli mektubun bulunduğu kalın beyaz zarf var. Ana çanta kısmında telefonum, pasaportum, uçak biletlerim, mide ilacı, parasetamol, sakız ve tel kulaklık var. En şık kıyafetler olmayabilir, ama her an ihtiyacım olabilecek her şey belime sıkıca bağlı ve bu, tanımadığım insanlara havalı görünme ihtiyacının ötesinde bir güvenlik hissi veriyor. Yine de, bir parçam bunun hipster, ironik, retro bir şekilde oldukça havalı görüldüğünü düşünüyor.

Sıranın neredeyse en önüne gelmişim ki, yüksek sesli bir Amerikan aksanı beni irkitti.

"Affedersiniz! Affedersiniz! Özür dilerim, millet!"

Başımı çevirip, sıramıza yaklaşan zayıf bir adam fark ettim. Dağınık, biraz uzun açık kahverengi saçları ve yüzünde koyu renkli, kalın çerçeveli gözlükleri vardı.

"Affedersiniz!" diye tekrarlıyor ve büyük bir önemle herkesin yanından geçip gidiyor.

Benim önümden geçip, önümdeki kadının önüne geçip, check-in masasına dirseklerini rahatça dayadı. Pasaportunu masaya attı ve elini saçlarına attı.

Sıraya girmeye mi çalışıyor?

"Affedersiniz, bayan. Özür dilerim!" Bu sefer check-in görevlisi olan, yorgun gözlü, siyah saçlı genç kadına seslenir. "Adım Seth."

"Merhaba efendim." Kadın alnını hafifçe kırıstırdı. "Şey... her şey yolunda mı?"

"Bunun için çok üzgünüm," dedi adam, "ama ben bir TV yazarıyım ve acilen son dakika değişiklikleri yapmam gereken bir senaryo var. Sorun şu ki, dizüstü bilgisayarımın ve telefonumun şarjı bitti ve onları şarj edip senaryo değişikliklerini e-posta ile gönderebilmek için kalkış salonundaki şarj istasyonuna gitmem gerekiyor."

Elektrikli cihazlarını şarj etmek için sırayı mı kesiyor? Hafifçe burnumdan bir ses çıkardım. Bu sırayı atlamak için bir neden değil! Belki daha organize olmalıydı. *Belki* de benim yaptığım gibi evden çıkmadan önce tüm elektrikli cihazlarını şarj etmeli ve yedek pillerle acil durumlarda kullanabileceği şarj cihazlarından birini yanına almalıydı.

"Şu adama bakın" der gibi gözlerimi devirerek kuyruğun geri kalanına döndüm.

Kuyrukta bekleyen birkaç kişi onaylayarak başlarını salladı. Biri içini çekti, biri dudaklarını hafifçe kıvırdı, ama çoğu ayaklarına bakıyordu.

Sinirlenerek arkamı dönüp kendime yüksek sesle homurdanıyorum.

Adam, tıslamamla birlikte dönüyor ve yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor.

"Özür dilerim, hanımefendi," diyor geniş bir gülümsemeyle. "İşle ilgili acil bir durum olmasaydı bunu yapmazdım."

Hanımefendi mi? Bu, belli bir yaştaki kadınlar için kullanılan Amerikan argosu değil mi? Ben sadece yirmi yedi yaşındayım. Geçen ay bir beyaz saç buldum ve saat çok geç olduğu için makyaj yapmadım, ama hanımefendi ile karıştırılacağımı sanmıyorum. Bu adam benden daha yaşlı görünüyor! Gözlüklerinin arkasında gözlerinin etrafında küçük kaz ayakları var.

"İngiltere'de sıraya gireriz," diyorum, hemen sonra kendimi gerçek bir aptal ya da Donna gibi hissediyorum. Öyle demek istememiştim ama onun kendini üstün görerek sıraya girmesi beni gerçekten sinirlendiriyor.

"Hangi TV programı?" diye soruyor check-in görevlisi, yorgun gözleri biraz canlanıyor.

Ciddi misiniz?

Adam sesini alçaltıyor ama yeterince yakın olduğum için "*Sunday Night Live*" dediğini duyabiliyorum.

Vay canına. *Sunday Night Live*, çok popüler bir Amerikan skeç komedi programı. Ben bile biliyorum.

"Oh, o programı çok seviyorum!" diyor check-in görevlisi, artık tamamen uyanmış. "Beyoncé'nin Lemonade parodisini çok beğendim. YouTube'da izledim. Çok güldüm!"

"Teşekkürler," diye cevap verdi adam. "Beni geçerseniz, bir sonraki bölümü felaketten kurtaracaksınız, yemin ederim!"

Tanrım, ne kadar dramatik. Kim böyle bir şeye kanar ki?

Sonra, öfkemle, kadın elini uzatıp adamın pasaportunu aldı. Adamın üzerinde sadece büyük bir kayıt çantası ve küçük bir el çantası vardı, bu yüzden bilgisayarında birkaç tıklama yaptıktan sonra adamın check-in işlemlerini tamamladı ve kimse itiraz etmeden onu kalkış salonuna yönlendirdi.

"Teşekkürler, teşekkürler!" diye mırıldanarak check-in masasının yanındaki koridordan aceleyle geçiyor. Ama gözden kaybolmadan önce, dönüp beni işaret ediyor ve tamamen ciddi bir yüzle şöyle diyor: "Güzel bel çantası."

Aman Tanrım. Bana ne dedi? Kızardım, ağzım açılıp kapanıyordu, açgözlü bir hipopotam gibi.

Bel çantasının Amerikan İngilizcesinde "bumbag" olduğunu ve bu gözlüklü yabancıнын benim vajinama iltifat etmediğini anlamam biraz zaman aldı. Ama iğrenç bir şekilde başımı sallamaktan başka bir şey yapamadan, sıraya kaynamış adam ortadan kayboldu.

Dürüst olmak gerekirse, bazı insanlar *çok kaba*.

* * *

Görünüşe göre, check-in alanından yola çıkarak havaalanının nasıl bir yer olacağı konusunda tamamen yanılmışım. Burası sakin, düzenli ve huzurlu bir yer değil. Burası çılgınlık yuvası!

Kalkış salonunda hareketsiz duruyorum, gözlerim, zen gibi check-in alanından ne kadar farklı olduğuna inanamadan kocaman açılmış. Burası kalabalık, gürültülü ve kasvetli. Etrafta başıboş çocuklar koşuşturuyor, aynı tişörtleri giymiş büyük erkek grupları ve başlarında minyatür penisler olan kadınlar var.

Gözlerimi kırıp kaosun beni korkutup geri dönüp yatağıma, işime ve güvenli, rahat ve harika bir şekilde öngörülebilir küçük hayatıma dönmeme izin vermemeye çalışıyorum.

güvenli, rahat ve harika bir şekilde öngörülebilir küçük hayatıma dönmek istemiyorum.

Parfüm dükkanlarının nerede olduğunu ve kitap alabileceğim bir yer var mı diye düşünerek birkaç adım ilerlerken, arkamda bir çocuğun sevinçle bağırduğu sesi duyarım.

"Bakın! Bakın nasıl gidiyor!" diye bağırıyor.

Merakla arkamı döndüm ve onun bakışlarını takip ederek, kalkış salonunun diğer tarafındaki devasa cam pencereye baktım ve boğazım düğümlendi. Gerçekten nefesim kesildi. Çünkü pencerenin hemen dışında, pistte hızla ilerleyen devasa bir uçak vardı ve ön tekerlekleri, hiç de normal görünmeyen bir açıyla yerden kalkmıştı. Gözlerimi kocaman açarak zorlukla yutkundum. Elbette daha önce televizyonda ve filmlerde uçakların kalkışını görmüştüm, ama bunu bu kadar yakından görmek ve birkaç saat sonra onlardan birinde oturup gökyüzüne doğru havalanacağımı bilmek... Ah!

Yavaşça devasa pencereye doğru yürürken, uçağın arka kısmının yerden kalkışını izliyorum. Çok ağır ve dengesiz görünüyor. Bu kesinlikle güvenli olamaz. Saçma görünüyor. Nasıl yapabiliyor? Neden eğiliyor? Bu kesinlikle doğru olamaz!

"Şu kıza bak! Yüzü yeşile döndü!"

Kıyametle ilgili düşüncelerim, solumdan gelen derin sesler ve kahkahalarla kesildi. Dönüp baktığımda, bir grup kaslı adam açık plan bir bar masasının etrafında oturmuş, bira içip gülerек beni işaret ediyorlardı.

"Biraz rahatsız görünüyorsun, tatlım," diyor içlerinden biri, bronz tenli, kaslı ve güzel favorili bir adam.

"Yüzün yeşile dönmüş," diye ekliyor gruptan bir başkası yardımsever bir şekilde. "Kusmak mı istiyorsun?"

"Uh, ben iyiyim," diyorum, gözlerim bir zamanlar uçağın olduğu boş alana kayıyor. Nerede? Orada mı? Bulutların içine giren o nokta mı? Gökyüzünde nasıl? Neden bunu daha önce hiç düşünmedim?

"Öyle görünmüyorsun," diyor kıvrıcık sarı saçlı başka bir adam. "Kesinlikle kusacak gibi görünüyorsun!"

Kafamı salladım. "Sadece uçmaktan biraz gerginim galiba. Bir şey olmaz!"

Gitmek için kalkıyorum, sessiz bir yer bulup oturmak, belki de dinlemek istediğim Still Minds uygulamasını dinlemek için, tam o sırada favorili yakışıklı adam soruyor, "Nereye gidiyorsun?"

"New York," diye cevap veriyorum, içimde hafif bir gurur hissederek. Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok havalı geliyor. "Aslında Manhattan," diye ekliyorum.

"Hey! New York! Bana bir kahve getir! Ve bir chili dog!" Adamlar birbirlerinin sözünü keserek, New York aksanını taklit ederek gülmeye başlarlar. İçlerinden biri "Brunch'ı severim!" deyince ben de gülmeden edemem ve başka bir şey bulamayınca yine "Bana bir kahve getir" der, bunun üzerine hepsi kahkahalara boğulur.

"Rugby için Avustralya'ya gidiyoruz," diyor Sideburns. "Ama uçağımız rötar yaptı. Üç saattir burada oturuyoruz."

Arkamda başka bir uçağın kalktığını duyuyorum. Gözlerimi kocaman açarak arkama dönüyorum, uçak havalanırken midem bulanıyor.

"Siktir," diye inledim kendi kendime.

"Gerçekten korkuyorsun, değil mi?" Sideburns, kıvırcık sarışına Robert De Niro'nun "Sen bana mı konuşuyorsun?" taklidini yapmasını engellemek için dirsek atar.

"Evet, öyle," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Her şeyi bu kadar yakından görmek çok garip! Uçaklar çok büyük ve hantal görünüyor!"

"Dan uçmaktan çok korkar," diyor Sideburns, kıvırcık saçlı adamı işaret ederek.

Dan başparmağını kaldırır. "Bu benim en büyük korkum," diye onaylar, hiç rahatsız görünmeden.

"Kimse uçmayı gerçekten *sevmez*," diyor yakışıklı, esmer bir adam. "Sadece yapmamız gerekeni yapıyoruz."

"Peki ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, bu durumu daha az ürkütücü hale getirecek herhangi bir bilgiye açgözlülükle. "Sırrınızı söyleyin! Lütfen!"

Sideburns, masalarının üzerinde boş bira bardaklarının bulunduğu yeri işaret ederek elini salladı. "İçeriz."

"Yardımcı oluyor," diyor Dan geçirerek.

Yüzümü buruşturup saatime bakıyorum: 4.45. "Dürüst olmak gerekirse, ben kahvaltıda Weetabix seven bir kıyım."

Sideburns gülüyor. "Dan, bu bayana bir pint ver. Bu arada, ben Colin. Bu Bob, Matty, Paulo ve tabii ki Dan."

Colin elini uzatır, kahverengi gözleri dostluk ve alkolle parıldıyor.

Arkamda başka bir uçağın kalkış sesini duyunca gerginleşiyorum. "Olive," diyorum, Colin'in büyük elini sıkıp diğerlerine el sallayarak mavi rugby formaları giymiş diğer adamlara el salladım. "Ben de küçük bir kadeh

kırmızı şarap alacağım, teşekkürler. Ama küçük olsun, lütfen! Çok sık içmem." Ama ben cümlemi bitirmeden Dan çoktan bara doğru yola çıkmış. Beni duymadığını sanıyorum...

YEDİNCİ BÖLÜM

Olive'den Birdie'ye gönderilen mesaj: Seni çok seviyorum!!! Havaalanındayım. Burada her şey yolunda, hoş insanlar tanıştım ama bir tanesi pek hoş değildi, sıraya girmeden önüme geçti ve bel çantamla dalga geçti!!! Bunu senin için yapacağım. Sana söz veriyorum, senin BÜYÜK SEKSİ AŞKINI bulacağım ve her şey yoluna girecek, söz veriyorum! SANA SÖZ VERİYORUM. Ayrıca, kütüphaneler seksi mi sence? Neden seksi?

Birdie'den: Saat çok erken Brewster! Sarhoş musun? Hiç sarhoş olmazsın ki. Tanrım, lütfen sarhoş ol. Kahretsin! Düşündüm de gülmekten öldüm. P.S. Evet, kütüphaneler seksi, EĞER DEVASA BİR İNTOOLSAN. P.P.S. Bel çantası mı? Ne?!

Vay canına. Her şey hakkında çok daha iyi hissediyorum. Çılgınca! Teneke kutunun içinde uçmak, tek başıma yeni bir ülkeye gitmek hakkında daha iyi hissediyorum. Tabii ki Birdie için hala çok üzülüyorum, ama kalbimdeki acı, yanaklarımdaki sıcak ve bulanık bir hisle hafifledi.

Çok fazla bira içmişim gibi *hissediyorum*, ama pint bardağıma bakıyorum (Dan küçük bir kadeh şarap isteğimi görmezden geldi ve herkes gibi bana bir pint bira getirdi) ve hala neredeyse dolu. Garip.

Her neyse, Colin ve favorileriyle sohbet etmek çok keyifli. Tesadüfen, Greater Manchester'da benden çok uzak olmayan bir yerde yaşıyor. Bana eski arabaları tamir etmeyi ne kadar sevdiğini,

her pazar sabahı rugby oynamaya ne kadar tutkulu olduğunu ve cumartesi geceleri battaniyeye sarınıp, bir fincan kakao ve iyi bir film eşliğinde keyif yapmaktan ne kadar hoşlandığını anlatıyor.

"Evet!" diye bağırdım, o bana iç mekanları sevdiğini söylediğinde. "Ben de! İhtiyacın olan her şey evde var. Neden tanımadığın insanlarla dolu kalabalık bir kulübe gitmek isteyesin ki!"

"Aynen öyle." O da heyecanla başını salladı. "Rahat bir gecenin güzelliği çok fazla küçümseniyor."

Bunun üzerine bardaklarımızı tokuşturduk ve birbirimize gülümsedik.

O harika birisi. Beklenmedik bir şekilde sevimli. Ve buraya oturduğumdan beri uçaklar hakkında neredeyse hiç düşünmedim.

Barın duvarındaki ekranlar güncellendi ve uçağımın biniş zamanının geldiğini fark ettim.

"Gitme zamanı!" Sandalyeye kalkıyorum. "Vay canına!" Sendeliyorum. "Bayağı sarhoş oldum." Bira bardağıma bakıyorum. "Ama çok içmedim," diyorum, bardağı işaret ederek.

"Um, canım, iki tane içtin!" Dan gülerek diyor. "Ne?"

Matty masadaki büyük bira sürahisini işaret ediyor. "Biz doldurduk. Bilmiyor muydun?"

Nefes
nefeseyim.

"Hayır!"

Tüm masa kahkahalara boğulur.

Kahretsin. Bu yüzden sarhoş
hissediyoymuşum. "Oh hayır!" Yarı
mızmızlanarak, yarı gülerek
söylüyorum.

"İyi misin?" Colin nazikçe sorar. "Seni kapıya kadar geçireyim mi?"

"Ben iyiyim, teşekkürler."

"Çok isterim," diyor tatlı bir gülümsemeyle.

"Oh. Tamam o zaman. Hoşça kalın çocuklar!" Masadaki diğer çocuklara el sallayarak veda ediyorum, onlar da bana New York'ta iyi şanslar diliyorlar.

Colin ve ben uzaklaşmaya başlarken Dan bağıyor: "Yine korkarsan, unutma, çözüm alkol!" Diğerleri de onaylayarak bağıyor ve bardaklarındaki birayı bir dikişte içiyorlar.

Kapıya vardığımızda Colin bana dönüp kocaman gülümsüyor, küçük ama çok temiz dişleri görünüyor.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Olive," diyor, uzun kirpikli gözleri parıldayarak. "Numaranı alabilir miyim? Bir ara dışarı çıkaralım mı? Ya da içeri,

Ha ha."

"Oh!" derim, şaşkın. Vay canına. İnsanlar pek sık numaramı istemezler. İstediklerinde de genellikle balıkçı tezgahındaki müşteriler ve altmışın üzerindedirler. Ama Colin hoş birine benziyor. Güvenilir. İstikrarlı. Tatlı. Tam da Birdie'ye Büyük Seksi Aşkın nasıl olacağını anlattığım gibi.

Havaalanında bir randevu ayarlayabilirsem ne kadar etkileneceğini düşünüyorum. Bu onu kesinlikle neşelendirir!

Alkolün beni rahatlattığı için mi, yoksa Colin çok güvenilir ve nazik görüldüğü ve benim gibi evde kalmayı sevdiği için mi bilmiyorum. Ya da belki de bir gün kendi ailemi kurmak istiyorsam, bir yerden başlamam gerektiğini düşündüğüm için. Neden burada olmasın? Mesajlaşarak onu biraz tanıyabilirim, riski yok. Sebep ne olursa olsun, kendimi evet derken buluyorum ve numaramı Colin'in telefonuna giriyorum.

"Üç hafta Avustralya'da olacağım, döndüğümde ararım." Telefonu benden alıp ön cebi cebine koyuyor. "Ama... bu arada mesajlaşabiliriz, değil mi?"

"Tabii," diyorum. "Kesinlikle!"

Gerçekten hoş bir yüzü var. Ve güzel, iri kolları. Ve favorileri. Favaya karşı her zaman olumlu hislerim olmuştur.

"Tamam o zaman!" diyor.

"Tamam o zaman!"

diyorum. "İyi

uçuşlar!"

"Umarım!"

"Hoşça kal

Olive!"

"Hoşça kal

Colin!"

Onun uzaklaşmasını izlerken karnımda hafif bir heyecan hissediyorum.

Kapı girişinde pasaportumu ve biniş kartımı asistana verirken, sarhoş gibi sola doğru sendeleyerek yürüdüm. Küçük bir tünelden geçtim ve aniden tavus kuşu renginde bir takım elbise ve ona uyan bir şapka giymiş çok güzel bir kadın gördüm.

"Günaydın, biletiniz ve biniş kartınızı alabilir miyim lütfen?"

Bel çantamdan çıkarıp verirken, güzel hostesin içki içtiğimi anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Uçakta sarhoş olmanın yasak olduğunu bir yerde okuduğuma eminim. Ama o zaman... neden havaalanında barlar var?

Pasaportumu ve biniş kartımı geri aldığımda, sağa dönüp koltuğumu bulmak için koridora doğru ilerlerken, uçuş görevlisi kolumu tuttu.

Kahretsin. Yakalandım. Nefesimden alkol kokusu mu alıyor? Beni uçaktan atacaklar mı?

"Hanımefendi, aslında o tarafta oturuyorsunuz," diyor kadın dostça bir gülümsemeyle, koridoru kapatan ağır mavi perdeyi işaret ederek. "Biletin birinci sınıf!"

"Oh. Oh!" derim, rahatlamış bir şekilde. "Öyleyse!"

Sanki bu benim için tamamen normal bir şeymiş gibi buklelerimi geri attım, yumuşak perdeyi açtım ve sağ tarafta gördüğüm sıkışık, otobüs gibi kısımdan tamamen farklı olan uçağın diğer kısmına girdim.

Vay canına. Burası Air Force One gibi! Tamam... o kadar da kötü değil...

Biletimde koltuk numaramı arıyorum. 34b. Bu benim sütyen bedenim! Bu her şeyin yolunda gideceğinin bir işareti olmalı, değil mi?

Koltuklarıma ulaşana kadar koridorda dolaşıyorum. Bu uçak çok geniş. Yere bakıyorum, halı kaplı! Tüm koltukların neredeyse küçük özel kabinler gibi olduğunu fark ediyorum, koridorun her iki yanında birer kabin var. Vay canına! Etkilenmiş bir şekilde kaşlarımı oynatıyorum.

34b! İşte buradayım! Küçük kabinime yerleşiyorum ve kendime ait devasa bir düz ekran TV olduğunu ve koltuğun ayaklarımın üzerine koyabileceğim şekilde yatabildiğini fark edince nefesimi tutuyorum!

Solumda iki büyük pencere var, bu da gökyüzünde *olmadığımı* düşünmem gerektiğini düşünürsek pek ideal değil. Bu yüzden perdeleri indiriyorum. Artık çok küçük bir oteldeymiş gibi davranabilirim. Ya da çok lüks bir otobüste falan. Beyoncé'nin tur otobüsü!

Diğer yolcular uçağa binerken, parmaklarımla televizyonu kurcalıyorum. Dokunmatik ekran! Evdeki televizyonum da büyük, evet, ama 2004 model olduğu için arkasında hala bir kutu var.

Keşke bir yere gitmek zorunda kalmadan burada takılabilsen. Çok havalı!

Bel çantama uzanıp telefonumu alıyorum ve Birdie'ye mesaj atıyorum.

Bu uçak çok havalı! Beni birinci sınıfa aldırmana inanamıyorum. Konfor seviyesi, uçma korkumu kesinlikle azaltıyor. P.S. Biraz sarhoşum. Kazara oldu. P.P.S. Ben dev bir inek değilim. Sen öylesin.

Telefonum hemen cevap veriyor, ama Birdie'den değil, Colin'den!

Lounge'dan uçağını izliyorum ve keşke seninle gelseydim diyorum x.

Kaşlarım havaya kalktı. Bu çok cüretkar. Ve hoş... değil mi? Beş dakikadan az bir süre önce vedalaşmış olsak da beni düşünmesi hoş. Kendi kendime gülümsedim ve cevap yazdım.

Teşekkürler! Umarım iyisindir.

Gönder tuşuna basarken, cevabımın şimdiye kadar gönderilmiş en sert flört mesajı olabileceğini fark ettim. Ama bu, daha önce hiç böyle bir mesaj göndermediğim için! Kaşlarımı çatarak, resmiyetimi yumuşatmak için hızlıca öpücük emojişi gönderdim ve telefonumu bel çantama geri koydum.

Kulaklıklarımı televizyona takıp, en sevdiğim dizi olan *Curb Your Enthusiasm*'ın eski bir bölümünü bulana kadar kanalları değiştiriyorum.

"Bingo!" diye mırıldanıyorum.

Gözümün ucuyla yeşil bir ışık gördüm. Başımı kaldırdığımda, check-in kuyruğundaki adam olduğunu fark ettim. Kuyruğu iten adam. Kuyrukta bekleyen arkadaşlarımın önünde bel çantamla dalga geçen adam. Ugh. Onun podu, koridorun diğer tarafında benimkinin tam karşısında. Kahretsin. Koltuğunda oturmuş, beyaz gömleği buruş buruş, sanki ütölemek için çok meşgul ve zekiymiş gibi, yüzünde o büyük, gösterişli hipster gözlükleriyle çok kendini beğenmiş görünüyor. Süslü televizyon işinde kendini çok önemli sanıyor.

Ona baktığımı fark edince, o beni fark etmeden hızla başımı çeviriyorum. Aslında, onunla hiç konuşmak istemiyorum. Başkalarına etkileşime girmeye hazır olmadığımı belirtmek için her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: kapüşonumu çekip, alt kısmındaki ipi çekerek

sadece gözlerimin, burnumun ve ağzımın küçük bir kısmı görünüyor.

Tamam, bunu daha önce hiç halka açık bir yerde yapmadım – oldukça korkutucu bir görünüm – ama Donna'nın beni rahat bırakmasını sağlamak için işe yarıyor ve bu genellikle kolay bir iş değil.

"Oh, sensin. Bel çantası!"

Kahretsin. Beni gördü. Ve bana bel çantası diyor! İğrenç.

"İngiltere'de buna bumbag deriz," diyorum, ona sert ama kibar bir gülümseme atarak.

"Neden İngiltere'ye bu kadar takıntılısın?" diye soruyor, pod koltuğunu benimkine doğru çevirerek. Tanrım. "Kapüşonumu takmışım, defol git!" dememin hangi kısmını anlamadı?

"Pardon?"

"İngiltere'de sıraya gireriz. İngiltere'de buna bumbag deriz," diyor, Liam Gallagher'ın berbat bir taklidi ile.

"İngiltere'ye takıntılı değilim," diyorum, burun deliklerim biraz genişliyor. "Gidiyorum, değil mi?"

Adam sadece gülüyor ve daha önce şarj etmek için can attığı değerli dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. Arkasında her yerde çıkartmalar var. UCB, SECOND CITY, MAD TV, I HEART IMPROV ve bir tanesinde

"Hata yoktur, sadece fırsatlar vardır." Bu açıkça yanlış. Ne tuhaf bir adam. Kim güzel, yeni bir MacBook'u çıkartmalarla kaplar ki? Bu adam kaç yaşında? On dört mü?

Kendi kendime güldüm.

"O ne, bel çantası mı?" dedi. "Bir şey mi dedin?"

Ona şaşkın şaşkın bakıp kulaklıklarımı işaret ederek başka bir şeyle meşgul olduğumu belirtirim.

O tekrar güldü ve başını sallayarak koltuğunu pencereye doğru çevirdi.

O anda bir hostes gelir ve kalkış için içecek seçenekleri sunar.

"Uçakta içki içilmez sanıyordum?" diyorum.

Kadın gülüyor. "Tabii ki var. Kimse sarhoş olmadığı sürece bizim için sorun yok. Şampanya ister misiniz?"

"Neden olmasın?" derim, önceki bira sayesinde oldukça rahatlamış hissederek. Kadın bana küçük bir şampanya şişesi uzatır. Şişenin üstünde bakır bir musluk vardır. Şişeden direkt içilir. Bu çok havalı! Bir fotoğraf çekip Birdie'ye gönderirim

ve programımı izlemeye başlıyorum. Tam nerede olduğumu unutmuşken, uçak motoru gürültüyle çalışmaya başlıyor ve hareket ediyoruz.

Anında ayıldım.

Kahretsin.

Pencere perdesini biraz kaldırıp dışarıya bakıyorum. Henüz pistin yakınında değiliz, ama kesinlikle hareket ediyoruz. Uçak kesinlikle hareket ediyor. Etrafımda panikleyen başka biri var mı diye bakıyorum. Hayır. Uçaktaki diğer herkes, *hareket ettiğimizi* umursamıyor bile.

Bir hostes koridorda duruyor ve televizyonumda *Curb Your Enthusiasm* kayboluyor ve yeni bir video beliriyor. Acil bir durumda uçaktan çıkmamız gerekebilecek senaryolar gösteriliyor. Tanrım!

Hostes, ekrandaki karakteri taklit ediyor. Çoğu kişi onu izlemiyor bile, ama ben *ekrana yapışmış* durumdayım. Korkunç bir şey. *Uçaktayken, uçakta* ters gidebilecek her şeyi sakın bir şekilde anlatıyor!

Sonra gerçekten korkunç bir şey oluyor, televizyondaki videoda varsayımsal bir uçak acil durumu gösteriliyor. Daha önce bu konuda daha rahat hissediyorsam, şimdi kesinlikle hissetmiyorum. Hayır, efendim. Ekranda, uçak koltuğunda oturan bir kadın, oksijen maskeleri başının üstünden düşerken son derece sakın görünüyor. Bu hiç gerçekçi değil. Neden acil oksijene ihtiyacı olduğu halde bu kadar sakın? Kesinlikle çılgılık atıp bağırması gerekmez mi? "Olamaz! Oksijen maskeleri! Bu çok kötü, millet!"

"Başkalarına yardım etmeden önce kendi oksijen maskenizi takın" diyor anlatıcı yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Sırayı atlayan adama bakıyorum. Telefonuna bakıyor, etrafına hiç dikkat etmiyor. Eminim kendi maskesini takar ve başkalarının maskelerini takmasına yardım etmez. Maske birazcık bile bozuk olsa, başkasının maskesini çalar. Muhtemelen benimkini. Ona tiksintiyle bakıyorum.

Gerçek hayattaki uçak hızlanmaya başlarken, videoda uçak yolcularının düzenli bir şekilde uçak kapısına doğru ilerledikleri görülüyor.

Ne oluyor lan? Şimdi uçak kapısı açılıyor ve tüm yolcular bir kaydıraktan aşağı kaymaya başlıyor. Gerçek bir kaydırak bile değil. Şişme bir kaydırak. Bu... bir şişme kale kaydırığı! Hala havada mı? *Denize* mi düşüyorlar? Neden bu kadar sakın görünüyorlar? Yaklaşan ölümlerini nasıl bu kadar soğukkanlılıkla kabul edebiliyorlar? Sanki uçağın düşeceğini *bekliyorlarmış gibi* görünüyorlar

. "Eh, öleceksek öleyelim, hadi bu ölüm kaydırağına atlayalım! Hoşça kalın!"

Hay Allah.

Şimdi hostes bir düdük tutuyor. O ne için? Neden acil bir durumda müzik yapmaya çalışıyor? Kafam çok karıştı. Ve sonra, birdenbire, video bitiyor. Öylece! Kaydıraftan aşağı inen insanlar ne oldu? *Nereye gittiler?* YAŞIYORLAR MI?

Aman Tanrım.

Hostes sakın bir şekilde koltuğuna oturur ve kemerini takar, bu saçmalık karşısında tamamen rahat görünüyor. Ben de kemerimi takıp takmadığımı üç kez kontrol etmek için aşağıya bakarım. Kemerini biraz daha sıkarım. Kemer artık o kadar sıkı ki, pelvisime acı verecek kadar batıyor. Bu durum beni hiç rahatsız etmiyor. Bu kemer tokası, beni o lanet balon kaydıraftan ayıran tek şey olabilir.

Uçak hızlandıkça etrafımızdaki gürültü artıyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım kurumuş. Kahretsin. Çok gürültülü. Bu kadar gürültülü olması normal mi? Neden bu kadar gürültülü? Sanki makine parçaları sallanıyor, sabitlenmemiş gibi.

Titrek ellerimle küçük şampanya şişesini alıp, köpüklerin biraz patlayıp boynuma ve kapüşonuma damlamasına aldırmadan bir yudum alıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Bunun korkutucu olacağını biliyordum ama *bu gerçekten çok korkutucu*. Bunu yapmak istememekle tamamen haklıymışım.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Kafamda *Jaws'ın* tema müziği çalar. Tüm vücudum geriye doğru eğilirken ve uçağın burnu gökyüzüne doğru yükselirken yüzümden kanın çekildiğini hissedirim.

İşte bu. Yerden ayrılıyoruz. Bir nevi

dünyadan ayrılıyoruz.

Havada uçuyorum.

Ahh. Havada asılı kaldım. Burada, havada

asılı kaldım! Hiç hoşuma gitmiyor!

Lanet olsun.

BÖLÜM SEKİZ

Colin'den gelen mesaj: Ben iyiyim. Umarım sen de iyisindir. Uçağının kalkışını buradan görebiliyorum! Sana el sallıyorum. Merhaba Olive!

Nefes almakta zorlanmaya başladığımı hissediyorum. Herkes çok sakin olduğu için sessizce yapıyorum. Koridorun ilerisinde bir kadın yüz maskesi takıyor, şurada bir adam dergi okuyup keyifle fıstık yiyor. Sırayı kıran adam yüzünde yarı gülümsemeyle dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Bu arada ben, şık küçük kabinimde tamamen işlevsiz hale gelmiş durumdayım.

Şampanya neden işe yaramıyor? Daha önce çok daha sakin hissediyordum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve uçak gürültüyle havalanırken korkudan küçük bir çığlık atıyorum.

Lüks koltuğumun kolçaklarını sıkıca kavrarken biri elimi tuttu. Kafamı kaldırıp baktığımda, sıraya kaynamış adam koltuğuna bağlı halde kabinden eğilmiş, kolunu koridora uzatmış ve elimi tutuyordu. Bu hareket bana çok samimi ve tuhaf geldiği için elimi çekmek geldi aklıma. Ama... yardımı oluyordu, bu yüzden elimi çekmedim.

"Kötü kısmın bitmesine az kaldı, Fanny Pack," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Sonra iniş yapana kadar dokuz saat daha var ve her şey yeniden başlayacak. Nefes al."

Onun elini can simidi gibi tutuyorum. Uçak biraz daha sallanıyor ve boş elimle şampanya şişesini sıkıca tutuyorum, belki birkaç damla kalmıştır diye. Hayır. Hiç yok. Koridora bakıyorum. Sırayı atlayan adam

üç içki var. Benimki gibi mini bir şampanya şişesi ve iki mini viski şişesi.

Beni fark eder ve içkileri bana uzatır. "Ne yapman gerekiyorsa yap." Omuzlarını silker.

İçkileri alıp arka arkaya içiyorum.

"İnsanlar uçmaktan bu kadar korkunca genellikle Xanax alırlar," diyor, bir eli hala benim elimi tutarken, diğer eliyle dizüstü bilgisayarının klavyesine yazmaya devam ediyor.

"Bu benim ilk seferim," diyorum garip, tiz bir sesle. "Ve son dakikada karar verdim. Ne zihinsel ne de fiziksel olarak hazırlanacak vaktim olmadı!"

Sırayı atlayan adamın eline odaklanıyorum, birdenbire gürültü kesilince elini daha sıkı sıkıyorum, hafif bir zil sesi duyuluyor ve kabinin hoparlörlerinden bir kadının kendinden emin, yatıştırıcı sesi geliyor.

"Günaydın, ben Anna Cooper, bugün pilotunuzum. Sorunsuz bir kalkışın ardından emniyet kemeri işaretleri söndü ve kabinde serbestçe dolaşabilirsiniz. Yaklaşık dokuz saat sonra JFK'ya varacağız. Kabin ekibi kısa süre içinde atıştırmalık ve içeceklerle sizlere hizmet verecek."

Yukarı baktığımda, üstümdeki emniyet kemeri ışığının söndüğünü görüyorum. Emniyet kemerimi takılı tutacağım, teşekkürler.

"Böyle daha iyi, değil mi?" diye sordu sıraya kaynamış adam.

Hala elini tuttuğumu fark ettim. Hemen bıraktım. "Elini tuttuğum için teşekkürler."

O, yüzünü buruşturarak elimi sıkıyor. Eyvah. Gerçekten çok sıkılmış olmalıyım. "Önemli değil." Dizüstü bilgisayarını işaret ediyor. "Sanırım işime dönmeliyim."

"Ah!" diye başımı salladım. "Evet, tabii ki. Özür dilerim. Ben..."

Ne diyeceğimi bilmiyorum, kendimi biraz utanmış hissediyorum ve pod koltuğumu ona sırtımı dönerek çeviriyorum.

Bel çantamda karıştırıp, her zaman yanımda taşıdığım Rescue Remedy'yi çıkarır ve dilimin altına birkaç damla sıkarım. Beş dakika sonra, uçuş görevlisi içecek siparişlerimizi almaya geldiğinde, bir şampanya daha sipariş ederim.

"Tabii! Ne büyüklükte istersiniz?"

Şey... Bilmiyorum... Arabaya bakıyorum. Az önce içtiğim gibi küçük şişeler ve normal boy şişeler var. Normal boy şişeyi alırsam, tüm uçuş boyunca hafifçe sarhoş kalabilirim. O zaman tekrar istemek zorunda kalmam...

... Ve Taller Joan'ın verdiği para da hala bende. Havaalanında harcamamıştım...

"Bir... tam boy şişe, lütfen?" diyorum.

"Tam boy bir şişe mi? Emin misiniz?" Hostes kusursuz bir aksanla cevap veriyor.

Hmmm. Beni yargılıyor mu? Kendime bir şişe şampanya almak garip mi? Muhtemelen öyledir ama Dan'ın havaalanında dediği gibi, şüpheye düştüğünde "cevap içkidir!"

"Ben, şey, kutlama yapıyorum," diye hostese kendimi durduramadan patladım.

"Harika!" diyor, onaylayan bir gülümsemeyle.

İşte. Haklı çıktım! Hah! Kimse kutlama için şampanya içti diye kimseyi yargılayamaz.

"Neyi kutluyorsunuz?" diye sordu.

Oh. Ee...

Neyi kutluyorum? Hiçbir şeyi. Şu anda hayatımda kutlaya c a k hiçbir şey yok.

Önümdeki televizyonda Larry David bir kuyumcуда karısı için yüzük alıyor.

"Ben, şey, nişanlandım?" diyorum, beklenmedik sözlerim sanki bir soru soruyormuş gibi sonuna doğru yükseliyor.

Ne halt ediyorum ben?

"Vay canına, harika!" diyor hostes, gereğinden biraz daha yüksek sesle. Gözleri parlıyor. Gerçekten benim için çok sevindiği belli. "Öyleyse şampanya bizden!"

"Ciddi misiniz?"

"Oh, elbette! Birinci sınıf yolcularımız bizim için çok önemlidir ve siz az önce hayatınızın en büyük ve en heyecan verici kararlarından birini verdiniz!"

"Evet. Sanırım öyle! Harika." Gülümsüyorum, yalanımdan dolayı bir anlık suçluluk duyuyorum ama daha fazla kaygı giderici şampanya ve bunun bedava olacağı düşüncesi ile bu duygu hızla yok oluyor. Bu tam Birdie'nin yapacağı bir şey!

Ona bunu söyleyeceğimi düşünerek gülüyorum.

"Ah, şu anda onu mu düşünüyorsunuz?" diyor hostes, el arabasını karıştırıp küçük gümüş bir kova çıkarıyor, içine buz doldurup kocaman bir şampanya şişesini açıyor.

"Evet," diyorum, nişanlı birinin yapacağı türden hayali ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Adı ne?" diye soruyor, masama kristal bir kadeh koyup içine köpüklü kehribar rengi sıvıyı döküyor.

"Colin. Adı... Colin," diye çıkıyor ağzımdan. Devam ediyorum. "Evet, şey, Colin... Collins."

Oops.

"Çok emin değilsin!" diye kıkırdar. "Colin Collins? Ne ilginç bir isim!"

Ben de kıkırdamaya başladım. Doğal bir kıkırdamam yok. Garip geliyor. Nişanlı birinin kıkırdaması gibi. "Hâlâ şoktayım," dedim. "Bu sabah havaalanında yaptı. Aniden karar verdi. Yüzük bile almaya fırsatı olmadı!" Sanki bir şey kanıtlar gibi çıplak sol elimi ona doğru salladım.

Neden hala yalan söylüyorum? Şampanyam var. İstedığimi aldım. Psikopat gibi davranıyorum.

Kadın beni tekrar tebrik ediyor ve koridorda ilerliyor. Koridorda, tek başına bir şişe şampanya sipariş edecek kadar küstah başka kimse yok.

Memnuniyetle içime çekerek şampanyamı yudumluyorum. Tamam. Bunu içip *Curb Your Enthusiasm* dizisinin tüm bölümlerini izlemem gerek, sonra New York'a varacağım, Chuck Allen'ı bulacağım, mektubu teslim edeceğim, eve döneceğim ve normal hayatıma, sağ salım geri döneceğim.

Kulaklıklarımı tekrar takmak üzereyim ki kabin hoparlöründen yine bir ses duyulur.

"Merhaba, kaptanınız konuşuyor," diyor ses.

Midem düğümlenir ve kafamda onun açıklayabileceği tüm senaryolar hızla geçer. Yakıtımız bitti, acil iniş yapmamız gerekiyor, biri onu kokpitte rehin aldı, şişme kaydırak delinmiş, *Friends* dizisinin oyuncularını *Friends* filmi çekmeyeceklerini kesin olarak açıkladılar.

Ama hayır. Bu tamamen farklı bir felaket.

"BA olarak, 34b numaralı koltukta seyahat eden birinci sınıf yolcumuz Olive Maudine Brewster'ın Colin Collins ile nişanlanmasını içtenlikle kutlarız."

Aman Tanrım.

Etrafımda dağınık alkışlar duyunca yüzüm kıpkırmızı oldu. Neden sahte nişanımı duyurmak zorunda kaldılar? Ve insanlara

orta adımı? Bunu kimseye söylemem – annem çok havalı ve benzersiz bulduğu Maude ve Nadine'in birleşiminden oluşuyor ve aslında gerçek bir isim gibi bile gelmiyor. Ama tabii ki biletimin üzerinde yazıyor.

Hay aksi.

"Sen misin?" diye sordu sıraya kaynayan adam, sandalyesinde dönerek bana baktı. "Olive Maudine Brewster?"

"Oh. Evet."

"Tebrikler. Colin de küçük bir bel çantası takıyor mu?" diye soruyor, yüzü çok ciddi. Yüzü o kadar ciddi ki, onun gerçekten bir komedi yazarı olduğuna bir an bile inanmıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. "Aslında hayır," diyorum, havaalanındaki Colin'i, güzel kahverengi gözlerini ve sağlıklı saçlarını düşünerek. "Ve benim 'bel çantam' küçük değil. Büyük ve geniş. İlk bakışta sandığından daha fazlasını sığdırabilirsin," diye emir verircesine söylüyorum. Sonra sözlerim bana geri yankılanıyor. Karşımda oturan yaşlı beyefendi başını çevirip bana dehşetle bakıyor.

Kuyrukta bekleyen adam kıkırdar. Onu görmezden gelirim.

Gözlerimi devirip kulaklıklarımın sesini açtım ve şampanyadan biraz daha içerek yanaklarıma yayılan sıcaklığı hissettim.

Uçak bir saniye boyunca bir yandan diğer yana sallanır. Titremesini önlemek için bardağı iki elimle sıkıca tutarım.

Sonra şampanyamı bırakıp saatime bakıyorum. Sadece sekiz saatlik tehlikeli yolculuk kaldı...

BÖLÜM DOKUZ

Birdie'den mesaj: Eek, Brewster, Şu anda uçaktasın! Haydi bakalım! New York'ta ziyaret etmek isteyebileceğın yerlerin ayrıntılarını içeren bir e-posta gönderdim. Baskı yapmıyorum! Turistik bir gezi için orada olmadığını biliyorum, ama biraz etrafa bakmak için kesinlikle vaktin olacaktır. Ve benim için birkaç fotoğraf çekersen çok sevinirim! Şu anda İngiliz vatandaşı olmaktan çok memnunum, ama senin gözünden benim çılgın memleketimi görmek güzel olacak! Umarım uçuşun iyi geçiyordur ve çok heyecanlanmıyorsundur. Eminim her Şey yolundadır ve neden daha önce hiç uçmadığını merak ediyorsundur, değil mi? Seninle gurur duyuyorum!!

Üç saat boyunca idrarımı tutmayı başardım, bu bir rekor olmalı! Ama Şimdi Şampanyadan o kadar doldu ki, huzursuz ve rahatsız hissediyorum.

Gidip halletmem gerek herhalde. Ama emniyet kemerimi açıp, hayat kurtaran oksijen maskemden vazgeçip, bu sallanan uçakta ayağā kalkıp tuvalete yürümek, gerçekten yapmak istemediğim bir Şey gibi geliyor. Ayrıca yine epey sarhoş oldum. Tamam, bu hafif bir ifade. Gizlice sarhoş oldum. Gizlice diyorum çünkü kimse bilmiyor. Sessizce *Curb Your Enthusiasm* izliyor, uçak her sallandığında Şampanyamı içiyorum, ki bu çok sık oluyor. Yine de tuvalete cesaret edecek kadar sarhoş değilim. Ya içeride bir Şey olursa? Türbölans ya da uçak acil durumu olursa?

Bana yardım edecek kimse yok mu? Ve uçak düşüyor, ben de işerken ölüyorum. İşerken ölmek istemiyorum.

Mesaneim çaresizlik içinde bir kez daha sıkışıyor.

Ah! Başka seçeneğim var mı? Uçak koltuğunda işeyemem. Burası *birinci sınıf*.

Çaresizce etrafa bakınıyorum.

Tek bir seçenek var. Bir uçuş görevlisinin benimle gelmesi lazım. Uçağın koridorunda yürürken beni tutabilir, dışarıda bekleyebilir ve tuvalette bir şey olursa kaçmama yardım edebilir. Evet, işte bu. Böyle yapacağım.

Kabin görevlisi çağırma düğmesine basıyorum.

Birkaç dakika bekledim ama kimse gelmedi.

Tekrar bastım.

Hiçbir şey!

Neredeler? Bir acil durum mu var? Mesaneimdeki acil durumdan daha büyük bir şey mi?

Dudaklarımı ısırarak tuvaletin yerini görmek için etrafa bakınıyorum. Sadece birkaç koltuk ötede. Belki yetişebilirim...

Ve sonra uçak şiddetle, hızla sola doğru sallanıyor. Kimse fark etmiyor gibi ama ben fark ediyorum.

Zili tekrar çaldım. Yine ses yok.

Kahretsin. Daha fazla bekleyemem. Gerçekten bekleyemem. Tek bir seçenek var...

Pod koltuğumu döndürüp kuyrukta bekleyen adamın koltuğunun arkasına vuruyorum.

O da dönüp kulaklıklarını çıkarır. "Ne haber, bel çantalı?"

Ugh. Bunu yapacağıma inanamıyorum.

"Benimle tuvalete gelmen gerekiyor. Üzgünüm. Eğer olmasaydı sormazdım..."

Sırayı atlayan adamın gözleri büyür, gözlerinde bir anlık eğlence belirir. Kafasını poddan çıkarır ve koridoru yukarı aşağı bakar.

"Etrafta hiç uçuş görevlisi yok," diye açıklıyorum. "İki kez kontrol ettim, inan bana."

"Şey, tamam o zaman." Gözlüklerini burnuna itti. "Hadi gidelim!"

Gülümsüyorum. Çok kolay oldu! Çok nazik davranıyor! Tamam, her şey yolunda gidecek. Biraz utanç verici ama diğer seçenekten iyidir.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve ayağa kalkarken sıraya kayan adamın koluna tutunuyorum.

Şaşkınlıkla aşağıya bakıyor.

"Vay canına, çok heveslisiniz," diyor gülümseyerek. "Gerçekten ihtiyacım var.

Çok ihtiyacım var," diye açıklıyorum.

Şaşkın ve onaylayan bir ifadeyle başını sallar.

Beni tuvalete kadar eşlik etmekte çok havalı davranıyor. Belki de onu yanlış değerlendirmişimdir. Belki de Amerikalıların "pislik" dediği türden biri *değildir*.

Sadece birkaç titrek adımda tuvalete ulaşıyoruz.

"Emin misin? Nişanlı falan değilsin, değil mi?" diye garip bir şekilde sorar. Tuvalet işaretini gösteririm. "Nişanlı değilim.

Boş."

"Ha?" Kafası karışmış görünüyor. "Bu arada, benim adım Seth." Gözlüklerini çıkarıp gömleğinin göğüs cebine koyuyor.

"Merhaba Seth. Ve teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

"Elimden geleni yaparım," diyor yüzünde tuhaf bir kendini beğenmiş ifadeyle.

Tuvaletin kapısını açıp içeri giriyorum. Tam kapıyı kapatmak üzereyken Seth de tuvalete giriyor, kapıyı arkasında tekmeleyerek kapatıyor, beni lavaboya itiyor, iki eliyle yüzümü tutup öpüyor.

Ne?

Aaaaaaah!

Onu itiyorum. "Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Çekil!" diye bağıriyorum ve kapüşonlu sweatshirtimin koluyla ağzımı onun sürpriz hamlesinden temizliyorum. "Sapık alarmı! Çekil!"

O, sanki ona silah doğrultmuşum ve işbirliği yapmaya hazır olduğunu gösterircesine ellerini kaldırarak uzaklaşır.

"Ne? Sen bizim... yapmamızı istemiştin?"

"Ne yapmamızı?" diye soruyorum, çaresizce kıvranarak.

"Mile-high kulübüne katılmak. Çok ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Senin de istediğini sandım..."

"Hayır!" diye tısladım, dehşetle başımı sallayarak. "Bu ölüm makinesinde seninle seks yapmak istemiyorum. Çişim var. Tanrım, hemen gitmem lazım!"

"NE? ÇİŞ Mİ?"

Elini uzatıp kapıyı açmaya çalışıyor.

"Kapıyı açma!" diye bağıriyorum öfkeyle. Bir saniye daha bekleyemem. Kot pantolonumu aşağı çekiyorum. "Arkanı dön!" diye bağıriyorum utanç içinde. "Ve... kulaklarını kapat. Oh hayır. Olan oluyor!"

Seth bana dehşetle bakar, sonra arkasını döner ve ellerini kulaklarına kapatır.

Tanrım. Ne utanç verici. Üstelik çok uzun süren işemelerden biri.

İşimi bitirince, sendeleyerek lavaboya gider ve ellerimi yıkarım.

Seth gözlerini açıp bana bakarken, inanamıyormuş gibi yavaşça başını sallayarak "Üzgünüm" diyorum. "Gerçekten üzgünüm! Sanırım... birbirimizi yanlış anladık..."

Seth dehşete kapılmış görünüyor, haklı olarak. Benim onu şehvetli bir kaçamağa davet etmek istediğimi sanmış, ama onun yerine onu istemediği halde tuvalete gitmemi izlemeye zorlamışım. Artık şampanya içmemeliyim...

Gözleri fal taşı gibi açılmış Seth, gömleğinin cebinden gözlüklerini çıkarır ve tekrar takar.

"Ben... ben... vay canına."

Gitmeye çalışır ama ben iki elimle kolunu tutarım.

"Beni koltuğuma geri götür," derim, kendimi dünyanın en büyük pislği gibi hissederek. "Ve seni sonsuza kadar rahat bırakacağım, yemin ederim. Yemin edecek bir çocuğum ya da evcil hayvanım yok. Yani, eskiden Mr Muscle adında bir kedim vardı, ama 1999'da yalan söylediğimde onun hayatı üzerine yemin ettim ve ertesi gün gizemli bir şekilde öldü, o yüzden..."

"Hadi. Seni koltuğuna götürelim," diye sözümü kesiyor. Yavaşça, nazıkçe konuşuyor. Sanki ben çok genç ya da çok yaşlı bir insanmışım gibi.

Kapıyı açıyoruz ve tuvaletten çıkarken, uçak tekrar sallanırsa diye Seth'in koluna tutunarak, önceki hostes bizi görüyor. Bana büyük bir tiksintiyle bakıyor.

Seth kolunu geri çekip koltuğuna oturur, kulaklıklarını takar ve dizüstü bilgisayarının klavyesine öfkeyle vurmaya başlar. Ben titreyerek oturur ve kemerimi takarım. Tam o sırada hostes yanıma gelir, çömelir ve güzel küçük burun delikleri genişler.

"BA adına, tebriklerimizi geri çekiyoruz," diye tıslar, beni baştan aşağı süzer. "Colin daha iyisini hak ediyor."

ONUNCU BÖLÜM

Still Minds uygulamasından Olive'e gönderilen e-posta:

Still Minds meditasyon uygulamalarını beğendiğinizi umuyoruz. Aşırı aktif zihni sakinleştirmek için yeni bir seans ekledik. Denemek için buraya tıklayın!

Aşırı aktif zihne sahip kişiler kontrol etme ihtiyacı hissederler. Bu kişiler rahatlamakta zorlanırlar çünkü çevrelerini kontrol ederek kendilerini ve hayatlarındaki her şeyi kontrol edebileceklerini düşünürler. Ancak bu kesinlikle mümkün değildir! Olacak olan olur ve bunu kontrol etmeye çalışarak sadece gereksiz yere endişelenir ve aşırı aktif zihnini beslersiniz. Yapabileceğiniz şey, o an elinizden gelen en iyi şekilde yaşamaktır. Meditasyon uygulamaları bu konuda yardımcı olabilir.

Uçakta birkaç saat uyuyabiliyorum (bayılıyorum) ve kısa süre sonra güvenli bir şekilde iniş yapıyoruz. Başardım! Çok fazla şampanya içtim, iki kez çılgık attım, sahte bir nişanlı uydurdum, kabin görevlileri tarafından ters bakıldım ve bir adamı tuvalete kadar eşlik etmeye zorladım. Ama başardım!

Bagaj standında, diğer yolcularla birlikte valizlerimin gelmesini bekliyorum. Beklerken, gözümün ucuyla Seth'i çıkışa doğru giderken görüyorum. Uçak iner inmez aceleyle uzaklaşmış, bana hızlıca ve garip bir şekilde el sallamıştı. Hiç şaşırmadım. Beni deli sanmış olmalı. Haklı da. Açıkça deliyim.

O kaybolmadan önce peşinden koşup davranışım için özür dilemeyi düşünüyorum. Özellikle de kalkış sırasında korkumu anlayışla karşıladıktan sonra. Ama tam ona doğru koşmak üzereyken, Donna'nın kırmızı süet valizinin bagaj karuselinde ilerlediğini görüyorum. Ve onun arkasında benim valizim var.

Kahretsin. Şimdi almazsam, tekrar dönmesini beklemek zorunda kalacağım. Bagaj bandı çok büyük, çok uzun sürer. Ya da göremediğim tarafta biri çantaları çalarsa? Bir keresinde havaalanına gelip, bagaj alım yerinde durarak insanların çantalarını çalmak için bekleyen insanlar hakkında bir haber okumuştum. O zaman ne yapardım? Tüm o özenle hazırladığım valizler boşa giderdi. Eşarp yok, her ihtimale karşı aldığım ayakkabılar yok, hiçbir şey yok!

Seth'in havaalanından çıkarken son bir kez pişmanlıkla bakıyorum, sonra arabadan valizlerimi alıyorum. İki elimi uzatıp tutacakları tutuyorum ve tüm gücümle çekiyorum. Ama valizler çok ağır ve konveyör bandından çıkmıyorlar.

Kahretsin.

Ne olduğunu anlamadan, kendimi çantalarımınla birlikte sürüklenirken buluyorum.

"Özür dilerim!" diyorum, yanımdaki kişiye çarparak, valizlerimi almak için elimden geleni yapıyorum.

Ama yeterince güçlü değilim. Karuselle birlikte ilerlerken çekip duruyorum ama valizleri çıkaramıyorum. Birkaç kişiyi daha yolumdan çekip atarken, "Birini al, diğerini bekle!" ve "Bırak!" ve "Sürtük, deli misin sen?" diye bağırırlar duyuyorum.

"Aaaaaah," diye birinin sessizce söylediğini duyarım. Sonra bunun ben olduğumu fark ederim. Resmen eğilmiş, valizlerimi tasmalı köpekler gibi bagaj karuseli etrafında sürüklerken, her kaldırmaya çalıştığımda garip sesler çıkarıyorum.

"İmdat!" diye bağıryorum. "Onları kaldırmama yardım edin!"

Birkaç saniye sonra iri yarı bir adam valizlerden birini kapıyor ve bana diğerini almak için güç kalıyor. Yüksek sesle bağırarak valizi alıyorum ve geriye doğru sendeleyerek diğer uçak yolcularına çarpıyorum.

"Oof! Üzgünüm," diyorum ve kafamı kaldırıp iri adamın aslında havaalanı güvenliği olduğunu görüyorum. Hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Sorun değil, hanımefendi," diyor burnunu çekerek. "Zaten başka işim yok, bilirsiniz, Lady Liberty'nin değerlerine saldıranlardan büyük ulusumuzu korumak dışında."

"Özür dilerim."

Gözlerini devirerek cevap verir ve kibirli adımlarla uzaklaşır. Onun alaycı tavrından yanaklarım yanar. Bagaj alımındaki diğer herkes bana sanki en kötü insanmışım gibi bakar. Özgürlük Anıtı'nın değerlerine saldırmak isteyen birinden daha kötü. Hatta sıraya kaynamaktan bile daha kötü.

"Üzgünüm!" diyorum onlara, alnımda utançtan ter damlaları oluşurken.

Tanrım, her şey ters gidiyor!

New York'a geleli sadece yirmi dakika oldu ve şimdiden her şey berbat oldu.

* * *

Bir dizi küçük talihsizlikten sonra (trolley bulamamak, taksiye bindikten sonra gideceğim yeri taksi şoförüne göstererek onu sinirlendirmek ve varış noktasına ulaştığımızda dolarlarımı bulamamak), parlak güneş ışığında çok güzel görünen krem ve kırmızı tuğlalı cepheli on altı katlı bir binanın önüne vardık.

Taksi şoförü beni ve valizlerimi kaldırıma bıraktıktan sonra, Birdie'nin gönderdiği e-postaya baktım.

Apartman 3C, 400 Riverside Way, Upper West Side, Manhattan.

İşte geldim. Önümüzdeki beş gün boyunca kalacağım yer.

Yanaklarımdan havayı dışarı vererek, caddeyi yukarı aşağı gözlerim. Çok, çok uzun ve geniş bir cadde, görebildiğim kadarıyla devasa, çekici kırmızı ve krem rengi binalar var. Saatile bakıyorum. Burada saat daha öğlen, bu garip geliyor. İnsanlar etrafta dolaşıyor, günlük işlerini yapıyor, köpeklerini gezdiriyor ve öğle yemeğine gitmek için sarı taksiler çağırıyor.

Valizlerimi yeşil kanopili girişe taşımak için enerji toplamaya çalışırken, mavi üniformalı ve aynı renkte şapkalı orta yaşlı bir adam aceleyle yanıma gelip valizlerimi sanki hiç ağırlık yokmuş gibi kaldırıyor.

Bu kapıcı olmalı. Birdie'nin talimatlarında, beni Airbnb'ye onun içeri alacağı yazıyordu.

"Ben Olive," diyorum. "3C dairesine geldim."

"Tabii ki!" diyor sıcak bir şekilde. "Sizi bekliyordum. Benim adım Lloyd. Pasaportunuzu görebilir misiniz? Size dairenin anahtarlarını vermem talimatı aldım."

Pasaportumu çıkarıyorum ve Lloyd başını sallayarak kontrol ediyor.

Valizlerimi alır ve asansörle üçüncü kata çıkarız.

Çantalarımı içeri bıraktıktan sonra Lloyd bana binanın yöneticisinin numarasını ve yedek anahtarı verir. O gittikten sonra, bütün gün hareket halinde olduktan sonra *nihayet* dinlenebileceğim için rahat bir nefes alarak etrafıma bakınırım.

"Lanet olsun!" diye inleyerek, önümdeki stüdyo alanına bakarak, yorgunluk ve zevkin karışımı bir duygu ile gözlerimi ovuşturuyorum. Oda büyük değil ama çok hoş ve daha da önemlisi temiz ve havadar. Zemini hafifçe aşınmış parke, tavanlar yüksek ve bembeyaz duvarlarda lambri var. Odanın sağında, tam boy buzdolabı ve iki ocaklı küçük bir mutfak alanı var. İçeri girip dolap kapaklarını ve çekmeceleri açtım. Sade beyaz bardaklar ve tabaklar, ağır çelik çatal bıçak takımı ve birkaç tencere vardı. Güzel. İçinde sadece şişe su olan buzdolabını ve içinde sadece şık görünümlü bir şişe votka ve bir kutu dondurulmuş yoğurt bulunan dondurucuyu açtım. Kesinlikle alışverişe çıkmam gerekecek.

Odanın ortasında, yatak haline getirilebilen küçük, soluk mavi bir kanepeler var. Üzerine oturup biraz sallıyorum. Bunu yaparken küçük bir toz bulutu yükseliyor ve öksürüyorum.

Umarım tahtakurusu yoktur. İnternette New York'ta tahtakuruların ciddi bir sorun olduğunu okumuştum. Tahtakuruları görebilmek için yüzümü kanepenin kumaşına yaklaştırdım, ama tahtakuruların neye benzediğini bilmediğimi, hatta çıplak gözle görülebilir olup olmadıklarını bile bilmediğimi fark ettim. Sadece alnımı kanepeler minderine dayamış bir insanım.

Ellerimi kot pantolonuma silip kalkıyorum ve sağdaki duvarın kapısını açıp kafamı içeri sokuyorum. Burası dünyanın en küçük banyosu. İlkokulda gördüğünüz türden, insan boyunda minicik bir tuvalet var. Ayrıca çok dar bir cam sütun içinde duş var. İçeri girmeye çalışıyorum. Zar zor sığıyorum! Devasa saçlarım dışında, oldukça küçük biriyim. Duşta yıkanıyormuş gibi yapıyorum ve bunu başarılı bir şekilde yapmak için dirseklerimi yanımda tutmam gerektiğini fark ediyorum.

Ana odaya geri dönüp, odanın en güzel özelliği olan iki büyük dikdörtgen pencereye doğru yürüyorum.

Dışarıya bir göz attığımda, başka bir binadaki başka bir dairenin içine bakıyorum! Orada, kırk yaşlarında, uzun saçlı, haki renkli bir yelek giyen ve gördüğüm kadarıyla alt tarafında hiçbir şey giymemiş bir adam, sallanan sandalyesinden bana yarı yarıya bakıyor.

sandalye ve somurtkan yüzler. İğrenç. Ne kadar ürkütücü. Perdeleri olabildiğince çabuk kapatıyorum ve bir daha asla açmayacağıma yemin ediyorum.

Ürperdim.

Buzdolabından bir şişe su alıp, alkol ve stresin ardından beynimde hissettiğim sersemliği hafifletmek için iki ağrı kesici aldıktan sonra, Alex, Joans ve Birdie'ye mesaj atarak onlara sağ salim vardığımı bildiriyorum. Hemen telefonum çalmaya başlıyor. Birdie FaceTime'dan arıyor!

Mümkün olduğunca parlak bir gülümseme takınıp cevap veriyorum.

"Neden garip gülümsüyorsun?" Birdie hemen sorar, koyu renk gözleri şüpheyle kısılr. Maskara ve parlak kırmızı ruj sürmüş, kaşları mükemmel bir şekilde doldurulmuş ve kulaklarında kocaman renkli küpeler sallanıyor.

"Bu parlak bir gülümseme," diye açıklıyorum. "*FaceTime sohbetimize hoş geldin* gülümsemesi. Neşeliyim. Amerikalılar gibi. Neden bu kadar makyaj yaptın?" diye soruyorum. Sonra nefesimi tutuyorum. "Seni hastaneden çıkardılar mı?"

Birdie başını salladı ve telefonunun kamerasını çevirerek son sekiz haftadır kaldığı aynı eski hastane odasını gösterdi. "Keşke. Hayır. Bu gece Doktor BJ'in nöbeti. Onun için kendimi gösterişli gösteriyorum."

"Gösteriş mi?" diye soruyorum, yüzümü buruşturarak. "O ne demek? Kulağa kaba geliyor... Emin misin? Korunuyorsun, değil mi?"

Birdie gülüyor. "Peacocking, bir eş çekmek için kendini süslemek anlamına geliyor. Tavus kuşları bunu tüyleriyle yapıyor. Makyaj, tuhaf küpeler." Kamerayı aşağıya doğru çevirerek, vücudunun hatlarını ortaya çıkaran dar mavi elbisesini gösteriyor. "Burada tavus kuşu gibi peacocking yapıyorum."

"Ah." Başımı sallarım. "Çok güzel görünüyorsun. Eminim Dr. BJ sana çok uygunsuz bir şekilde ilgi duyacaktır."

"Planım da o!" Kaşlarını oynatıyor. "Ayıldın mı, seni sinsi ayyaş? Uçuş nasıldı? İlginç bir şey oldu mu?"

Bir televizyon yazarı adama tuvalete girmeye zorladığımı hatırladım. Uçuş görevlisinin bana kızdığını. Tüm uçağın sahte nişanlı olduğumu sandığını.

"Bir randevum var..." diyorum, tüm bu deneyimin daha utanç verici kısımlarını atlamaya karar vererek. Ne de olsa Birdie her zaman olumlu yönleri odaklanmam gerektiğini söylüyor...

"Ne? Uçakta mı?" Birdie elini yanağına bastırdı. "Çok havalı! Vay canına, *çok etkilendim.*"

"Uçakta değil. Uçuş öncesinde. Uçakta bir adamla tanıştım ama... pek anlaşılamadık. Neyse, havaalanında tanıştığım adamın adı Colin. Favorileri var."

"Tıpkı senin Büyük Seksi Aşkında olmasını istediğin gibi!" Hatırladığına duygulanarak başımı salladım.

Birdie başını sallar. "Flört etmekle ilgilenmediğini sanıyordum. Yanlış anlama, bence düzenli olarak seks yapmalısın ama... bu sürpriz oldu. İyi bir sürpriz ama, bilirsin, *beklenmedik!*"

Omuz silkiyorum. "Ben de ilgilenirim sanmıyordum. Ama... Colin tatlıydı. Onunla rahat hissettim. Hoş biriydi."

"Sadece iyi mi?"

"Gerçekten çok güzel!" diye ekliyorum.

"Ağaç gibi tırmanmak istediniz mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Tanrım, hayır. Yani, en azından henüz değil. Onu pek tanımıyorum. Zaten seks konusunda nasıl düşündüğümü biliyorsun. Senin gibi hislerim yok. Hele ki tanımadığım biriyle!"

"Her neyse, randevun olmasına sevindim. Artık yeni şeylere açılmanın zamanı gelmişti. Çok geçmeden sen de bizim gibi azgın olacaksın."

"Umarım olmaz," diyorum, o lanet *Atonement* kütüphanesi sahnesini ve sürekli aklıma gelip beni tuhaf hissettirmesini düşünerek. Ya o kafamdan çıkaramadığım gerçek bir insan olsaydı? Ne kadar can sıkıcı olurdu!

Uçakta uyuduğum halde kendimi esnerken buluyorum.

"Eşyalarını yerleştirmelisin," diyor Birdie yumuşak bir sesle, başını yana eğerek. "Eğer o kadar yorgun değilsen, binanın çatı terasına çıkmayı denemelisin. Oradan manzara *muhteşem.*"

Ağzım kıvrılıyor. "Hayır, teşekkürler. Yüksekten korkarım, biliyorsun."

"Hey, az önce uçaktaydın! O korkuyu zaten yendin! Çatı şimdi çocuk oyuncağı olmalı!"

"Uçağa binmek için sarhoş olmak zorunda kaldım!"

Birdie dudaklarını ısırıyor. "Sadece bir düşün, tamam mı? New York'un silüeti... şey, çok özel."

"Düşüneceğim."

Bu tamamen yalan. Hayatta korkunç bir çatıya çıkıp diğer korkunç çatıların manzarasını seyretmeyeceğim. Eğer o kadar güzelse, Google'da nasıl görüldüğünü bakarım, oraya çıkıp kendimi korkudan öldürtmememe gerek yok.

Birdie, "Doktor BJ odamın önünde ve yatakta seksi bir poz vermem gerekiyor" diyerek aceleyle veda etmeden önce, ona mümkün olduğunca sık fotoğraf ve haber göndereceğime söz verdiriyor.

Eşyalarımı yerleştirmek bir saatimi alıyor ve işim bittiğinde kanepeye uzanıp Birdie'nin son e-postasını açıyorum. Burada ziyaret etmem gerektiğini düşündüğü yerlerin oldukça uzun bir listesi var. Kahvaltı için önerdiği bir deli'nin web sitesinin bağlantısına tıklıyorum, ama sayfa yüklenmeden gözlerim kapanıyor ve kısa sürede tamamen uykuya dalıyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

E-postadan alıntı

birdielivelysayshello@gmail.com'dan e-posta alıntısı:

Chuck Allen'ın ailesi Gramercy Park'ta neredeyse bütün bir bloğu satın almış. Ailesi, kendisi ve hatta bir kuzeni bile orada yaşıyor! Bloğu satmadılarsa (ki Manhattan'da gayrimenkuller genellikle yüzlerce yıldır aynı ailede kalır, bu yüzden satmış olmalarını pek sanmıyorum), lüks dairelerden birinde yaşıyor olmalı. Eğer orada değilse, ailesi ya da onu tanıyan birileri orada olacaktır ve sana nerede olduğunu söyleyebilirler. Çok uzaklarda olacağını sanmıyorum – Allen ailesi, Gramercy Park için Serena van der Woodsen ve Blair Waldorf'un Upper East Side için olduğu gibidir. XOXO GOSSIP GIRL ;)

Ertesi sabah, uzun ve kesintili bir uykunun ardından, dünyanın en dar duş kabinine sıkışıp giriyorum ve dirseklerimi morartarak iyice ovuyorum. Saçlarımın her zamanki gibi dağınık bir hal almaması için mümkün olduğunca nazıkçe kurutuyorum, ama nafile. Buradaki suda bir şey var, saçlarımı her zamankinden daha kabarık gösteriyor. Aslında sorun değil, çoğu insanda kabarık saçlar çok güzel durur, ama benim kafam oldukça küçük ve boyum da kısa, bu yüzden saçlarım tamamen orantısız görünüyor. İtaatsiz kestane rengi dalgaları at kuyruğu yapıp, lacivert tişört elbise,

bordo tayt, uzun örme hırka, siyah topuklu ayakkabılar ve ılıman hava nedeniyle turkuaz renkli pamuklu bir fular giyiyorum.

Birdie'nin Chuck'a yazdığı mektubu, telefonumu, paramı, Rescue Remedy'yi ve blister plasterleri (bir uygulamaya göre New York'ta dolaşmak için olmazsa olmazlar arasında) bel çantamda olup olmadığını iki, üç, dört kez kontrol ediyorum, çantanın belime sıkıca bağlı olduğundan emin olduktan sonra stüdyo daireden çıkıyorum.

Binanın dışında, tatlı kapıcı Lloyd benimle hava durumu hakkında sohbet etmeye başlar. Çoğu insan hava durumu hakkında konuşmayı sıkıcı bulur. Ama ben seviyorum! Sıcaklığın ne olacağı ve ne tür giysiler giymem gerektiğini bilmek hoşuma gidiyor. Lloyd da bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, ancak New York'ta havanın biraz kaprisli olabileceğini söylüyor, ki bu pek hoş bir haber değil. Telefonum hatırlatma sesini çıkarırken, Botanik Bahçeleri'nde çiçek açan kiraz ağaçlarını görmeye gitmemi öneriyor (bu, çatı katında durmaktan çok daha keyifli bir aktivite gibi geliyor).

Kahretsin! Bu sabah seyahat planlayıcı uygulamasında hazırladığım programa göre, tren altı dakika sonra kalkacak, yani üç dakika içinde metro istasyonunda olmam gerekiyor!

"Gitmem gerek!" diyorum Lloyd'a, telefonumdaki haritayı yakınlaştırarak. "Üzgünüm Lloyd! Treni yakalamam lazım, hemen!"

"Evet! Git! New York'un tadını çıkar! İyi günler!" Lloyd, ben koşarak uzaklaşırken neşeyle seslendi.

El sallayarak veda ettikten sonra, sokağın köşesini döndüğümde saatime bakıp metro istasyonuna zamanında yetişmek için tüm gücümle koşmaya başladım. Koşmayı pek sevmem ve çok da iyi değilim, ama planladığım treni kesinlikle kaçırmak istemiyorum. Kaçırırsam, planladığım tüm bağlantı trenleri altüst olur ve her şey karışır. Temelde kelebek etkisi gibi olur ve bir bakmışım ki, kollarım olmadan uyanmış Ashton Kutcher'ım.

Ya da öyle bir şey.

Neyse ki, tam zamanında yetişiyorum, yeni yıkadığım saçlarım terden yapış yapış olmuş ve güzel bordo taytlarım – ki şimdi fark ediyorum ki bana biraz küçük gelmiş – karnımdan aşağıya doğru sarkıyor ve kasıklarımdan sarkıyor. Metro kalabalık ve rahatsız, ama yerin üstünde ve zıplama şatosu ya da yargılayıcı hostesler yok, yani şikayet etmiyorum.

İstasyon değiştirme zamanını bana bildiren çeşitli alarmlar ve bildirimler içeren uygulama koleksiyonum sayesinde, metroları büyük bir sorun yaşamadan değiştirmeyi başardım.

23rd Street istasyonunda kaldırıma çıktığımda, burada her şeyin ne kadar büyük olduğuna şaşırıyorum. Yollar çok geniş! İngiliz yollarının üç katı büyüklüğünde. Binalar devasa, pencereler bile evimdekinden daha büyük.

Hafta sonu olduğu için beklendiği gibi kalabalık ama rahatsız edici derecede değil. Noel arifesindeki Manchester Arndale kadar kalabalık değil. Bir keresinde oraya gitmiştim, bir daha asla yapmayacağım büyük bir hataydı.

Telefonuma gözlerimi kısıarak, haritayı takip ederek Chuck'ın bilinen son adresi olan East 18th caddesine doğru ilerliyorum. Bir kseyi dönüyorum ve sanki tamamen farklı bir yerdeyim. Starbucks ve Radio Shack mağazaları, sarı taksiler ve süper hızlı yürüyen insanlar yok. Bunların yerini, sofistike cepheleri, parlak n kapılarına çıkan merdivenleri ve yaprakları gölgelik ağaçları ile güzel, görkemli, eski kırmızı tuğlalı binalar almış. Burası kesinlikle muhteşem!

Sokağın ilerisine doğru ilerlerken, yaklaşık dört adet zarif kahverengi taş evin sıralandığını fark ettim. Bunlardan ilki ve en büyüğü sarmaşıklarla kaplıydı. E-postaya baktım. Burası evdi! Sanki filmde çıkmış gibiydi! Vay canına.

Kapıya çıkan ilk basamağa adımıımı attığımda, içeride lambaların yandığını ve pencereden ışıkların parladığını fark ettim. Ieride biri var. Belki Chuck Allen şu anda ierdedir. Acaba nasıl biridir? Birdie'nin geçmişteki ilişkilerine bakılırsa, dayanılmaz derecede yakışıklı, atletik ve biraz aptal biridir.

Gerginlikten midem bulanıyor. Bütün bu olayın ne kadar çılgınca olduğu için. Chuck, Birdie'nin beni buraya gönderdiğini öğrendiğinde ne hissedecek? Mektubu onu üzecek mi? Yoksa bunca yıl sonra hala ona aşık olduğunu öğrenince sevinecek mi? Manchester niversitesi yerine Princeton'a gitmesi ve bir pislik gibi davranması için onu affettiği için mutlu olacak mı? Her halükarda, bu kadar önemli bir haberi ileten kişi olmak oldukça sinir bozucu.

Son dört basamağı çıkıp şık lacivert n kapıya ulaştım ve pirinç kapı tokmağını tutup üç kez vurdum.

Eeeeeeeek.

Birinin cevap vermesini beklerken, tırnağımı ısıırıyorum. Ooh! Kapının arkasında bir gölge var! Biri geliyor!

İşte geliyor!

Kapı, kibirli bir ifadeyle bir adam tarafından açılırken derin bir nefes alıyorum. Benim yaşlarımda, çok uzun, çok zayıf ve uzun soluk kirpikli buz gibi sarışın bir adam. Kolları abartılı fırfırlı siyah keten bir gömlek giyiyor. O kadar simetrik ki neredeyse gerçek değilmiş gibi, çok çarpıcı bir adam. Biraz gelecekte geçen bir filmdeki kötü adama benziyor. Yakışıklı bir CGI kötü adam. Birdie'nin tipinde bir adam hiç değil. Ama geçmişte beni şaşırttığı da olmuştu...

Bu Chuck Allen olamaz, değil mi?

"Merhaba!" diyorum tereddütle. "Benim adım Olive."

Adam bana bakıp duruyor, ben de boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Sen... senin adın Chuck Allen mi?"

"Kim soruyor?"

"Ben Olive Brewster. Birdie'den bir mesajım var. Chuck'ın, şey... gençlik aşkı?"

Yavaşça başını sallayarak beni baştan aşağı süzer. "Evet, içeri gel."

Bingo!

ON İKİNCİ BÖLÜM

Birdie'den mesaj: Doktor BJ bekâr = yay! BJ, Bruce Jim'in kısaltması = hayırrr! BJ'den daha kötü olabilir... Ne dersin? Neyse, dün geceki telefon görüşmemizden sonra onunla flört ettim ama o tamamen profesyonel davrandı. Onun onurlu ahlakı beni ona daha çok aşık ettiğini bilmiyor. Neyse. Aşık olmak güzel, boşuna olsa bile. Bazen anlamsız şeyler sırf eğlence için eğlenceli olabilir. Ee, çatıya çıktın mı? Gramercy Park'a gittin mi? Chuck orada mı? Ölmeden öğrenmem lazım. (Ölmek isteyen ben olsam bu hala kötü bir şaka olur mu? Her neyse, beni güldürdü.) Anlat bana. Xx

Chuck Allen'ı geniş bir koridordan takip ediyorum. Yukarı baktığımda, yüksek tavanların muhteşem ve karmaşık fleur-de-lis süslemeleriyle oyulduğunu fark ediyorum. Amerikan dönem dramalarından çıkmış gibi görünen bir oturma odasına giriyoruz! Oda geniş ve görkemli, duvarlar koyu şise yeşili boyalı, kanepeler kadife kaplı, her boş alana lambalar yerleştirilmiş ve en güzeli, alevleri titreyerek yanan güzel, kocaman bir şömine var. Vay canına. Chuck Allen, Taller Joan'ın deyişiyle, "bir iki bob eksik değil".

"İçecek bir şey ister misin?" diye sorarak oturmamı işaret ediyor.

Hardal rengi devasa bir kanepenin ucuna oturuyorum, ellerimi kucağımda birleştirmiş, sanki kraliçeyle tanışacakmışım gibi.

"Sadece su yeter, teşekkürler," diyorum, gergin ve kurumuş ağzımı ş apırdatarak.

Chuck bana tiksinti dolu bir bakış atıyor. "Su mu? Ne sıkıcı."

Beni görmezden gelerek, kristal şişelerle dolu maun ağacından yapılmış bir sehpa doğru yavaşça yürüdü. İki küçük bardak doldurdu ve birini bana uzattı.

Kaşlarımı çatarak kokladım. "Viski mi?"

"Bu bin dolarlık bir bourbon," diyor, sanki bana Kutsal Kase'yi sunuyormuş gibi.

"Oh, su yeterli." Gülümserim ve bardağı ona geri veririm.

Bardağı benden alır ve sıvıyı kendi bardağına döker, ama bana su getirmez.

Boğazını temizledi. "Adın ne?" Bana bakıyor, gözleri buz gibi ve berrak, güzel yüzünde tek bir kırııklık bile yok. Chuck Allen Botox mu yaptırıyor? Yüzündeki ifadesizliğin biraz ürkütücü. Birdie'nin bu adamda ne bulduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kısıyorum. Ama anlayamıyorum. O, Birdie'nin normalde ilgileceği türden bir adam değil.

"Adım Olive," diyorum tekrar. Bel çantamdan Birdie'nin mektubunu çıkarıyorum.

"Olive isim değil, atıştırmalık bir yiyecek," diyor Chuck, bana tuhaf bir bakış atarak.

Biraz gülümserim, çünkü mantığım bunun şaka olduğunu söylüyor. Ama o gülümsemiyor bile. Gülümsemeyi bilmiyor *olabilir*. Birdie, ne düşünüyordun sen?

"Saçların çok güzel," diyor Chuck, soluk mavi gözlerini kısarak. "Kalın. İlk bakışta vahşi görünüyor, ama..." Bir adım öne çıkıyor, elini uzatıyor, neredeyse kafama dokunuyor. "Daha yakından bakınca, her bir buklenin belirli bir güzellikte tekdüzelik olduğunu görebilirsin."

Sırtımdan bir ürperti geçer, ensemden ter damlacıkları oluşur.

Resmen tüylerim diken diken oldu.

Kafama nazikçe dokundu. Ah!

Sandalyeye atlayıp ondan uzaklaşmaya başlıyorum.

"Evet, teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Buradan gitmem lazım. "Ben, şey, Birdie'nin mektubunu getirdim." Mektubu onun yönüne doğru fırlatıyorum. O, yıldırım hızındaki refleksleriyle mektubu tek eliyle yakalıyor. Bu bile beni tedirgin ediyor. "Yapacak çok işim var," diye devam ediyorum. "Görülecek yerler, gezilecek yerler falan."

"Birdie kim?" diyor Chuck, başını yana eğerek yüzüne bir tutam sarı saç düşüyor.

"Şey, gençlik aşkın mı? Princeton'a gitmek için onu terk ettin, değil mi?" Ona hatırlatıyorum, doğru yerde olduğumdan giderek daha az emin oluyorum. "Sen... sen Chuck Allen'sın, değil mi?"

Kafasını hafifçe sallar. "Adım Anders," der. "Anders von Preen."

"Ne?" diye bağırdım. "Anders von Preen mi? Beni neden içeri aldın? Sen kimsin?"

Zarif bir şekilde omuz silkti. Sanki tüm bunlar tamamen normalmiş gibi. Anders von Preen uydurma bir isim gibi geliyordu. Bu adam kimdi? Kendimi savunmak için gerekirse diye içgüdüsel olarak ellerimi karate hareketi yapar gibi kaldırdım.

"Seni içeri davet ettim çünkü bugün sıkıldım." İnce sesi, konuşmak için zar zor zahmet ediyor gibi çıkıyor. "Bütün gün çok sıkıldım." Aksanı biraz İngiliz gibi. Madonna gibi. "Ama *sen* gelip kapımı çaldın, hem de hiç beklemiyordum." Dramatik bir şekilde iç çekiyor, kırmızı dudakları somurtkan bir şekilde aşağı doğru kıvrılıyor, sivri omuzları çöküyor. "Bugün yapacak başka eğlenceli bir şeyim de yok."

"Beni öldürecek misin?" Panik içinde bir sesle soruyorum, çıkış yolunu arıyorum. "Yani... şey... Chuck Allen'ı tanıyor musun? Ailesini tanıyor musun?"

"Belki... belki de tanımam."

"Belki, belki de beni öldüreceksin?! Ya da belki, belki de Chuck Allen'ı tanımıyorsun?!"

Kahretsin! Bu hiç iyi değil.

Anders von Preen, yumuşak bir koltuğa oturur ve içkisini yudumlar, bardağı sadece başparmağı ve işaret parmağıyla tutar. "Endişelenme," der sessizce. "Oldukça endişeli birine benziyorsun. Bir içki içmek istemiyor musun?"

New York'a geleli yirmi dört saat bile olmadı ve beni öldürüp öldürmeyeceğini bile söylemeyen gerçek bir psikopatla karşılaştım!

"Chuck?" diye bağııyorum. "Chuck Allen? Buradasın mı? Lütfen, buradasın mı? Yakınlarda başka kimse var mı?"

"Bağırmanın faydası yok," diyor Anders sakın bir şekilde, içkisini yanındaki küçük cam masaya koyarak.

Bağırmanın faydası yok mu? Bu tam da psikopatların çılglık atan kurbanlarına, kafalarına keskin olmayan bir nesneyle vurmadan önce söylediği söz.

Korkuyla küçük bir inilti çıkarırım. İsteyerek yapmıyorum. Ağzımdan çıkıveriyor. Elimi bel çantama sokup, silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyorum. Tek ağır şey Rescue Remedy şişesi, bunun ironisini fark etmiyorum.

"Üzgünüm, bu biraz tehditkar geldi, değil mi?" diyor Anders.

"Evet."

"Bana oldukça sinirli görüldüğüm söylendi. Sence bu doğru mu?" "Evet!"

Ben hararetle başımı sallıyorum. "Çok doğru!"

Yüzü biraz düşer. "Bunun üzerinde çalışmalıyım. Chuck Allen'ı çağırmanın bir faydası olmayacağını kastetmiştim, çünkü Chuck Allen burada değil. Yıllardır buraya gelmiyor. Hepsi bu."

Kalbim hızla atıyor. "Yani onu tanıyorsunuz?"

"Tabii ki tanıyorum, canım." Anders bu sefer gülümsüyor ve yüzü biraz daha az ürkütücü görünüyor. *Çok az.*

"Peki, ona bu mektubu verebilmem için nerede olduğunu söyleyebilir misin? Gerçekten çok önemli. Ve acil."

Anders sandalyesinden kalkar ve bana doğru bir adım atar. Ben iki adım geri çekilirim.

"Bildiğim şeyi size söyleyeceğim."

"Harika. Evet, teşekkürler. Sonra kaçacağım... Yani... seni rahat bırakacağım."

"Bilgi karşılığında bir şey istiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. Benden kanımı içmek isteyeceğine dair çok güçlü bir his var içimde.

"N-ne?" diye soruyorum, sesim titriyor.

"Hayatım, saçını yapmak istiyorum."

Ne oluyor lan?

* * *

Bir psikopatın geçmişini öğrendikten sonra, o kişi biraz daha az korkutucu hale gelir. Yarım saat sonra, Anders'ın kesinlikle tuhaf olduğunu, ancak tehditkar görünmediğini öğrendim. Aslında, bence biraz üzgün ve yalnız. Yine de, bu onun saçını yapmasının daha az acı verici ve garip hissettirdiği anlamına gelmiyor. Ama Chuck'ın yerini öğrenmenin tek yolu buysa, bir kız ne yapması gerekiyorsa yapmalı.

Omuzlarım dik, şık bir Queen Anne sandalyesinde otururken, Anders saçımı çekip büküyor. İnce, kısık sesiyle, her zaman olmak istediği kuaför olamadığı için trajik hayatını anlatıyor. Çünkü eğer kuaför olursa, ailesi onu "maddi olarak terk edecekmiş".

'Ben bir von Preen'im," diye arkamdan otoriter bir tavırla açıklıyor. "Bizim işimiz yok. Bu bizim işimiz değil. Lincoln Centre ve MOMA'nın yönetim kurulu üyesiyiz. New York'un seçkinleri için hayır amaçlı balolar düzenlemek için gönüllü olarak çalışıyoruz, Manhattan'ın en iyi restoranlarında yemek yiyoruz ve bunu herkesin görmesini sağlıyoruz... ama işimiz yok. Yani... bu çok kaba bir şey."

"İş o kadar da kötü değil," diyorum, sanki bu konuşma tamamen saçmalık değilmiş gibi. "Benim bir işim var. Balıkçıyım!"

"Tanrım, zavallı şey," diyor Anders, omzuma dokunarak. "Ne kadar korkunç."

Omuz silkiyorum. "O kadar da kötü değil," diye itiraz ediyorum.

"Patronum iyi ve..."

"Neyse," diye sözümü keser. "Üniversitedeki ilk yılımda saç stiline derin bir ilgin olduğunu fark ettim. Tek düşünebildiğim saçlardı. Mezun olduktan sonra aileme karşı çıkmayı planladım. Onlara stilist olmak için eğitim alacağımı, von Preens ailesinin üç nesildir ilk kez bir işi olan kişi olacağımı söyleyecektim." Sesi hüzünlü bir hal alır. "Oda arkadaşım Warner'ın çok güzel saçları vardı. Ateşli kıvılcık, uzun ve ipeksi. Saç uçları sorunluydu ama içimden bir ses onları düzeltebileceğimizi söylüyordu."

"Peki düzelttin mi? Saç uçlarını düzelttin mi?" diye soruyorum, isteksizce ilgilenerek.

"Denedim... Gizli topluluğumuzun diğer üyeleriyle akşam yemeğine çıkmıştık, biraz fazla şarap içmiştik, biraz fazla kokain almıştık. Ben... cesur hissediyordum. Odamıza döndüğümüzde ona saç uçlarını düzeltebileceğimi söyledim. Şaka yaptığımı sandı, PlayStation'ı açmamı söyledi. Ama... ısrar ettim." Sesi karardı. "Bir hafta önce aldığım yedi inçlik molibden paslanmaz çelik profesyonel makası çıkardım ve ona yaklaştım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Anders devam ediyor. "İlk kesmeyi yapmak üzereydim ki Warner... o... şoktan sıçradı ve çenesini kestim."

"Kahretsin."

"Evet. Beni kendisine saldırmaya çalıştığımı sandı. Ve ben... ona sadece saçını kesmeye çalıştığımı söylemeye utanmıştım! Ve utanç içinde Harvard'dan ayrıldım."

Sadece sevimli kızıl saçlı oda arkadaşının yüzünü bozmaya çalışan adam olarak biliniyordum."

"Vay canına."

Gülme. Bu trajik bir hikaye. Komik değil, Olive.

Anders derin bir nefes alır. "Ve şimdi günlerimi burada sıkıntıdan patlayarak geçiriyorum. *Shear Genius'un* eski bölümlerini izleyip, ne olabilirdi diye düşünerek."

Bu garip, ürkütücü adama biraz üzülerek başımı salladım.

"Kafanı sallama!" diye bağırır, ince sesi yüksek sesle cızırtılıdır.

Hemen duruyorum, eski üniversite oda arkadaşının başına gelenlerin aynısının başına gelmesini istemiyorum.

Saatime bakıyorum. Kırk dakikadır buradayım! Saçıma ne yapıyor bu adam? Bitmiş olmalı, değil mi? Buradan çıkmam lazım, Chuck'ı bulmam lazım. Sonsuza kadar burada duramam!

"Chuck'ın nerede olduğunu söylemez misin?" diye soruyorum. "Ben burada otururken söyle de öğren."

"Oh, nerede olduğunu bilmiyorum!" Anders rahat bir şekilde cevaplar. "Onu görmedim, tanrım, altı ya da yedi yıl oldu."

"Ne? Saçıma yaparsam Chuck'ın yerini söyleyeceksin demiştin!"

Sandalyeye kalkıp öfkeyle dönerek bu yalancıya, yalan söyleyen gözlerine bakmak için yüzünü ona çeviriyorum.

Anders küçük kalçasına elini koyar ve alnından platin rengi bir saç telini sallar.

"Ben öyle bir şey demedim."

Nefesim kesilir. Kandırıldım! Donna bunun olacağını söylemişti ve ilk günümde oldu. Kendi isteğimle kapısını çaldığım ürkütücü zengin bir adam tarafından kandırıldım.

"*Yaptın!*" diye tıslarım, başım ağırlaşır çünkü saçlarıma yaptığı şey başımı ağırlaştırıyor gibi hissediyorum.

"Aslında, Chuck hakkında bildiklerimi sana anlatacağım dedim. Ve bu, onun şu anki yeri dahil değil."

Gözlerimi kısarak, daha önceki anlaşmamızı hatırladım. Belki de öyle demişti...

"Peki," diye homurdandım. "Bildiğini söyle. Chuck'ı bulmam gerek ve açıkçası, hiç yardımcı olmuyorsun!"

"Saçını henüz bitirmedim!" Anders sandalyeyi işaret etti.

Protesto ederek homurdanarak tekrar sandalyeye oturdum. Başka seçeneğim var mıydı ki?

"Daha fazla kalamam," diyorum ona. "Yapmam gereken işler var. Acil işler."

"Çok gergin görünüyorsun. Gerçekten içki istemiyor musun?"

Şu anda içmek istiyorum ama Anders, saçımı yapmak için daha fazla zaman geçirmek amacıyla bana ilaç katabilir gibi geliyor. Ya da saçımı çalıp antika yatağının altındaki değerli mücevher kutusunda saklayabilir. Sonra da koleksiyonunda bulunan gerçek boyutlu bebekler için peruk yapabilir...

"Hayır, teşekkürler," diyorum kararlı bir şekilde, en son içtiğimde yaşadığım utanç verici anı hatırlayarak.

"Bu kadar acil ne var?" diye soruyor. "Neden bu kadar acelen var?"

Birdie'yi düşünüyorum. Organları düzgün çalışmadığı için cildi ve dudakları solgun, sevimli, açık yüzünü.

Kafamı sallayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum. Birdie'nin durumunu soyut bir şekilde düşünmek en iyisi. Aksi takdirde ağlamaya başlayıp durmayacağımdan korkuyorum.

Yutkunuyorum. "Öyle işte. Önemli."

Anders sesimdeki çaresizliği hissetmiş olmalı.

"Tamam," diyor nazıkçe. "Saçını bitirirken Chuck hakkında bildiklerimi anlatırım. İşimi bitirmem bir saat daha sürer."

"On beş dakika," diye karşı teklifte

bulunuyorum. "Otuz."

"Anlaştık."

Anders kafama ne halt ettiğini yapmaya devam ederken, Chuck'ın Princeton'da üniversiteden arkadaşı olduğunu anlatıyor. Aynı sınıftaymışlar ve burayı Chuck'ın ailesinden kiraliyormuş.

"Peki, ailesinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şu anda Belize'de yaşıyorlar. Hala onlarla iletişim halindeyim, evimin sahipleri onlar, ama Chuck'la gizemli bir olay yüzünden çok kötü bir kavga ettiler ve artık birbirleriyle konuşmuyorlar."

İç çekiyorum, midem düğümleniyor. Bu pek yardımcı olmuyor. Belize'ye gidip Chuck'ın ailesini bulup onlara Chuck'ı sormam mümkün değil.

Nerede olabilir, biliyor musun? "İnternette de hakkında hiçbir şey yok," diyorum sinirli bir şekilde.

Anders burnunu çeker. "Son duyduğumda Wall Street'te çalışıyordu." "Zenginlerin işi olmaz sanıyordum," diyorum.

Anders gülüyor. "Chuck Allen'ın ailesi sadece milyoner, canım." Gözlerim neredeyse yerinden fırlıyor. Anders milyarder mi? Vay canına.

Geceleri Scrooge McDuck gibi para yığınlarının üzerine mi atlıyor? İç çamaşırlarını bir kez giydikten sonra atıp yenilerini mi alıyor? O kadar çok soru var ki...

Odaklan, Olive.

"Chuck hangi bankada çalışıyordu?"

"Wall Street'teki Chimes Investment, sanırım."

"Hala orada çalışıyor mu?"

"Kim bilir. Chuck Allen, Princeton makas skandalı sonrasında beni terk ettiğinden beri onu umursamıyorum. O, Warner ekibindendi. Hep birbirlerine çok yakındılar. Beni hep dışladılar..."

İç çekiyorum. Chimes Investment. Bu bir ipucu, sanırım. Chuck artık orada çalışmıyor olsa bile, mutlaka bir şey bilen biri vardır, değil mi? Olmalı!

Anders boğazını temizledi. "Oh, onun bir fotoğrafı var, yardımcı olur mu?" "Yakın zamanda çekilmiş mi?"

"Şey, yaklaşık altı yıl önce."

Hiç yoktan iyidir. Birdie, ilişkilerinin sona ermesiyle tüm fotoğraflarını yakmış olduğu için onun hiçbir fotoğrafı yoktu.

"Evet! Harika olur. Teşekkürler!"

Anders odadan çıktı, sanırım fotoğrafı almaya gitti. Sandalyeye kalktım ve odada aynayı aradım, saçımı ne hale getirdiğini görmek için. Ama odada hiç ayna yoktu! Krem ve soluk pembe çiçeklerle süslenmiş devasa bir metal vazo gördüm. Vazoya koştum, ama tam eğilip aynada kendimi görmek üzereyken

Anders geri geldi. "Bakma demiştim," diye bağıyor yine. "Sürpriz olsun istiyorum

sürpriz olsun

istiyorum.

Otur!"

"Hay

aksi."

Tüh, diye mırıldanarak sandalyeme geri dönüyorum. Anders bana bir fotoğraf uzatıyor. Fotoğrafta, birbirlerine sarılmış, kameraya gülümseyen üç genç adam var. Biri açıkça genç Anders, ama şimdi olduğundan çok daha erkek gibi görünüyor; daha kaslı ve platin sarısı saçları Backstreet Boy'lar gibi dik. Ortadaki adam

en güzel uzun saçlı kızıl saçlı bir adam. Anders onu profesyonel makasla saldırmadan önceki hali olmalı. Ve grubun sonundaki adam Chuck olmalı. Yakından bakıyorum. Çok yakışıklı. Tam Birdie'nin tipi. Onun onda ne bulduğunu tamamen anlayabiliyorum. Saçları kısa ve koyu, temiz kesimli ve şaşırtıcı yeşil gözlü bir preppy. Kameraya rahatça gülümsüyor, fotoğrafının çekilmesinden tamamen emin.

"Chuck Allen," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Birdie'nin bana verdiği mektubu, şimdi güvenli bir şekilde bel çantamda dururken, yüzüncü kez düşünüyorum ve içinde ne yazdığını merak ediyorum. Chuck'ın benimle birlikte İngiltere'ye uçtuğunu, Birdie'nin kollarına koştuğunu, hiç de pislik biri olmadığını görüyorum. Belki de bir tedavi yöntemi bulmuştur. Ya da onu kurtaracak bir şey, herhangi bir şey biliyor olabilir.

Gözlerim yaşlarla doldu ve bu senaryoyu hemen kafamdan attım. Birdie bana milyonlarca kez hiçbir şey yapılamayacağını söylemişti. Ne nakil, ne sihirli ilaç, ne de holistik tedavi. Ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Bu olacak. Bu olacak ve ben de onun gibi bunu kabul etmeliyim.

Bir kez daha Birdie'nin hastalığıyla ilgili düşünceleri kafamdan silip atıyorum, sanki bir ışık sönmüş gibi, ve önümdeki duruma odaklanmaya çalışıyorum.

"Teşekkürler, Anders," diyorum, başparmağımı fotoğrafın köşesine götürüyorum. "Bunun gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum." Saatiye bakıyorum. "Gerçekten gitmem gerek. Ne kadar sürecek?"

Anders bana doğru eğilir ve yaklaştığında, sert tavırlarıyla tezat oluşturan, muhteşem bir erkek kokusu aldığımı fark ederim.

Elini başıma koyar, bir iki saç teliyle oynar ve geri çekilir.

"Bitti! Tamamdır!"

Tanrıya şükür.

"Gel de gör!" diyor Anders ve beni oturma odasından çıkarıp büyük salona götürüyor.

Onu takip ederek aşağıdaki büyük mermer banyoya giriyorum ve umutla aynaya bakıyorum.

Aman

Tanrım.

Hayır.

Aman Tanrım, hayır.

Kuaförlük yarışmalarında, yarışmacıların normal bir saç modeli değil, saçtan bir tür heykel yapmaları gerektiğini bilirsiniz.

Ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi, değil mi?

Evet, Anders bana da öyle yaptı.

"Beğendin mi?" diye soruyor, saçımı sabitlemek için her yere saç spreyi sıkarken.

Aynadaki yansıma aptalca bakıyorum. Bu ne arı kovarı, ne de topuz. Devasa bir bukle.

Tam kafamın önünde.

Tek boynuzlu at gibi. Sanki tek boynuzlu at boynuzu var gibi. "Bu... bu..."

Uygun bir kelime bulamıyorum. "Beğendin mi? Beğendin, değil mi?"

Bu lanet olası bir tek boynuzlu at boynuzu. Deli gibi görünüyorum.

Aynaya daha yakından bakıyorum ve mavi saç tellerinin dolandığını fark ediyorum. Bunu ne zaman yaptı? Mavi saçları nereden buldu? Farklı renklerde saç koleksiyonu mu var? Tamamen deli gibi görünmekle kalmıyorum, 2002'deki Christina Aguilera müzik videosunda sıkışıp kalmış bir deli gibi görünüyorum. Anders, mavi saç tellerinin yıllardır hoş karşılanmadığını biliyor mu acaba?

"Dur, bir fotoğraf çekeyim!"

Onu durduramadan Anders akıllı telefonunu kaldırıp fotoğraf çekmeye başladı. Bir elini göğsüne koymuş, sevinçle gururlu bir ifadeyle bakıyor.

"Çok güzel," diyorum, coşku dolu bir gülümseme takınmaya çalışarak. Artık oldu bitti, dürüst olup onun duygularını incitmenin bir anlamı yok. "Gerçekten... eşsiz." Boynuzun tepesine dokunuyorum, ama elim o kadar yüksekte ki, zar zor ulaşabiliyorum. "Çok... sağlam!"

"Hayatım, biliyorum! Mükemmel." Anders kendi eserine onaylayarak başını sallıyor. Tanrıya şükür ki ailesi kuaför olmasını engellemiş! Kimse bunu hak etmiyor.

"Tamam," diyorum. "Peki, teşekkürler... Artık gitmeliyim. Yapacak çok işim var!"

Anders hafifçe iç çeker, mükemmel simetrik yüzünde hüznü bir gülümseme belirir. "Evet. Tabii ki. Saçını yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Ona hayatımda hiç bu kadar gülünç hissetmediğimi söylemiyorum. Airbnb'ye döner dönmez, saçımı normale döndürmek için saatlerce her bir kirby klipsi çıkarıp saçımı üç kez şampuanlayacağımı söylemiyorum.

Bunun yerine şöyle diyorum: "Benim için zevkti. Kendine iyi bak."

Sonra Chuck Allen'ın fotoğrafını Birdie'nin mektubunun yanına dikkatlice koyup bel çantama sıkıştırdıktan sonra, oradan olabildiğince çabuk uzaklaşıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Colin'den mesaj: Merhaba Olive! Arkadaşlarla Avustralya'ya sağ salim vardık. Hava çok sıcak ve güneşli! Sen nasılsın? "Büyük Elma" sana nasıl davranıyor? Umarım her şey yolundadır. X

Anders, sanki aramızdaki tüm etkileşim şimdiye kadar olan en saçma şey değilmiş gibi, eski bir dost gibi el sallayarak beni uğurladı, ama dürüst olmak gerekirse, onun için muhtemelen öyle değildi. Başımı eğerek hızla caddede ilerledim, ara sıra arkama bakarak hala el sallayıp sallamadığını kontrol ettim.

Hala el sallıyor.

Çok uzun yolun sonunda, son bir kez daha dönüp içeri girip girmediğine bakıyorum.

Hayır. Hâlâ el sallıyor.

Ona da hızlıca el sallayıp nefes almak için köşeye dalıyorum.

Bu, başıma gelen en tuhaf şeylerden biri olabilir.

Ve kısa bir süre önce tamamen yabancı birinin önünde işedim. Aman Tanrım.

En yakın metro istasyonuna doğru yarı yürüyerek yarı koşarak ilerliyorum, ancak hızlı hareketlerim nedeniyle çok küçük olan taytlarım aşağıya kayıyor. Bu durumu düzeltmeden biraz daha ilerlersem, taytlarım dizlerime kadar inecek ve bu hiç hoş olmayacak.

Etrafımda özel bir köşe veya gizli bir kapı ararken, bir koşucunun bir kapıdan bir tür parka girdiğini görüyorum. Onu takip ediyorum, kapıyı arkamdan kapatıp çakıllı bir yolda yürüyerek ilerliyorum.

Koşucu ağaçların arkasına koşarak uzaklaşıyor ve ben de kimse görmeden taytımı düzeltmek için تنها bir yer arıyorum. Çakıllı yolun sonundaki köşeyi dönerken, derin bir nefes alıyorum.

Çünkü burası gerçekten çok güzel bir park. Bakımlı ve düzenli, ama aynı zamanda büyüleyici bir tasarıma sahip, dolambaçlı yollar ve masal kitabından çıkmış gibi görünen ağaçlar var.

Burası Gramercy Park olmalı! Kendime gülümsemeden edemiyorum. Kalabalık şehrin ortasında bu kadar sakin ve huzurlu bir yer olması ne kadar güzel! Bir sonraki caddeden gelen gürültü ve trafik sesini neredeyse tamamen duyamıyorum.

Burası hiç kalabalık değil. Neden acaba? Böyle güzel bir bahar gününde, aklı başında herkes burada vakit geçirmek isterdi. Kafamdaki karışıklığı silkeliyorum. Etrafta kimse olmaması, taytımı en hanımefendi olmayan şekilde çekip düzeltirken kimsenin görmeyeceği anlamına geliyor.

Büyük bir meşe ağacı görüyorum ve arkasına gizleniyorum, elbiseyi biraz yukarı çekip taytları belime geri çekebilmek için. Ama sonra bel çantamın o kadar sıkı olduğunu fark ediyorum ki taytları yeterince yukarı çekemiyorum.

Çantayı hızla çıkarıp yanımdaki küçük tahta bankın üzerine koyuyorum. Etrafıma tekrar gizlice bakıyorum, kimse yok. Tüm gücümle taytımı tekrar yukarı çekiyorum, elbise uyluklarımın etrafında toplanıyor. Tayt gerçekten biraz küçük, bu yüzden çömelip bacaklarımdan yavaşça yukarı çekiyorum ve karnımın üzerinden geçmesi için kıvrılıyorum. Neredeyse bitirmek üzereyim ki, bir kadın taytını çekerken duyabileceği en kötü sesi duydum. Yırtılma sesi.

Hayır!

Ne kadar kötü olduğunu görmek için aşağıya baktım. Kahretsin. Tam kasık kısmından yırtılmış. Hayır! Bunlar en sevdiğim taytlarım! Bordo rengindeler. Bordo taytlar! Beni Zooey Deschanel gibi hissettiriyorlar. Hay aksi. Üzgün ve sinirli bir nefesle yırtık kısmı çektim.

"Sen!" Arkamdan öfkeli bir ses geliyor.

Dönüp baktığımda, burnu havada bir kadın bana tiksinti dolu bir bakışla bakıyor. Kaşları çatık, üst dudağı kıvrılmış, her haliyle.

"İyi misiniz?" diye soruyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırıyor, pürüzsüz alnında bir damar beliriyor.

"Anahtarın nerede?"

Elbisemi aceleyle aşağı çekiyorum. "Külotlu çoraplarım... Bekle, ne anahtarı?"

Kadının yüksek yanaklarında iki leke belirir. "Anahtarın yok mu?" diye sorar, dehşete kapılmış gibi. "Bu çok saçma."

Neden bahsediyor? Ne anahtarı? Gramercy Park bu şehrin tüm tuhaf insanların uğrak yeri mi?

Kadın dehşetle elbiseye bakar, ağzı açık kalır. Onun bakışını takip ettiğimde, elbisenin eteğini tamamen aşağı çekmemişim. Hatta, kumaşın bir kısmı taytımın bel kısmına sıkışmış. Onu çıkarmaya çalışırken, kadın taytımın kasık kısmındaki deliğe bakıp keskin bir nefes alır ve telefonunu çıkararak ekranına telaşla basar.

"Kimsenin beni göremeyeceğini sanmıştım!" diye açıklıyorum. "Ne utanç verici. Üzgünüm!"

"Polis, lütfen," diye bağılıyor kadın telefona, bir kolunu uzatmış, avucunu düz tutmuş. "Orada kal. Kıpırdama."

"Ne oluyor?" diye soruyorum, neden polisi çağırdığını merak ederek. "Suçlu mu var? Tehlikede misiniz?" Yakın çevreye bakmak için başımı uzatıyorum. Şüpheli bir şey görmüyorum. Ne haltlar dönüyor?

Kadın beni görmezden geliyor, eli titriyor. "Gramercy Park'ta bir sapık var," diyor telefona.

Nefesim kesilir, kalbim korkudan hızla çarpmaya başlar. Parkta sapık mı? Kahretsin. Gözlerimi kocaman açarak etrafa bakınırım. "Kaçmamız gerekmez mi?" diye sorarım telaşla. "Buradan gitmeliyiz!"

Kadının eli hâlâ beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Telefonla konuşmaya devam ediyor. "Bu ikinci kez oluyor!" diyor öfkeyle. "Hemen birini buraya gönderin."

İkinci kez mi sapık gelmiş buraya? Ama burası çok şık bir park. Sapıkların uğrayacağı bir yer gibi görünmüyor, üst sınıf sapıklar bile.

"Anahtarı olmadığı için çıkamıyor. Anahtarı yok. Gün ortasında kendini okşuyordu. Ve... ve kafasında bir tür penis var."

Sapık kadınmış. Bu alışılmadık bir durum. Ve penisi mi var? Bu da ne lan... Bu kadının benden bahsettiğini fark edince içimi sıcak bir his kapladı! Kafasında penis olan benim. Onun bahsettiği sapık benim.

"Dur!" diye bağııyorum inanamadan. "Ben sapık değilim! Sadece taytımı düzeltiyordum! Çekiyordum ve yırtıldı!"

Telefonu kapatıp çantasına atan kadın, diğer elini uzatır, ayaklarını geniş bir savunma pozisyonuna alır. "Benimle konuşma. Yaklaşma. Bunu kabul etmem. Burası özel, saygın insanlar için özel, saygın bir park!"

Bu delilik. Buradan gitmeliyim! Gitmek için harekete geçiyorum ama kadın o kadar yüksek sesle bağıyor ki olduğum yerde kalıyorum.

"Aklından bile geçirme. Buradan çıkamazsın. Anahtarın yok! Anahtar olmadan içeri giremezsin, dışarı çıkamazsın."

Daha önce parka koşan jogger'ı hatırladım, kapı tamamen kapanmadan onu takip etmişim. Buranın özel bir park olduğunu bilmiyordum! Nereden bilebilirdim ki?

"İki dakika uzaklıkta bir polis var. Sonuncusu gibi kaçamazsın."

Gözlerimi kırıyorum. Neden bu bana oluyor? Neden bu kadın sadece taytımı çekmeye çalıştığımı anlamıyor? Hiç sarkık kasık görmedi mi bu kadın?

"Taytımı çekiyordum!" diye tekrar itiraz ediyorum. "Yemin ederim!"

"Sizin İngilizlerin ne dediği umurumda değil! Bu iğrenç bir şey ve kendinden utanmalısın! Belki okyanusun öbür tarafında bu ahlaksızlıkla paçayı kurtarabilirsin. Ama burada olmaz. Hayır, olmaz."

Kadın yine telefonunu çıkarır ve fotoğrafımı çeker. "Ne yapıyorsunuz?" diye sorarım, yüzümü kollarımla koruyarak. "Kanıt olarak fotoğraf çekiyorum. Adınızı ve soyadınızı yayınlayacağım!"

Paniklemeye başladığımı hissediyorum, koltuk altlarım ve alnımda ter damlaları birikiyor. Neden bana inanmıyor? Tamam, biraz garip görünebilir, tek boynuzlu at boynuzlu bir kız ağacın yanında kendi kasık deliğini inceliyor. Ama bu benim sapık olduğum anlamına gelmez. Yani, seks konusunda çok deneyimsizim! Aslında sapığın tam tersiyim. Sadece bir kez seks yaptım. On yıl önce. Misyoner pozisyonunda. Ve üç dakika sürdü. Ve o üç dakika boyunca hiç orgazm olmadım! Ben dünyadaki en az sapık insanım, neredeyse!

"Nasıl cinsel sapık olduğumu söyleyebilirsin?" diyorum, karnımda öfke yanıyor. "Benim cinsel duygularım bile yok." Kütüphane sahnesi hariç, diye içimden ekliyorum. "Bu konuda tamamen yanılıyorsun. Bırak gitmeme izin ver!"

"HAYIR!" diye bağırdı. "Buradan çıkmanın tek yolu New York Polisi eşliğinde çıkmak."

Ugh! Bu kadın korkunç! Ve yargılayıcı! Eminim bu sabah yataktan kalkar kalkmaz, burnu havada arkadaşlarına anlatacak bir drama yaşamayı ummuştur. Park anahtarıyla kendini çok önemli sanıyor. "Her an gelebilirler," diyor ve ben yüzümü tekrar kapatamadan bir fotoğraf daha çekiyor.

Kahretsin. Tutuklanamam! Amerika'da. Buraya geleli sadece bir gün oldu. Ya beni sınır dışı ederlerse? O zaman Chuck'ı asla bulamam ve Birdie yıkılır! Ya beni hapse gönderirlerse? Hapishanede hayatta kalamam. Hiç dövmem yok. Ve çok zayıfım. Fiziksel olarak çok zayıfım; kendimi nasıl savunabilirim? Tanrım. Hapse girersem Colin ne düşünür? Hala benimle ilgilenir mi? Hapishane kocası olmak ister mi? Onunla eş ziyaretine çıkmam gerekir mi? Yani, genel olarak eş ziyaretlerine hazır olduğumu sanmıyorum, hapishanedeyken hiç değil!

Bu senaryolar kafamda canlanırken, giderek daha da korkuyorum. Bu olamaz. Bu olmuyor. Bu gün daha kötüye gidemez!

Sesimi yumuşatıyorum, mantıklı, kibar ve sapkın olmayan bir şekilde konuşmaya çalışıyorum. "Bakın, buranın anahtarlı bir park olduğunu biliyordum! Özür dilerim. Lütfen beni bırakın. Yalvarıyorum."

"Gramercy Park'ın sadece sakinlerine ait olduğunu herkes bilir."

Tanrım, bu kadın berbat.

"Sadece bazılarının burayı kullanabilmesi haksızlık!" Kendimi durduramadan karşılık veriyorum. Sanırım daha önce hiç bu kadar küstah davranmamıştım. Ama daha önce hiç kamu ahlakına aykırı davranışla suçlanmamıştım ve bir insanın huysuz tarafını ortaya çıkaracak bir şey varsa, o da kesinlikle budur.

Kadın bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Benimle konuşma. O sapık gözlerinle bana bakma bile."

O çok acımasız. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Buradan çıkmalıyım. Hemen çıkmalıyım. Polisi bekleyemem. Polis gelirse Donna bayram eder. Hayır, yapmayacağım.

Korkunç kadının boynunda küçük bir ip olduğunu fark ettim. İpin ucunda ise bahar güneşinde parıldayan altın bir anahtar vardı. O anahtar olmalı. Parkın anahtarı. Onu herkesten daha üstün sanmasına neden olan anahtar.

Ve ben de aptalın tekiyim, çünkü fazla düşünmeden uzanıp kadının boynundaki anahtarı kapıp

koşmaya başladım. Lanet olası rüzgar gibi koşuyorum.

Arkamda n kadının çığlıklarını duyuyorum. "Hırsız! Sapık! Hırsız! Sapık ve hırsız!"

Aptal taytların bacaklarımdan aşağıya doğru düştüğünü hissediyorum. Ama umurumda değil. Tutuklanmayacağım. Bugün değil. Asla!

Taytlar koşmamı hızlı bir penguen yürüyüşüne benzetiyor, bu yüzden koşarken deliğin genişlediği yeri tutup, tüm gücümle yırtıyorum. Kapıya ulaştığımda, anahtarı kilide sokup çeviriyorum ve oradan kaçıyorum!

Şimdi kalabalık bir New York caddesindeyim, kimse beni, yırtık taytımı ve tek boynuzlu at boynuzumu fark etmiyor gibi görünüyor, fark edenler de umursamıyor. Arkamda polis var mı diye bakıyorum ve bir tanesini duvara yaslanmış, ikiye katlanmış dev bir pizza dilimi yerken görüyorum. Oldukça sakın görünüyor ama bu bir tuzak olabilir.

Riske girmiyorum ve metroya kadar koşmaya devam ediyorum. Metroya bindiğimde tek boş koltuğa oturuyorum ve nefesimi düzeltmeye çalışıyorum. Vücudumda garip bir karıncalanma hissediyorum. Enerji dolu hissediyorum, bir ayıyla bile dövüşebilirim sanki. Sanırım adrenalin. Ya da endorfin. Sakinleşmem lazım.

Yırtık taytımın geri kalanını da çekip çıkarır, topak haline getirip bel çantama tıkıştırırım. Karşımda oturan bir kız, beni izlerken başparmağını kaldırır.

"Utanç yürüyüşü!" diye gülüyor.

"Tamam!" Keşke bilseydi.

Ben de yorgun bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, bir an gözlerimi kapatıp kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışıyorum.

Az önce ne oldu böyle?

Bir şeye çok sıkı tutunduğumu fark ediyorum. Yumruğumu açtığımda, küçük altın park anahtarının orada durduğunu görüyorum.

Aman Tanrım, anahtarı çaldım!

Midem bulanıyor. Ya polis şu anda beni arıyorsa!

Anahtarı küçük bir bozuk para kesesine koyup Birdie'nin mektubunun yanındaki bel çantasının gizli cebine sıkıştırıyorum.

Hay Allah.

Metro suç mahallinden uzaklaşırken inanamadan başımı sallıyorum.

Bugün *hiç* şansım yok. Durum daha da kötüleşmeden bu mektubu Chuck'a bir an önce ulaştırmam lazım.

Telefonumu çıkarır, uygulamalarımı açar ve yeni bir seyahat rotası planlarım. Sonraki durak: Wall Street.

* * *

Şanssızlık serisi henüz bitmedi. Çünkü Chimes Investment'ın pazar günleri kapalı olduğu gibi, Wall Street'in neredeyse tamamı da kapalıymış. Tabii ya. *Pazar günü*. Aptalca. Bunu düşünmem gerekirdi ama Chuck hakkında bilgi karşılığında saçımı yapan rastgele bir sosyetik, kamu ahlakına aykırı davranmakla suçlanmak ve New York'un en korkunç kadını tarafından anahtar çalmakla suçlanmakla meşgul olduğum için kafam biraz karışık.

Chuck'ın şirketindeki kapıcı, borsa'nın pazartesi-cuma 9-5 arası çalıştığını söylüyor, sanki ben aptalmışım gibi, ki tabii ki öyleyim.

Sokak garip bir şekilde sessiz ve biraz ürkütücü. Etrafımdaki binalar devasa ve güzel, ama biraz da ürkütücü. Gramercy'nin zarif güzelliği ya da Upper West Side'in yeşil ve ailevi atmosferi gibi değil. Buradaki metroda kimse tuhaf saçımı umursamadı. Ama finans bölgesinde insanlar kesinlikle fark ediyor. Takım elbiseli bir beyefendi iki kez bakıyor.

Agresif görünümlü bir boğa heykelinin karşısındaki merdivenlere oturup telefonumu çıkarıyorum ve FaceTime'ı açarak Birdie'yi arıyorum ve Chuck'la ilgili durumu ona anlatıyorum.

Telefon açtığında, sevimli yüzü ekranda beliriyor. Gülümsüyor ama çok yorgun görünüyor. Kalbim biraz sızlıyor. Zavallı Birdie.

Günüm ne kadar kötü geçmiş olursa olsun, şu anda ne kadar bitkin hissedersen hissedeyim, ben şanslıyım. Hastane odasında, kaçınılmaz sonumdan önce bana biraz daha zaman kazandırabilecek bir ameliyatı beklemek zorunda olmadığım için şanslıyım.

Kendime acımayı bırakıp yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Selam!" diyorum, coşkuyla. "Wall Street'teyim! Çok düşmanca görünen bir boğa heykelinin yanında oturuyorum!"

Birdie bir an bana bakar ve sonra yüzü buruşur. İlk başta ağladığını sanırım. Ama sonra gülüyor olduğunu anlarım. Ağlayarak gülüyor.

Ve durmuyor.

Gülerken beni işaret ediyor. Evet.

Benim boynuzum.

"Biliyorum," diyorum ve başımın üstündeki rahatsız edici yapıyı hissetmek için elimi uzatıyorum. "Çok garip bir sabah geçirdim!"

Ama Birdie cevap bile veremiyor, o kadar çok gülüyor ki. Gözlerinden yaşlar akıyor, telefonun kamerası sevinç çılgınlıklarıyla titriyor.

"Tamam. Sakin ol." Gözlerimi deviriyorum, ama onun kahkahaları beni de güldürüyor.

Nefesini topladığında, gözlerinden yaşları siler. "Ne oldu lan?" diye sorar sonunda.

"Bana yakışmadığını mı düşünüyorsun?" Elim kalçama koyup, orta mesafeye doğru gülümseyerek poz verdim. "Tek boynuzlu at şıklığı?"

"Deli gibi görünüyorsun."

"Deli gibi hissediyorum. Ve çok ağır. Kafam sarkıyor gibi hissediyorum. Boynum da biraz ağrıyor."

"Dur, bir ekran görüntüsü alayım."

"Bu." Kafamı işaret ettim. "Chuck'ın başrolü için aldığım para."

"Sanırım East^{18th}Street'te değildi, değil mi?"

"Hayır." Kafamı salladım. "Üzgünüm."

Birdie, bu bilgiye pek şaşırmamış gibi görünüyor ve başını sallıyor.

"Ama Princeton'dan eski bir arkadaşıyla tanıştım," diye devam ettim. "Adı Anders'tı. Chuck'ın evinde kalıyordu, evi Chuck'ın ailesinden kiralamıştı. Anlaşılan, Chuck'ı altı yıldır görmemişlerdi ve ondan haber de almamışlardı."

"Vay canına. Onlarla her zaman tuhaf bir ilişkisi vardı. Acaba ne oldu da araları tamamen açıldı?"

Omuz silkiyorum. "Belki de benim ailem gibi bir ilişki yaşamışlardır ve kaçmışlardır." "Ah canım," diyor Birdie sempatik bir şekilde.

"Sadece şaka yapıyorum," diyorum çabucak, onun önünde olumsuz konuştuğum için kendime kızarak, özellikle de onun şikayet edecek bir ailesi bile yokken. "Neyse. Anders, saçımı yapmasına izin vermem karşılığında bana Chuck'ın bir fotoğrafını verdi."

"Ne lan bu?"

"Evet. Beni içeri davet etti, Chuck Allen olduğunu düşündürerek, sonra da buklelerimin "belirli bir güzellikte" olduğunu söyledi."

"Vay canına. Sadece New York'ta olur." Birdie neşeyle güldü. "Chuck'ın resmini göster!"

Fotoğrafı bel çantamdan çıkarıp ekrana tutuyorum. Birdie gözlerini kısarak hüznle gülümsüyor.

"Ah, o gömleği ona ben aldım," diyor nostaljik bir iç çekişle.

"Çok yakışıklı," diyorum.

"Çok yakışıklıydı," diye onaylıyor Birdie.

"Anders'a göre Chuck Wall Street'te çalışıyor. En azından eskiden çalışıyordu. Bu yüzden buradayım."

"Ama... bugün Pazar."

"Şimdi fark ettim! Buraya gelene kadar aklıma gelmedi. Pazartesiye kadar beklemem gerekecek," diyorum. "Umarım hala bankada çalışıyordur, mektubu ona veririm ve mümkün olduğunca çabuk geri dönerim."

Birdie başını sallar. "Teşekkürler, Brewster. Bu benim için gerçekten çok önemli."

"Biliyorum," diyorum. "Onu bulacağım, merak etme."

Birdie'nin yüzünde bir duygu patlaması görüyorum, ama ne olduğunu anlayamadan kayboluyor ve tekrar gülümsüyor.

"Hey, tavsiye listemi okuduğundan emin ol, tamam mı?"

"Okurum." Ben de gülümserim. "Bir gün bana New York'u gezdireceğini hep söylemiştin," derim, sesim titrer.

Birdie iç çekiyor. "Evet, işte böyle." Onun sesi de biraz titriyor. "Her şeyi fotoğrafla, tamam mı? Orada olman beni çok heyecanlandırıyor!"

"Tabii ki." Şimdiye kadar biraz travmatik olmasına rağmen, onun için bunu yapmayı kabul ettiğim için mutluyum.

"Başka ilginç bir şey oldu mu bugün ? Çılgın saçların dışında?"

Söylemek üzere olduğum şeye inanmadığım için yüzümü kapatıyorum. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum.

"Oh, önemli bir şey yok," diyorum rahat bir şekilde. "Sadece... Gramercy Park'ta halka açık bir yerde mastürbasyon yapmakla suçlandım. Ayrıca bir anahtar çaldım."

Ve her ne kadar bu utanç verici anı yeniden yaşamak istemiyor olsam da, Birdie hikayeyi anlatmaya başlamadan önce gülmeye başlaması, ona her ayrıntıyı anlatmamı sağlıyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

@ElissaJohnson'dan @NYPD'ye

Bugün Gramercy Park'ta bir sapık yakaladım. Polisi aradığımda, iki dakika içinde birinin geleceği söylendi. 1/2

@ElissaJohnson @NYPD

20 dakika sonra polis nihayet geldi. Sapık kaçmış ve boynumdan değerli bir anahtarı çalmıştı. NYPD'ye çok kızgın ve hayal kırıklığına uğradım!!! 2/2

@ElissaJohnson

Herkes uyarı! Saçlarını agresif bir şekilde fallik bir şekilde düzenlemiş, akıl hastası bir İngiliz kadına dikkat edin. O bir sapık ve hırsız.

@ElissaJohnson

İyi dilekleriniz için teşekkürler @Designermommy23 ve @organic_hemingway_brooklyn. @GuerlainSpa'da iyileşiyorum. Umarım polis onu bulur! Şu anda şikayette bulunuyorum.

Upper West Side'ın güzel, yeşil sokaklarına döndüğümde, gözlerimi açık tutamıyorum. Dönüşte birkaç şey aldım, en azından kendimi uyanık tutmak için kahve yapabilirim!

Daireye çıktığımda saçımdaki tüm kirby tutucuları çıkarmak bir saatimi alıyor ve hepsini çıkardığımda bile her bir saç teli yerinden oynamıyor. Anders ekstra güçlü saç spreyi kullanmış olmalı; saçlarım tamamen sertleşmiş. Dar duşa girip, saçımı, kirby tutucuların yapısı bozulmaya başlayana ve iğrenç mavi saçlar dökülüp lavabonun giderinde birikene kadar kuvvetlice yıkadım. Beyaz pamuklu bornozumu giyip saçımı kuruttum, kanepe yatağına çarşafı serdim ve televizyonu açtım.

Oh, *The Big Bang Theory* başladı! Evdeki Alex ve Donna'yı düşünüyorum. Ben yokken nasıl geçiniyorlar acaba? Hayatımda ikinci kez kendi odamda uyumuyorum. Donna muhtemelen çok seviyordur. Alex de seviyor mu acaba? Ben ayrıldığımdan beri haber vermedi, sanırım cevabı evet.

Burada tek başıma bir dairede kalmaktan nefret edeceğimi sanmıştım. Ama aslında oldukça hoş. Donna'nın kapımı çalması ya da Alex'in Donna'nın dış macunu kapağını yine açık bıraktığı için ona kızdığını söylemek için içeri dalması gibi endişelerim olmadan burada oturabilirim. Etrafıma bakıyorum. Burada kimse beni rahatsız etmeyecek. İstedğim her şeyi yapabilirim.

Panjurların kapalı olduğundan emin olmak için bir göz atıyorum ve sonra bornozumu çıkarıp çıplak kalıyorum.

İşte.

Tamamen çıplağım.

Ve kimse bir şey yapamaz! Fena değil.

Aslında oldukça rahat.

Ve sonra aklıma daha da heyecan verici bir şey geliyor. *The Big Bang Theory*'yi izlemek zorunda *değilim*. Burada yalnızım. Güç bende. Bu küçük stüdyo dairede ne istersem yapabilirim.

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım!

Uzaktan kumandayı alıyorum, televizyona doğrultuyorum ve büyük bir hareketle *The Big Bang Theory*'yi tamamen farklı bir kanala çeviriyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, bütün gün boyunca kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Büyük bir esnemeyle kanepe yatağına kıvrılıyorum. Ve izlemek istediğim bir şey bulamadan gözlerim kapanıyor.

** *

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Uyandığımda karanlık olduğu için çok uzun süre uyumuş olmalıyım. Televizyon hala açık, renkli ışıklar odayı mavi bir ışıkla kaplıyor.

Kahretsin. Uyuyakalmamalıydım. Eve gelir gelmez kahve yapmalıydım. Saatime gözlerimi kısarak bakıyorum. Saat 11. Hayır! Şimdi bütün gece uyanık kalacağım!

Çıplak vücudumda hafif bir ürperti hissederek oturuyorum. Bornozumunu alıp üzerime sarıyorum ve mutfığa gidip bir fincan çay ve bir dilim tost yapıyorum.

Colin'den en sevdiğim kahvaltı yemeğinin ne olduğunu soran tatlı bir mesaj geldiğini fark ettim. Kendi kendime gülümsedim ve "Weetabix" yazıp cevap verdim. Birkaç saniye sonra cevap geldi. "Ben de Weetabix!" yazıyordu.

Weetabix'i seçecek pek kimse yoktur. Bu bir tür işaret olmalı. Neyin işareti, bilmiyorum... Ama yine de. İyi bir şey olmalı, değil mi?

Dışarıda bir polis sireni duyuyorum ve omuzlarım geriliyor.

Tabii ki benim için gelmiyorlar, diyorum kendime. Gramercy Park'tan temiz bir şekilde kaçtım, burada olduğumu bile bilmiyorlar! Ama yine de sirenin sesi beni biraz tedirgin ediyor. Uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kısarak dışarıdaki sesleri bastırıyorum.

Oh! Bak! *Sunday Night Live* programı! Sırayı atlayan Seth'in yazdığını söylediği program. İngiltere'de yayınlanmıyor ama her pazartesi sabahı internette kliplerini görüyorum.

Ekrandaki oyuncular uzaylılar gibi giyinmişler ve uzayda bir barda uzaylıların oynadığı bir tür bilardo oynuyorlar. Tuhaf ve komik bir skeç ve kısa sürede kendimi canlı seyircilerle birlikte gülüyor buluyorum. Acaba bu skeci Seth mi yazdı? Uçakta yazdığı şey bu muydu? Reklamlara kadar ilgiyle izliyorum.

Çayımı ve tostumu bitirdikten sonra, bulaşıkları yıkamak için mutfığa gidiyorum. Geri döndüğümde ekranda yeni bir skeç oynuyor. Görünüşe göre, fırtınalı bir uçakta geçiyor. Fırtınalı bir uçağı nasıl komik hale getirecekler, hiç fikrim yok.

"Bu benim ilk uçak yolculuğum," diyor aktrislerden biri, şampanya şişesinden bir yudum alırken. "İngiltere'de yaşıyorum, bilmiyor musun

bilmiyor musun?" diyor diğerk yolcularından gözlüklü bir adama. "Orası tüm dünyada en güzel ÷lke."

İngiliz aksanıyla konuşuyor.

Gerçekten tiz bir kuzey aksanı.

Benimki gibi.

Ne tuhaf.

Kaşlarımı çatıyorum. Ve sonra, sanki ağır çekimdeymiş gibi, ekrandaki aktrisin kocaman kahverengi dalgalı bir peruk taktığını fark ediyorum. Benimki gibi. Ve – aman Tanrım – bel çantası takmış. Pembe bir bel çantası. *Benimki gibi.*

Birden çenem sıkışır, yanaklarım çok, çok ısınır ve ağız açık, ekranındaki aktrisin gözlüklü bir yolcuyu mile-high club'a davet etmesini izlemekle yetinirim.

"Buna ihtiyacım var," diyor. "Buna gerçekten çok ihtiyacım var."

Bana benzeyen aktris ve gözlüklü adam uçak tuvaletine girince, aktris üstünü çıkarır, tuvalete oturur ve şöyle der: "Olivia izlenmekten hoşlanır! İZLEYİN BENİ! İZLEYİN BENİ, ÇİŞİM GELİYOR."

Aman Tanrım.

Gözlüklü adam uçak tuvaletinden kaçmaya çalışırken ağzım tamamen kurur, ama kadın onu durdurur ve onu izlemesini ister.

Hayır. *Hayır!* Öyle olmadı. Ne oluyor?

Nasıl yaptı? *Neden* yaptı?

Şok içinde kanepeden zıplarım ve televizyonu kapatırım.

Şu lanet olası sıraya kaynamış adam! Beni tamamen mahvetti. Uçak korkumu aleyhime kullandı! Ne kadar acımasızca! Şaşkınlık gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor. *Beni gizlemeye bile tenezzül etmedi.* Olivia? İngiltere'den? Güzel pembe bel çantası takan?

Bugün hissettiğim adrenalin tekrar tüm gücüyle geri geldi ve tamamen uyanmıştım.

Ve ben bu seyahatin daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyordum.

Ne kadar da yanılmışım.

* * *

Sonraki yirmi dakikayı öfkeyle küçük dairede volta atarak geçiriyorum. Ama bu beni sakinleştirmiyor. Hiç de sakinleştirmiyor. Sanırım odanın

oda boyu baştan sona yaklaşık yedi adım olması da pek yardımcı olmuyor.

Pencere perdesinden dışarı baktım. Karşı dairedeki adam yine kanepede çıplak oturmuş *Sunday Night Live*'ı izliyordu!

Seth. O tam bir salak.

Telefonumu alıp internete giriyorum. Google'da "Seth yazar Sunday Night Live aptal" yazıyorum.

Ne bulmayı umduğumu bilmiyorum. Ev adresini, oraya gidip hayalarına tekme atmak için mi?

Hayır. Ev adresi yok. Ancak birkaç gün önce Splitsider adlı bir komedi sitesinde yayınlanmış bir makale var. Makalenin başlığı "Seth Hartman. *Sunday Night Live*'ın Yükselen Yıldızı".

Öfkeyle makaleye tıklıyorum ve ekranı uçağındaki adamın resmi doldururken öfkeyle homurdanıyorum. İğrenç. Kendini beğenmiş gözleri, bir zamanlar endişeli bir kadına uzun bir uçuşta yol göstermiş normal, masum bir insan gibi görünmeye çalışıyor.

O gözler yalan söylüyor!

Aşağı kaydırıp okumaya başlıyorum.

Seth Hartman, son beş yıldır Sunday Night Live'in yazar kadrosunun vazgeçilmez bir üyesi. Otuz beş yaşındaki Harvard mezunu, popüler komedi doğaçlama grubu "Everybody Loves Dumplings"ın bir parçası olarak Second City Chicago'da kariyerine başladı ve aslında şovda oyuncu olarak seçmelere katılmıştı, ancak yazım ekibinin önemli bir üyesi haline geldi. Yazarlık görevinin yanı sıra, hala düzenli olarak New York'ta doğaçlama gösterileri yapıyor ve ders veriyor. Ayrıca, her yıl Manchester'da düzenlenen İngiltere Komedi Sketch Festivali'nde ana konuşmacı olarak yer aldı.

Gözlerimi devirdim, makaleyi kapattım ve Twitter'ı açtım, umutsuzca bir şans eseri herkesin televizyonunun aynı anda bozulduğunu ve o korkunç skeci benden başka kimsenin görmediğini umuyordum.

Ama hayır. Dünya, artık "Watch Me Piddle" olarak adlandırılan skeci çok seviyor.

#watchmepiddle hashtag'ini öfkeyle kaydırıyorum.

Sunday Night Live'in yıllardır yaptığı en komik şey!

**Kelly Cannon, fırtınalı bir uçuşta sapık İngiliz kız Olivia rolünde parlıyor.
lololol #watchmepiddle**

Seth Hartman yeni Steve Martin. Onu ekrana çıkarın @SundayNightLive.

**Aman Tanrım. O piddle skeç çok tuhaftı.
bir iyi anlamda. Çok komik. WTF??**

Sonsuz tweetleri çok uzun süre kaydırıyorum. Ellerim titriyor, yüzüm utançtan yanıyor.

Biriyle konuşmam lazım. FaceTime'da Birdie'yi arıyorum ama İngiltere'de saatin sabah 5 olduğunu ve hastanede herkesin saat 11 ile 7 arasında telefonlarını kapatması gerektiğini hatırlıyorum.

Onun yerine kardeşime FaceTime'dan arıyorum. O genellikle çok erken kalkar.

Alex cevap verene kadar bir süre çalar, şok olmuş yüzü ekrana çıkar.

Tamam, belki biraz erken oldu.

"Olive? Ne oldu? İyi misin? Güvende misin?"

"Üzgünüm," diyorum. "Erken olduğunu biliyorum. Ben... sadece biriyle konuşmam gerekiyordu..." "Önemli değil," diyor Alex nazıkçe, gözlerini silerek.

Yanında Donna'nın başı yastıktan kalkar. "Saat sabahın 5'i Alex!

Kim o?"

"Olive," diye cevaplar. "Sen uyumaya devam et, aşkım."

Donna yüzünü ekrana yaklaştırır. Her zamanki mükemmel saçları dağınıktır, gözleri şişmiştir.

"Oh, Olive," der. "Ne yaptın? Başın belada mı? Paraya mı ihtiyacın var? Paraya ihtiyacın var, değil mi? O her şeyi mahvetti, değil mi? Oh, canım."

"Çok sert, Donna!" diye mırıldanırım.

"Ne oldu?" Alex endişeyle kaşlarını çatarak sorar. "Ağlamış gibi görünüyorsun."

Ona anlatmak istiyorum. Bu günün ne kadar tuhaf ve zor geçtiğini anlatmak istiyorum. Canlı yayında nasıl aşağılanmış olduğumu, o kadar şaşkın olduğumu ve ne yapacağımı bilemediğimi. Ama Donna orada, telefon ekranından bana bakıyor. Buradan bile onun yargıladığını hissedebiliyorum.

"Endişelenecek bir şey yok!" diyorum. "Ama... bu biraz özel bir konu..." "Benimle yalnız konuşmak mı istiyorsun?" diyor Alex, yataktan kalkarak. "Oh, ne güzel!" diyor Donna mırıldanarak. "Ben yokum, değil mi?"

"Hayır!" diyorum. "Sadece... kardeşimle konuşmak istiyorum."

Donna gözlerini devirir. "Donna sadece ikinci planda. Sorun değil, sanırım." Ah!

Alex başını sallar ve yatağa geri tırmanır. "Tabii ki hayır, Donna." Bana döner. "Donna'nın önünde konuşamayacağından emin misin? O da bu ailenin bir parçası."

Bunun farkındayım. Eskiden Alex ve ben kendi küçük takımımızdık. Biraz üzücü, biraz dağınık, ama yine de bir takımdık. Beni bu kadar titiz olduğum, bu kadar çok şeyden kolayca korktuğum için asla yargılamadı. Ailemiz bizi terk ettikten sonra bir süre o da aynıydı. Ama şimdi Donna var. Yanlış anlama, onu mutlu ettiği için minnettarım. Yani, annemle babam onu yirmi iki yaşındayken bir evin ve on sekiz yaşındaki bir kız kardeşin sorumluluğunu bırakıp gittiklerinde, Donna ona bu zorluklarla başa çıkmasında açıkça yardımcı oldu. Ama şimdi o *hep* orada. Artık onunla düzgünce konuşamıyorum. Bunu özlüyorum.

Kafamı sallıyorum. "Ah, önemli değil. Önemli bir şey değildi. Sadece sesini duymak istedim!"

"Emin misin?" diyor Alex. Donna'nın davranışından dolayı biraz üzgün görünüyor. Ama odadan çıkıp benimle yalnız konuşacak kadar değil. "Erken dönmen gerekmiyor mu?" diye ekliyor. "Erken uçağa binmen için sana para verebilirim, sorun olmaz."

Donna homurdanıyor. "Ama bu pek uygun olmaz," diyor ve dirseğiyle Alex'e dokunuyor. "Sipariş ettiğimiz bir dosya dolabı var ve az önce "Creamy Nights" mum kokusu için mükemmel olacağını düşündüğüm Siyam kedisi şeklinde mum kalıpları gördüm. Uçak bileti için para harcamadan da idare edebiliriz, Olive."

İç çekiyorum. "Erken uçağa ihtiyacım yok. Her şey yolunda. Döndüğümde görüşürüz."

Ve onlar başka bir şey söylemeden, kendimi tamamen yalnız hissederek telefonu kapatıyorum. Biraz ağlayıp sümkürüyorum, bu da kendimi biraz daha iyi hissettiriyor.

Telefonumu yatağın yanındaki şarj cihazına takarken kapımdan yüksek bir sesle kapı çalındı.

Bu saatte kim olabilir?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

@ElissaJohnson

Genelde @SundayNightLive izlemem ama #watchmepiddle kadınının beni soyan iğrenç bir haydutun esinlendiğinden eminim.

@ElissaJohnson

Bel çantası taktığını unutmuşum. Başka gören var mı? Lütfen RT yapın.

Polis olma. Polis olma.

Kapıya gidip gözetleme deliğinden bakıyorum. Altmış yaşlarında, çok kısa boylu, beline kadar uzanan gümüş rengi saçları ve elli penilik gözlükleri olan bir kadın. Polis gibi görünmüyor. Bir koltuk değneğine yaslanmış, dizine sarılmış bandaj, giydiği kırmızı ve sarı puantiyeli geceliğin altından görünüyor.

Kapıyı açtım.

"Yardımcı

olabilir miyim?"

Kadın başını daireme sokup etrafa meraklıca bakınıyor. "İyi misiniz? Duvardan ağlama sesiniz geliyor!"

Sesi melodik ve tiz, aksanı New York ve İspanyolca karışımı.

"Ah, kahretsin, çok özür dilerim!" diyorum, gözyaşlarımı tuvalet kağıdıyla silerken. "Gerçekten sessizce ağlıyorum sanmıştım."

Kadın omzunu silker. "Belki öyledir, ama bu duvarlar su bisküvisi kadar ince. Bina yöneticilerine şikayet ettim ama beni dinlemiyorlar. "Yine şikayetçi yaşlı Bayan Ramirez," diyorlar. Kira bedelim sabit olduğu için ne olursa olsun buradan asla taşınmayacağımı düşünüyorlar. Düşünüyorlar...' Sanki 'onlar' dinliyormuş gibi, koridoru baştan aşağı süzer. '...benim hakkımda konuştuklarını bilmediğimi sanıyorlar. Ama biliyorum. Burada olan biten her şeyi biliyorum.'

Başımı sallıyorum. "Ah canım. Şey... Gerçekten çok üzgünüm. Sesimi alacağım. Aslında ağlamayı da bırakmalıyım. Hiç faydası olmuyor!"

Kadın, elimdeki buruşuk tuvalet kağıdına bakar ve yanaklarından havayı dışarı üfler, başını hafifçe sallar.

"Gel benimle, cariño," diye emrederek, hemen arkasını dönüp koridoru geçerek benimkinin karşısındaki daireye girer.

Hmmm. Belki de aynı gün içinde ikinci bir yabancıнын evine girmek pek iyi bir fikir değildir. Ama... Bu Bayan Ramirez zararsız görünüyor. Saçımı yapmak isteyeceğini sanmıyorum... Tanrım, umarım istemez.

New York'ta herkes tuhaf değil, Olive.

Başımı koridora çıkardım. Kapısını benim için açık bırakmıştı.

Dairemden çıkıp koridoru geçerek onun dairesine giriyorum.

İçeri girerken, Bayan Ramirez'in stüdyosunun benimkinin aynısı olduğunu fark ettim, sadece her şey tersine çevrilmişti.

Duvarları manzara, deniz manzarası ve dağ manzarası fotoğraflarıyla dolu ve her yerde küçük süs eşyaları var. Cam ördekler, matruşka bebekleri, minik kaktüsler ve egzotik görünümlü kaseler ve vazolar.

"Seyahat ettim," diyor Bayan Ramirez, her şeyi incelerken beni fark ederek. Rahat görünümlü bir koltuğa oturuyor ve koltuk değneğini yanına koyuyor. "Ziyaret ettiğim her yerden bir şey getirmeyi severim. Gel."

Beni oturduğu yerden içeri davet ediyor ve kırmızı, altın ve gümüş renkli ince kıvrımlarla işlenmiş küçük bir mendil uzatıyor. Karşısındaki koltuğa oturuyorum. Mendili ellerime koyuyor.

"Çok güzel!" diyorum, özenle işlenmiş dikişlere hayranlıkla bakarak. "Bali'deki bir kumaş pazarından aldım," diyor. "Artık senin."

Bana nazikçe gülümsüyor. Ve bıkkın ruh halime rağmen, dokunulmuş hissederek gülümsemeden edemiyorum.

"Şimdi onu alayım." Elimde tuttuğum tuvalet kağıdını alır.

"Bu mendili burnuma sildiğim için kullanamam!" diyorum. "Çok değerli."

Bayan Ramirez elini hızlıca sallayarak beni uğurlar. "Ah, *zavallı* şey, başka ne yapacaksın ki? Hadi git artık."

Bizi, bir anne çocuğunu azarlarkenki gibi oldukça kararlıydı. Yumuşak kumaş parçasını gözlerime bastırıp son gözyaşlarımı sildim.

"Daha iyi değil mi? Şimdi ne içersin? Rahatlatıcı Salabat çayı nasıl? Geçen yıl Filipinler'den getirdim. Çok özel bir şey, anlatırım."

Salabat çayı mı? Salabat çayı da neyin nesi? Kulağa hoş gelmiyor.

"Oh, zahmet etme. Ben iyiyim, gerçekten."

"Benim için zahmet değil. Bana bir tane yapman lazım, sen de içersin."

"Anlamadım?"

"Gecenin bir yarısı! Beni uyandırdın!" Bandajlı bacağını gösterir. "Ve dizim burkuldu, iyileşmeye çalışıyorum. En azından bana rahatlatıcı bir çay yapabilirsin," der gülümseyerek, ama kesinlikle şaka yapmıyor.

Mendili bornozunun cebine sokarak, Bayan Ramirez'in mutfağına doğru yavaşça yürüdüm. Tüm eşyalar benim odamdakilerle tamamen aynıydı, ama mekan tamamen farklı görünüyordu. Tezgahlar baharat kavanozları, yemek kitapları ve kim bilir nereden alınmış egzotik görünümlü biblolarla doluydu. Hatta dolap kapaklarından birinde büyük bir tahta heykel asılıydı. Dokunmak için elimi uzattım. Pürüzlü ve ilkel görünüyordu. Çok sıradışıydı.

"Bunu Papua Yeni Gine'den getirdim," diyor Bayan Ramirez. "Harika bir yer. Sawos halkının zanaatkarları tarafından yapılmış bir tören maskesi."

Papua Yeni Gine'yi hiç duymadığımı, Sawos halkını ise hiç bilmediğimi itiraf etmek istemediğimden başımı sallıyorum.

"Bir ara mutlaka gitmelisin!"

"Belki giderim!" diyorum. Ona, 27 yaşında bir kadın olduğumu ve 48 saat önce ilk kez ülkemi terk ettiğimi söylemiyorum.

"Çay, sağdaki dolabın orta rafındaki kavanozda," diyor.

Hoş ve rahatlatıcı zencefil kokan bu çayı iki fincana dökerken, Bayan Ramirez bana bacağının ağrıdığını ve bu yüzden son iki haftadır evden çıkamadığını, evde tıklıp kalmaktan ne kadar nefret ettiğini anlatıyor. Yirmi yıldır burada yaşadığını ve komşularının Airbnb'den gelen misafirlerinin gelip gidişlerini çok iyi bildiğini söylüyor. "Hiçbiri senin kadar güzel değil. Ya da senin kadar gürültülü ve kendine acıyarak ağlamıyor."

Tamam, tanrım.

"Bugün çok çılgın bir gün oldu," diyorum ve çaydan bir yudum alıyorum.

Bayan Ramirez başını sallayarak, fincanından bir yudum alır ve "aaaaaah" diye ses çıkarır. "Ne oldu?"

Gerçekten içimi dökmem gerekiyor olmalı, ya da belki de bu çay beni biraz rahatlatıyor, ama Bayan Ramirez'e, tamamen yabancı birine, her şeyi anlatıyorum. Uçuşu ve Seth'i, Anders'ı ve Gramercy Park'taki kaçıışı, sonra da *Sunday Night Live*'daki o berbat skeci anlatıyorum.

Anlatmayı bitirince nefes alıyorum. "İşte bu yüzden ağlıyorum. Hiç bu kadar kısa sürede bu kadar çok duygu yaşamamıştım!"

"New York biraz zorlu olabilir," diyor Bayan Ramirez. "Ama dünyadaki en büyümlü yer. Burada her şey olabilir, sen de görüyorsun. Çoğu insan New York'a gelmeyi hayal eder."

"Ah. Evet, tabii. Buraya geleceğimi hiç beklemiyordum. Arkadaşım için geldim. Birdie. Ölmek üzere ve Chuck adında bir adama bir mektup vermemi istiyor." Bayan Ramirez'in elleri ağzına uçar. "Aman Tanrım. Ne korkunç. Nesi var?"

"Lupus," diyorum. "Bir süredir hastaydı. Artık ölmesi an meselesi. Birkaç kez ölümden döndü ama aylar geçtikçe durumu kötüleşiyor."

Bayan Ramirez gözlerini kısar. "Bunu bana bu kadar açıkça söylemeniz çok ilginç."

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl yani?"

"Sanki... seni rahatsız etmiyor gibi. Arkadaşının ölümü konusunda çok soğukkanlısın."

Onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Tabii ki rahatsız ediyor. Sadece çok fazla düşünmüyorum. Düşünemiyorum, çünkü düşünürsem..."

Düşünmeye bile tahammül edemedi sözlerim kesilir.

Bayan Ramirez bana tuhaf bir bakış attı. Sanki beni anlamaya çalışıyor gibiydi. "Affedersiniz. Ben sadece... yas tutmak çok önemlidir."

"Birdie henüz ölmedi," diyorum öfkeyle.

Bayan Ramirez'in yumuşak, bronzlaşmış yanakları pembeye döner.

"Tabii ki. Özür dilerim." Garip bir an yaşanır.

"Özür dilerim. Huysuzluk etmek istemedim. Sadece..."

"Biliyorum, chica," diyor Bayan Ramirez, eğilip dizime dokunarak. "Biliyorum."

"Sanırım yatmana izin vermeliyim," diyorum, Birdie'nin hastalığı boğazımda taş gibi takılıp ne yukarı çıkıyor ne aşağı iniyor. Orada öylece duruyor. Benimle yüzleşmemi bekliyor.

"Bekle!" Bayan Ramirez, kalkıp gitmek için ayağa kalkarken diyor. "Neden şu TV programını arayıp, senin hakkında söylediklerini beğenmediğini söylemiyorsun?"

Gülme isteğiyle mücadele ediyorum. Bu kadar çok seyahat etmiş biri için Bayan Ramirez bu tür şeylerin nasıl işlediğini pek bilmiyor gibi görünüyor.

"Bir TV programını öylece arayamazsın. Arayabilsen bile, hiçbir şey yapmazlar. Zaten oldu! Canlı yayındaydı!"

"Sanırım..."

Kapıya yaklaşırken Bayan Ramirez beni tekrar çağırdı.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Dizim henüz tam olarak iyileşmedi ve mektup arkadaşlarıma bu mektupları göndermem gerekiyor. İki haftadır komodinin üzerinde duruyorlar ve bir an önce postaya vermek istiyorum. Onları benim için postaya atabilir misin?"

"Tabii, sorun değil," diyorum.

Ayağa kalkar, bastonuna dayanarak büyük bir maun komodininin yanına topallayarak gider. Komodinin üzerinde küçük bir yığın kartpostal düzgünce dizilmiştir. Kartpostalları alır ve topallayarak bana geri döner.

"Çok fazla mektup arkadaşın var," diyorum, kartları ondan alırken.

"Onlarla seyahatlerimde tanıştım," diyor. "Arkadaşlarım dünyanın her yerinden! Çok şanslıyım! Belki New York'ta özel bir arkadaş edinarsın!" diyor gülerek.

"Ben de seninle tanıştım!" diye gülümsüyorum. "Çay ve sohbet için teşekkürler. Gerçekten ihtiyacım vardı."

"Benim için zevkti," diyor ve beni kendiliğinden kucaklıyor. Bu kucaklaşma, beni şaşırtacak şekilde kalbimi kabartıyor. "Yine gelip beni görür müsün?"

"Gelirim," diyorum, ona sarılırken, yumuşak, yuvarlak vücudu rahatlatıcı ve garip bir şekilde koruyucu geliyor. "Kesinlikle gelirim."

ON ALTINCI BÖLÜM

Donna@candledreams.me 'dan e-posta:

Sevgili Olive,

Umarım iyisindir.

Bu sabahın erken saatlerinde kardeşin ve bana yaptığın telefonla ilgili yazıyorum. Sırf kendi zaman çizelgende değil, bizim zaman çizelgemizde kardeşinle konuşmak istediğin için, o saatte aramak haksızlıktı.

Alex zaten senin için yeterince endişeleniyor. Elbette her zaman endişelenecektir, sonuçta sen onun küçük kız kardeşisin. Ama bence o, biz, yıllar geçtikçe senin daha az bebek gibi davranacağını ve kendi başının çaresine bakabileceğini umuyorduk.

Yanlış anlama, bir şeyden dolayı üzüldüğünü biliyorum, ama senin sorunlarını çözmek Alex'in ya da benim işimiz değil. Yeni durumlarla başa çıkma deneyimin pek de iyi olmadığı halde, bir anda karar verip yeni bir ülkeye uçmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştik. Ama sen gittin ve yeni bir şey yaptığın için seninle gurur duyuyoruz, ama işler senin kontrolünden çıkıp üzüldüğünde emrine amade değiliz.

Yakında döneceğini biliyorum, ama üzüntüm geçip gerginliği önlemek için en iyisinin hiçbir şey söylememek olduğuna karar vermeden önce bunu söylemek istedim.

Sevgilerimle,

Donna

Pazartesi sabahına kadar, Watch Me Piddle skeçinin benim hakkımda olduğunu kimsenin bilmeyeceğine kendimi ikna etmeyi başardım. Ve bugün İngiltere'de insanlar internette görse bile, Joans, Birdie, Alex ve Donna dışında beni tanıyacak başka pek kimse tanımıyorum. Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok ve genel olarak o aptal Seth Hartman'a çok utanıyor ve kızgın olsam da, kendi aşağılanmamla meşgul olmak sadece aklımı asıl görevimden uzaklaştırır. O da Wall Street'e gidip Birdie'nin mektubunu Chuck'a vermek.

Apartmandan çıkar çıkmaz yağmur çiselemeye başlar. Yanımda getirdiğim küçük şemsiyeyi açar, kendimi bu kadar becerikli olduğum için tebrik ederim. Gördün mü? Seyahatim için iki tür şemsiye getirmek iyi olmuş – biri bel çantama sığacak kompakt bir şemsiye, diğeri ise omuz çantamı taşıdığım zamanlar için daha büyük bir şemsiye!

Çiseleyen yağmura rağmen Manhattan tam hareket halinde. Kapıcı Lloyd'a merhaba ve hoşça kal diyerek Riverside Drive'a doğru yola çıkıyorum. Bu sabahki planım, Birdie'nin tavsiye ettiği bir deli'de hızlı bir kahvaltı yapmak, Bayan Ramirez'in kartpostallarını postaya vermek ve oradan da Wall Street'teki Chimes Investment'a gidip bu mektubu Chuck Allen'a vermek.

Zabar's adlı deli'ye varmam sadece birkaç dakika sürüyor ve büyük cam kapıları açmadan önce, dışarıya yayılan lezzetli fırın kokusu ağzımı sulandırıyor. Şemsiyemi indirip salladıktan sonra içeri giriyorum.

Vay canına, burası çok büyük! Burası sadece kahvaltı yeri değil, aynı zamanda bir market de! Zaten insanlar, el yapımı peynirler, taze ekmekler ve etlerle dolu alışveriş arabalarını doldurmakla meşgul.

Küçük bir oturma alanına yöneliyorum ve birkaç masadan birinin mucizevi bir şekilde boş olduğunu görünce seviniyorum. Harika! Belki bugün başarılı bir gün olacak!

Otururken, yakınımnda bir genç kadının bana baktığını fark ettim. Bir an için saçlarımın karışmış mı, göğsüme diş macunu bulaşmış mı diye düşündüm – ikisi de bana gereğinden fazla sık olan şeyler. Sonra kadının tam olarak nereye baktığını gördüm. Pembe bel çantama!

Beni tanıdı mı? Hayır. Beni tanıyanlar, *Sunday Night Live*'daki Olivia karakterinin benden esinlendiğini bilir, değil mi? Kıvrıkcık saçlar ve bel çantası dışında, oyuncu bana hiç benzemiyordu... Sadece güzel pembe rengini beğenmiş olmalı.

Sandalyeyi bana bakan kadından uzaklaştırıp menüyü aldım. Tam o sırada, beyaz gömlek ve siyah kareli etekli bir garson geldi. "Günaydın! Siparişinizi alabilir miyim?"

"Ooh, henüz menüye düzgün bakamadım! Birkaç dakika daha bekleyebilir misiniz?"

Konuşurken, kafede daha fazla insanın bana bakmaya başladığını fark ettim. Garson gözlerini hafifçe kısarak sordu: "Sizi tanıyor muyum?"

Hayır, sanmıyorum.

"Buraya daha önce gelmediğinizden emin misiniz?"

"Eminim gelmedim. Aslında Manhattan'a ilk kez geliyorum!" Garson kız kaşlarını çatıyor, gözleri bel çantama kayıyor. Sonra çığlık atıyor. Çok yüksek sesle. "İşememi izle!" diye bağırıyor. "İşte bu! İşememi izle!" işeyişimi izle!"

Oh, lanet olsun.

O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, etrafındaki tüm sesler kesiliyor ve mekandaki herkes dönüp bana bakıyor. Hatta biri telefonunu kaldırıp fotoğrafımı çekiyor.

Hayır!

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye hemen yalan söylüyorum, rahat davranmaya çalışarak. "Ooh, bageldeki fûme somon harika görünüyor. Onu alabilir miyim lütfen? Teşekkürler!"

Garson, güzel sarı saçlarını şaşkınlıkla sallar. "Ama... sen piddle kadını gibi konuşuyorsun, piddle kadınına benziyorsun ve pembe bel çantan *da aynı*."

"Aslında benimkinde havalı bir güneş hologramı var," diyorum, bir saniye geç fark ederek tam bir inek gibi konuştuğumu fark ediyorum.

"Oh, kesinlikle sensin!" Karşı masadan hipster görünümlü bir adam, sevinçle gülümseyerek diyor. "Piddle kadınıyla *tıpatıp* aynısın. Gerçekten birine uçakta işerken izlettin mi? Neden böyle bir şey yaptın? Cinsel bir şey mi?"

"Hayır!" diye bağıyorum, herkes bana bakarken boğazım sıkışmaya başlıyor. "Siz neyden bahsediyorsunuz bilmiyorum! Ben sadece kahvaltı yapmak istiyorum!" Garsona bakıyorum. "Sadece somon füme ile bagel istiyorum!"

"Biliyor musun bilmiyorum ama dün gece *Sunday Night Live*'da kesinlikle taklit edildin," diyor hipster tipli adamın kadın arkadaşı. "Ben olsam izlerdim..."

"Kesinlikle," diye ekledi garson, siparişimi tamamen görmezden gelerek.

Bu çok garip. Sanırım hiç bu kadar çok insanın aynı anda bana baktığını görmemiştim! Alnımın terlemeye başladığını hissediyorum. Herkesin bakışlarını benden ayırması için yere çökmek istiyorum. New York'ta *herkes Sunday Night Live* izliyor mu? Ah!

Deli'nin birkaç müşterisi de bana bakmak için yaklaşmaya başlar. Biri imza ve selfie ister. Bir diğeri en yakın umumi tuvalete eşlik etmemi ister.

Ve o anda yeter artık diyorum.

Yüzüm kızarak masadan fırladım, sandalye yerden gıcırdayarak kaydı. Zabar's'tan koşarak dışarı çıktım ve sokağa atıldım. Karnım, yiyemediğim bagel yüzünden guruldiyordu, tüm vücudum utançtan yanıyordu.

Şemsiyemi açıp, tamamen açıkta kalmış hissederek, sersemlemiş bir şekilde caddenin ortasında duruyorum. Günün geri kalanını böyle geçiremem!

Yolun karşısında bir market görürüm. Aklımda küçük bir plan oluşur. İçeri girip bir kağıt torba isterim. Dışarı çıkıp sokağa dönerim, pembe bel çantamı çıkarır ve sanki kaçak malmış gibi kağıt torbaya tikiştiririm.

Rahat bir nefes alıyorum. O bel çantasını çok seviyorum, ama korkunç Seth Hartman sayesinde artık işeyen kadının en belirgin özelliği haline geldi. Onu takmayı da çok seviyordum. Tabii ya. Kıvrıcık saçlarımı da saklamam lazım. Eskizlerde saçlarımın ne kadar kabarık olduğunu çok abartmışlardı. New York'un su kalitesi yüzünden saçlarım her zamankinden daha kabarık görünüyor. Orta yaşlı, iri yarı bir adamın bana doğru geldiğini fark ettim. Siyah bere takıyordu.

"Affedersiniz?" diye sesleniyorum ve dikkatini çekmek için önüne atıyorum.

"Ne olursa olsun ilgilenmiyorum!" diye homurdanarak yanımdan geçip gitti. Kahretsin. Hemen bir şapka lazım. *O şapkaya ihtiyacım var!*

"Lütfen, bayım!" diye bağıryorum arkasından. "Şapkanızı almak istiyorum!"

Adam durur ve arkasını döner. Şemsiyenin altından bana daha yakından bakar. "Bunu mu almak istiyorsun?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak başını gösterir. "Ne kadar?"

Omuzlarımı silker ve çenemi kaldırırım. "Ne kadar istiyorsunuz?" "Elli dolar."

"On dolar," diye karşı teklifte bulunurum, kollarımı kavuşturarak.

Adamın somurtkan yüzü sıcak bir gülümsemeye dönüşür. Beresini çıkarır ve bana uzatır. "İkinci el dükkanından beş dolara aldım. En sevdiğim bere bile değil."

"Teşekkür ederim, efendim," diyorum, parayı verip bereyi alırken. "Hey," gözleri tanıyarak parıldıyor. "Seni tanıımıyormuşum?"

Hay aksi. Bir *Sunday Night Live* hayranı daha. "Hayır. Ben değilim. *İyi günler*. Size iyi günler."

Yüzümü adamdan saklayarak geri çekildim. Arkamdan bir şeyler söylüyordu, New York Daily gazetesi hakkında bir şeydi sanırım. Ama onu duymazdan geldim, arkamı dönüp caddeden hızla uzaklaştım, bereyi kafama takarken kıvrırcık saçlarımı da mümkün olduğunca bereye soktum.

Şemsiyemi çenemin altına sıkıştırıp telefonumu çıkararak kamerayı açtım ve hala tanınabilir miyim diye kontrol ettim.

Aha! Kılık değiştirme planım işe yaradı. Çılgın buklelerim olmadan, New York'taki diğer kızlar gibi görünüyorum, sanki bu şapkayı takabilecek kadar havalı biriymişim gibi! Artık kimse beni tanımayacak. İçimi tatlı bir rahatlık kaplıyor. *Artık* günümüze dönebiliriz.

Ama önce kameraya dudaklarımı büküp bir fotoğraf çekiyorum ve hemen Birdie'ye mesajla gönderiyorum.

Beret bu kadar yakışacağını kim tahmin edebilirdi? Belki de gerçek ben buyum. Beğendin mi?

30 saniye içinde cevap geliyor.

Samuel L Jackson'a benziyorsun.

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum.

Bunu iltifat olarak kabul etmeye karar veriyorum.

* * *

Güvenilir Google'ı kullanarak, en yakın posta kutusunun 106.Cadde ve West End Avenue'da çok uzak olmadığını buluyorum.

Oraya yaklaşırken, market poşetinden bel çantasını çıkarır ve arka cebini açarak Bayan Ramirez'in kartpostallarını ararım ve tam o sırada tanıdık bir ses duyarım.

Huh? New York'ta kimseyi tanımıyorum ki? Ooh, ünlü biri mi? Sesin geldiği yöne doğru kafamı çeviriyorum ve... Oh. Aman. Tanrım.

Ne oluyor?

Kırmızı barın altında yağmurun dinmesini beklerken, pahalı yüz maskelerine kendini adayanların sahip olabileceği güzel bir cilde sahip, çilek sarısı saçlı güzel bir kadınla sohbet eden, o pislik herif.

Seth Hartman.

Pis, çürümüş, sıraya kaynayan kimlik hırsız.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Colin'den mesaj: Güneşli Avustralya'dan merhaba! Umarım New York sana iyi davranıyordur ve hava güzeldir. Kapalı mekan randevumuzda ne yapalım sence? Hint usulü baş masajında çok iyiyim, biliyorsun ;) ;)

Öfke anında tüm vücudumu sarar. Kulak memelerim, ayak parmaklarım ve popom bile. *Her yerim* öfkeyle doludur!

Bunun olasılığı ne kadar? Bu kadar büyük ve kalabalık bir şehirde, bütün sabah tekmelemek istediğim kişinin burada olma olasılığı ne kadar? Birkaç metre ötede, tekmelemeye hazır halde?

Derin bir nefes alıyorum, adrenalin kanımda dolaşıyor, oraya koşup hayalarını parçalamak için beni kışkırtıyor.

Sonra kendimi durduruyorum. Şiddet asla çözüm değildir. 1994'te Tracy Henshall sevdiğim Ninja Turtles kalem kutumu çaldığında ve hemen geri vermezse gökkuşağı kalemini ikiye kırmakla tehdit ettiğim zaman hariç. Ama artık büyüdüm. Ve zaten yeterince belaya bulaştım. Oraya gitmeliyim. Ona sakın bir şekilde kötü bir insan olduğunu söylemeliyim. Beni üzdüğünü, ulusal televizyonda benim resmimi paylaşmasının hiç de hoş olmadığını.

Sarışın kadın başını geriye atıp Seth'in söylediği bir şeye gülüyor. Ugh. Eminim o kadar da komik değildir.

Göğsümde, kaynamak üzere olan sıcak lav gibi öfke kabarıyor.

Hayır, Olive. Sakin ol. Yetişkin gibi davran. Kontrolünü kaybetme. Sen kontrolünü kaybeden bir kadın değilsin.

"Hey!" diye bağıyorum, *hiç de* sakın değilim. "Hey, sen!"

Seth, sarışın kadın ve etraflarında duran beş kişi başlarını bana çevirir.

"Sen!" diye bağıyorum, onu işaret ederek. Kafamda bir damar olsaydı, şu anda kesinlikle zonkluyor olurdu! "Sen! Seth! Sırayı bozuyorsun!"

Yüzünü buruşturarak beni tanımaya çalışıyor. Bel çantam yok ve buklelerim bereye girmiş, kim olduğumu hiç bilmiyor. Daha yakından bakmak için kanopinin altından çıkıp yağmurun altına giriyor. "Affedersiniz, sizi tanıyor muyum?" diye soruyor, aptal suratında şaşkın bir ifadeyle.

"İşememi mi izleyeceksin?" diye öfkeyle tıslayarak ona doğru yürüdüm ve kim olduğumu görebilmesi için bereyi başımdan çekip attım. "Gerçekten mi? *Gerçekten mi?*"

Çenesi düşüyor ve gerçekten duyulabilir bir şekilde nefesini tutuyor. Büyük yuvarlak gözlerle, şaşkınlıkla başını sallamaya başlıyor. Dün gece *ulusal televizyonda kendimi gördüğümdeki* halimin neredeyse aynısını yapıyor.

"Sen misin! Vay canına." Bana dikkatlice yaklaşıyor, sanki her an hayalarını tekmeleyebilecek bir ayı ya da başka bir vahşi hayvana yaklaşıyormuş gibi.

Yağmur kafasına damlıyor. Hala kanopinin altında duran sarışın kadın bana meraklı bir bakış atıyor.

"Seth?" diye seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Seth ona dönüp bakar. "Sharon, şey... kahvaltı için teşekkürler. Seni sonra ararım, tamam mı?"

Sokakta taksi çağırmak için kolunu uzatır. Hemen bir taksi gelir. Kadın, ikisini böldüğüm için biraz rahatsız olmuş gibi görünür, ama Seth'e yanağından bir öpücük verdikten sonra taksiye biner ve uzaklaşır.

Bana döner. "Merhaba. Şey... Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu... çok garip." Kaçacak bir yer arar gibi etrafına bakar.

"Evet. Garip!" diyorum, sesim tizleşiyor. "Canlı yayında beni küçük düşürdün. Beni şaka malzemesi yaptın! Nasıl yapabildin?"

"Şey..." Seth yüzünü buruşturur, elini ensesine sürer. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum... Aslında biraz acelem var, gitmem gerek..."

"Hayır, gitme!" O kaçmaya çalışmadan önce öfkeyle sözünü kesiyorum. "Açıklama yapabilirsin. Ve özür dile! Bütün sabah insanlar beni durdurup '*Watch Me Piddle*' diye bağıyor. Bereyi başıma çekiyorum. "İnsanlar beni tanımaması için bu şapkayı takmam gerekiyor."

Seth gökyüzüne bakar ve yağmur iyice yağmaya başlar. Artık çiseleyen yağmur değil, şişman ve soğuk yağmur damlaları hızla düşer. "Kahretsin."

Ha! Bir sevinç okurum. Tabii ki şemsiyesi yok. Bu adam seyahate çıkmadan önce elektrikli aletlerinin şarjını yapmaz, kuyrukta atlar, kadınların uçak tuvaletlerinde onunla seks yapmak istediğini sanır, insanların benzerliklerini çalar ve bir TV programı için manipüle eder. *Tabii ki şemsiyesi yok.*

"Acaba..." diyor, öne doğru sürünerek ve başını eğerek benim şemsiyemin altına girmeye çalışıyor.

"Olmaz!" diyorum, bir adım geri çekilerek. "Benim şemsiyemi paylaşamazsın!"

Gözleri büyür. Sanki bir faydası olacakmış gibi koruyucu bir şekilde kollarını başının üzerine atar. "Ciddi misin? Burada boğulacağım!"

Omuz silkiyorum. "En azından bunu hak ediyorsun." Çenemi kaldırıyorum. "Seni fazla alıkoymayacağım. Sadece senin korkunç bir insan olduğunu söylemek istiyorum. Uçuş sırasında çok korktum ve sen bunu şaka malzemesi yaptın. Şimdi Manhattan'daki herkes beni tanıyor gibi! O programı kaç kişi izliyor ki? Sanki herkes izliyor gibi!"

Gururlu bir gülümseme dudaklarının köşelerini kaldırdı, ama bunun ne kadar uygunsuz olduğunu hemen fark edip dudaklarını düzleştirdi.

Bir damla yağmur saçlarından gözüne düşer ve o yüzünü buruşturur. "Sadece yağmur," derim alaycı bir şekilde.

"Saç jölesi sürdüm!" diye itiraz eder, gözlerini hızla kırparak. "Acıyor."

İç çekiyorum. Saç jölesi göze kaçtığına gerçekten acıyor. Gençliğinde her gün saç köpüğü kullanan biri olarak, bu ürünün göze kaçtığına ne kadar acı verdiğini çok iyi biliyorum.

Onun kör olmasını

istemiyorum. Sanırım.

"Hadi, gir şuraya," diye homurdanıyorum.

Hızla şemsiyemin altına dalar. Benden çok uzun olduğu için dizlerini bükerek durmak zorundadır. Birdenbire aptal suratını çok yakına getirir ve gözlerinin sandığım gibi mavi olmadığını fark ederim. Daha çok soluk turkuaz rengindedir. Turkuaz gözlü birini daha önce hiç görmemiştim.

Göz kıllarından bir damla su daha düşüyor ve çenesine çarpıyor. Çenesinin, ancak çok yakından bakınca görebileceğiniz hafif altın rengi bir sakalla kaplı olduğunu fark ediyorum.

sadece birkaç santimetre uzakta. Parıldıyor gibi görünüyor. Su ya da güneş ışığı ya da başka bir şey olmalı. Küçük altın parçacıkları gibi görünüyor.

Ona bakıyor olmalıyım, çünkü bir anda Seth o kadar yaklaşmış ki, yüzümde nefesinin sıcaklığını hissediyorum. "Merhaba? Olive? Olive, dünyaya dön!"

Neden onun sakalına bakıyorum ki? Hemen kendime geliyorum. "Olive, dünyaya dön!" Burnumu çekiyorum. "Kim "dünyaya dön" diyor ki? Bu ne? *Saved by The Bell* mi?"

Seth neşeyle kıkırdar. "Kötüsün! O gözlerin ve pembe yanaklarınla çok tatlı görünüyorsun." Elini yüzümün yönüne doğru küçümseyerek sallar. "Ama kötüsün."

"Aslında ben kötü değilim!" diye itiraz ediyorum. "Kötünün tam tersiyim. Kimseyle sorunum yok. Gerçek bir pislik olan yengem Donna hariç, ama onun dışında herkes beni sever. Herkesten nefret eden pazardaki Bay Rishi bile beni sever. SEN," diyorum, ıslak gömleğine parmağımı batırarak. "SEN kötüsün."

"Hepsi şakaydı!" Seth omuz silker. "O uçakta biraz çıldırmıştın."

"Korkmuştum!"

"Bana istediğini düşündürdün..." diye devam eder, gözlüklerini burnuna itip kaşlarını kaldırarak imalı bir şekilde. İğrenç!

"O senin pis zihninin ürünüydü. Ben sadece senin benimle birlikte uçak koridorunda yürümemi umuyordum. Uçak çok sallanıyordu. Düşmek istemedim! Korkmuştum ve sen bunu bana karşı kullandın. Televizyonda!"

Seth bir an bana bakıyor. Özür dileyecek sanıyorum ama bunun yerine şöyle diyor: "Bu benim işim. Sadece işimi yapıyordum."

"Senin *işin* mi?" diye tekrar ediyorum, sesimi yükseltip şemsiyemin üstüne yağın yağmurun sesini bastırmaya çalışıyorum. Ciddi mi bu adam? "Yani kimi incittiğin ya da bütün ülkenin önünde küçük düşürdüğün önemli değil, işin bu olduğu için mi? Bu... suikastçilerin söylediği şey. *Ben sadece işimi yapıyordum. Cinayet işimi! Bu, yaptığını haklı çıkarmaz, dostum!*"

Kaçacak bir yer arıyormuş gibi sağa sola bakıyor. "Bak *dostum*, 'benim hatam' demekten başka ne yapabilirim, bilmiyorum!"

"Benim hatam mı?"

Gömleğinin cebinden telefonunu çıkarır ve ona bakar. "Bir yere gittiğimi söylerken yalan söylemedim. Gitmem gerek. Gerçekten geç kaldım."

Ugh. Bu adam tam bir pislik. "Sen yalancı bir pislisin," diyorum.

Gözlerinde eğlence kıvılcımları çakıyor. "Yalancı pislik mi? Güzel ifade. Belki gelecek haftaki programda kullanırım."

O kadar sinirleniyorum ki ağzım açılıp kapanıyor. Bu ne cüret?

"Ciddiyim, Olive Maudine Brewster. Doğru söylüyorum. Beş dakika önce Riverside Tiyatrosu'nda olmam gerekiyordu."

"Ah, tiyatro!" diye süslü bir sesle tekrar ediyorum. "Ne güzel! Benim aşağılanmam seni *tiyatrodan* alıkoymasın."

Bana bakıp şaşkınlıkla başını salladı.

Hayatımda hiç kimseye bu kadar kızmadığımı sanmıyorum. Bana yaptığının tamamen yanlış olduğunu nasıl anlamıyor? O açıkça bir tür sosyopatken, sanki deli olan benmişim gibi davranıyor.

"Tanrım," diye iç çekiyorum, açıkça bir yere varamayacağımı anlıyorum. Bayan Ramirez'in kartpostallarını bel çantamdan çıkarıp öfkeyle posta kutusuna atıyorum. Sonra elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Git. Nereye gidiyorsan git. Yapacak işleri ve gidecek yerleri olan tek kişi sen değilsin."

Masumca ellerini kaldırıyor. "Üzüldüysen özür dilerim," diyor, ki bu dünyadaki en zayıf özür. "Sadece biraz eğlenmek istemiştim."

Arkasını dönüp caddeden aşağı koşarken onu izlerim, taksi çağırmak için kolunu uzatır.

Kalbimin göğsümde çarptığını fark ettim. İnanamadan başımı salladım. Bere takıp sokağın ortasında bağırıp işaret etmek. Bu ben değilim! Ben, iyi düşünülmüş bir e-posta ya da bir perakendecinin web sitesindeki iletişim formu aracılığıyla şikayet eden bir kadıyım. Ama o aptal? Hiç kimse beni bu kadar kızdırmamıştı.

Gözlerimi kısarak taksiye binip uzaklaşmasını izledim. Elimde sallanan bel çantasını fermuarını çekmek için uzandım.

Bir terslik var. Kaşlarımı çatıp çantanın içine bakıyorum. Telefonum, Rescue Remedy, kulaklıklarım, ağrı kesicilerim ve el dezenfektanım hepsi orada...

Hayır.

Olama

z.

Hayırrrrrr.

Birdie'nin Chuck'a yazdığı mektubun tanıdık ve rahatlatıcı görüntüsü, son üç gündür güvenle saklandığı yerde artık yoktu ve midem bir anda burkuldu.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hayır. Hayır. Hayır."

Çantanın diğer fermuarlarını çılgınca açtım, Birdie'nin mektubunu başka bir bölmeye koymuş olmayı umarak.

Hayır.

Bu olamaz. Bu olamaz.

Hızla öne eğilip posta kutusunun kapağını açıp içine bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Sadece karanlık. Ve normalde sevdiğim ama bugün midemi bulandıran kağıt kokusu.

Yanaklarım yanmaya başladı.

Birdie'nin mektubu.

Birdie'nin son
mektubu. Aman

Tanrım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

@janeyjaneyjaneyUWS

Yemin ederim, Watch Me Piddle'daki kadın az önce Zabar's'a girdi. İşte fotoğrafı. Kesinlikle o, değil mi??? #watchmepiddle

@NewYorkDailyNews'e @janeyjaneyjaneyUWS

Merhaba! Fotoğrafınızı kullanmak isteriz. Size DM gönderebilir miyiz?

@janeyjaneyjaneyUWS

Tabii ki!

Sorun değil. Önemli değil. Her şey *yoluna* girecek. Alabilirim. Mektubu alabilirim. Posta kutusuna uzanacak kadar uzun kollarım var, değil mi? Alabilirim. Kalın kağıttan yapılmış pahalı zarflardan biri. Hissedebilirim, çıkarabilirim ve her şey yoluna girecek. Bankadaki Chuck'a teslim edebilirim ve her şey yoluna girecek. Tamam! *Tamam*.

Şemsiyemin altından dışarıya bakıyorum. Sokak çok kalabalık ve herkes yağmurdan kaçmak için hızlıca yürüyor. Kimse bana bakmıyor. Kimse görmez...

Mümkün olduğunca doğal davranarak sola eğilip kolumu posta kutusuna dikkatlice sokuyorum.

Etrafı yokluyorum. Bir yığın kağıt var ve... iğrenç, ıslak bir şey mi?

"İğg," diye titreyerek, Birdie'nin mektubunu bulmak için elimi sağa doğru hareket ettiriyorum.

Elim büyük, kalın bir zarfa uzanıyor. Boyutu, ağırlığı doğru...

Umutla çıkarıyorum. Bu

zarf kahverengi.

Birdie'ninki krem rengi.

Kahretsin.

Kahverengi zarfı tekrar almamak için sıkıca tutarak, elimi tekrar aşağıya uzatıp lunapark makinesindeki pençe gibi etrafı yokluyorum.

"Affedersiniz," diye bir ses duyuyorum solumdan. "Ne yapıyorsunuz?"

Posta kutusundan o kadar hızlı kalkarım ki bere düşer, buklelerim dağıtır.

Soru soran kişi, yüzünde ekşi bir ifadeyle duran, yakışıklı, koyu tenli, takım elbiseli bir adam.

"Ben... Yanlışlıkla bir mektup gönderdim," diye

açıklıyorum. Adamın ağzı aşağı doğru

kıvrılıyor. "Seni tanıyorum..."

"Hayır," diyorum ve şapkamı hızla geri takıyorum. "Tanımadığınızı sanıyorum."

Adam şüpheyle yüzüme bakar. "Seni tanıyorum, eminim... Ve iyi bir nedeni yok... Sen, dur, mektup mu çalışıyorsun?"

"Hayır!" diye temin ediyorum. "Tabii ki hayır! Yanlışlıkla gönderdiğim mektubu geri almaya çalışıyorum!"

Şu anda işime karışan birinin olması hiç hoşuma gitmiyor. Sonra adamın kollarının benimkinden daha uzun olduğunu fark ediyorum.

"Ooh, benim için dener misiniz?" diye soruyorum. "Kollarınız daha uzun, daha aşağıya uzanabilirsiniz."

Dudaklarını büzerek adam benden uzaklaşır ve endişeli bir şekilde etrafına bakar.

"Sadece bir saniye sürer!" diye ekledim. "Sadece biraz kazın. Zarf kalın. Yüksek kaliteli kağıt. Yalvarıyorum. Bu bir ölüm kalım meselesi ve yardımınız çok makbule geçer."

"Affedersiniz!" Adam kalabalık caddeye doğru bağırır. "Buraya yardım lazım!"

Adamın bakışlarını takip ediyorum ve bir polisi çağırdığını fark ediyorum.

"İyi fikir!" diyorum. "Kayıp postalarla ne yapılacağını bilir herhalde.

Kahretsin.

Ne kabus ama!"

Polis gelir – kısa boylu, zayıf, çiçek bozuğu bir adam.

"Bu kadın posta arıyor! Sanırım çek arıyor." Takım elbiseli adam, bir çocuğu diğetine şikayet eder gibi polise söylüyor. Ona kötü bir bakış atıyorum.

"Tabii ki aramıyorum!" diye itiraz ediyorum. "Arkadaşımın mektubunu yanlışlıkla oraya düşürdüm! Yemin ederim posta hırsızı değilim. Ben Olive. İngiltere'den geldim. Posta hizmetine çok saygı duyuyorum. Yardımcı olabilir misiniz?"

Polis başını sallar ve bana gülümser, telefonunu çıkarır.

"Teşekkürler!" diye rahat bir nefes alıyorum. "Yardımcı olabileceğiniz herhangi bir şey var mı? Belki birine kilidi açtırıp mektubumu alabilirim, sonra giderim."

Alnını kırıştırarak, polis telefonuna, sonra da yüzüme bakar. Sonra telefonuna ve tekrar yüzüme baktı.

"Hanımefendi, dün Gramercy Park'ta meydana gelen olay hakkında bir şey biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedim hemen. "Gramercy Park nedir? Olay mı? Hayır, teşekkürler."

Eek. Çok suçluyum gibi geldim. Parktaki kadın çektiği aptal fotoğrafı dosyalarında olmalı. Ama beni nasıl tanıdı ki? Yüzüm sıradan. Gözlerim birbirinden biraz uzak ama tuhaf, hemen tanınacak kadar değil. Ve bugün tek boynuzlu at boynuzu takmıyorum.

Sonra, tüm eşyalarımı bıraktıktan sonra pembe bel çantamın hala kolumda sallandığını fark ettim. Kahretsin. Bu güzel çanta, değerinden daha fazla sorun çıkarıyor.

İçgüdülerim – en güvenli seçenek – polise mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışmak. Evet, dün Gramercy Park'ta bendim, ama tüm olay bir yanlış anlaşılmaydı, diye söylemek. Gramercy Park'taki olayın, yapmadığım bir şey için haksız yere suçlandığım bir olay olduğunu mantıklı bir şekilde açıklayabilirim. Ve bugün de yine yapmadığım bir şey için suçlanıyorum.

Hmmmm.

Bana bile bu çok şüpheli geliyor. Bir polis, iki gün üst üste yanlış zamanda yanlış yerde olduğuma inanmaz, değil mi? Tamamen doğru olsa bile, tamamen yalan gibi geliyor!

"Hanımefendi?" dedi polis, telefonuna ve sonra bel çantama bakarak. "Adınızı söyleyebilir misiniz lütfen?"

Panik içinde etrafıma bakıyorum. Ve o anda, pişman olabileceğim bir karar veriyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda tek umursadığım Birdie ve Chuck için o mektubu geri almak.

"Vay canına!" diye bağırarak uzaktaki bir yeri işaret ediyorum. "Sevilen pop ikonu Beyoncé!"

İki adam başlarını çevirir – Beyoncé'den kimse muaf değildir. Ve başları döndüğünde, ben de koşarak yakındaki bir sosisli sandviç arabasının arkasına atlarım. Çömelirken, polisin telsizine bağırışını duyarım. "Tehlike 106. Cadde ve West End Avenue'daki posta kutusunda tespit edildi. Yaya. Pembe bir bel çantası, kahverengi bir market poşeti ve Samuel L Jackson tarzı bir bere taşıyor."

Tehlike mi? Bana tehlike mi diyor? Ne kabalık.

Polis, benim çok uzağa kaçtığımı düşünerek caddeyi baştan sona arar. Beklenmedik bir şekilde yakınlarda saklanma kararımın zekice olduğunu düşünerek kendimi akıllı hissederim.

Huysuz takım elbiseli adam başını sallayarak uzaklaşırken ve polis arabasına doğru yürürken, ben de fırsatı değerlendirip olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım.

İki günde iki kez kanundan kaçtım. Teknik olarak bu beni bir kaçak yapar sanırım. Kahretsin.

* * *

Citymapper uygulamasına ara ara bakarak New York sokaklarında hızlıca yürüyorum. Lanet olsun Seth Hartman. Onun korkunç davranışını yüzüne vurmakla bu kadar meşgul olmasaydım, Birdie'nin mektubunu Bayan Ramirez'in kartpostallarıyla birlikte postaya atarken dikkatim dağılmaz ve tutuklanmamak için posta kutusundan kaçmak zorunda kalmazdım!

"Riverside Tiyatrosu," diye mırıldandım kendi kendime. Beni bu belaya o soktu, şimdi de beni bu beladan kurtarabilir. Eminim şu anda tiyatrodan eğleniyordur, ben ise NYPD'den kaçıyorum. Eminim tüm tiyatrocular arkadaşlarıyla birlikte, skeç komedisindeki başarısını kutluyorlardır. Bunun kendi kafasından çıkmadığını, gerçek bir kişiden aldığını biliyorlar mı acaba? Benden! Televizyon programında gerçek bir kişiyi bu kadar yakından taklit etmesine izin veriyorlar mı acaba? Tabii ki veriyorlar, *Sunday Night Live* ünlüleri taklit edenlerle dolu. Ama ben ünlü değilim. Ben kamuoyunun ilgisini çekmek istemeyen tatlı ve masum biriyim.

Seyahat uygulamamın haritasını takip ederek Riverside Theatre'a doğru ilerlerken, sokaklar gittikçe daha da çirkinleşiyor. Önceden ağaçlar ve şık binaların olduğu yerde şimdi grafiti ve tahta ile kapatılmış pencereler var.

Köşede duran bir grup genç, yanlarından geçerken bana bakıyor.

"Hey bakın, Samuel L Jackson!" diye bağırıyor içlerinden biri ve hepsi gülmeye başlıyor.

Yürüyüşümü hızlandırıp köşeyi dönüyorum ve sonunda tiyatroya varıyorum. Ancak burası beklediğim lüks tiyatroya benzemiyor. Büyük yeşil kapısı olan çirkin bir beton bina, boyası sıyrılmış ve altındaki çürümüş ahşap görünüyor. Kapıya çıkan bir rampa var ve her iki yanındaki metal parmaklıklar paslanmış ve kuş pislikleriyle kaplı.

Kapının üzerinde küçük, paslı, mat bir tabela görüyorum. *Riverside Community Theatre*. Oh! Cephede güzel ışıklar ve uzaklara dramatik bir şekilde bakan müzikal tiyatro yıldızlarının posterleri olan bir yer bekliyordum.

Hmmm. Seth büyük bir TV şovunun komedi yazarı. Böyle harap bir tiyatrodan ne işi var?

Şemsiyemi indirip yağmur damlalarını kaldırıma sallayarak silkeliyorum. Şemsiyeyi kapıya dayayıp içeri giriyorum ve sessiz lobide dolaşıyorum. Sağdaki duvar ilanlar ve broşürlerle kaplı. 60 yaş üstü Zumba dersleri, bric kulübü ve *Cats'in* amatör tiyatro oyunu. Seth'in buraya neden geldiğini merak ediyorum. *Cats'te* mi oynuyor? Eminim sinsi, kötü kedi Macavity'yi oynuyordur. O role çok yakışır.

Koridorun sonundaki odadan neşeli sesler geliyor. Gidip kapının küçük penceresinden bakıyorum.

İşte orada. Yağmurdan ıslanmış, çok uzun saçları hala ıslak. Ama daha önce giydiği düğmeli gömleği giymemiş. Üzerinde West Side Knitters yazan beyaz bir tişört giymiş.

Huh.

Odadaki diğer herkesin yaşlarının on üç ile on altı arasında olduğunu ve Seth'in sözlerini, sanki sivilcesiz bir cilt için garantili bir sırrı anlatıyormuş gibi, gözleri fal taşı gibi açarak dinlediklerini fark ediyorum.

Merakımı bastırıp buraya neden geldiğimi hatırlayarak kapıyı yavaşça açtım. Normalde, içeride olan biten bitene kadar kibarca dışarıda beklerdim. Ama pek vaktim yoktu ve içeride olan biten, Birdie'nin kaybettiği mektuptan daha önemli olamazdı.

Baretimin sağlam bir şekilde takılı olduğunu kontrol ediyorum. Bütün bu gençlerin beni tanınması da olmaz. Fazla dikkat çekmeden odaya girmeye çalışıyorum

ama spor ayakkabılarım ıslak ve spor salonu zemininde rahatsız edici bir ses çıkartıyor. Seth ve yaklaşık yirmi genç yaptıkları şeyi bırakıp bana bakmak için dönüyorlar.

Eek.

"Üzgünüm! Gerçekten üzgünüm!" derken ellerimi kaldırıp yavaşça geçiyorum. Ama sonra, bu sabah şarküteride beni tanıyanın Mancunian aksanım olduğunu hatırlayarak, daha az tanınabilir bir aksana geçmeye karar veriyorum. "Üzgünüm!" diye Avustralya aksanıyla tekrar söylüyorum. "Böldüğüm için üzgünüm, Seth ile kısa bir şey konuşmam gerekiyor."

Seth, Sith olarak çıkıyor.

Neden Avustralya aksanı seçtin, Olive?

Zihnimde kendime kızıyorum. Avustralya aksanı kesinlikle en zor aksan! Ve bir ara aynanın karşısında her aksanı denedim.

Korkunç Avustralya aksanım karşısında Seth'in gözleri büyür, kaşları çöker ve alnında küçük bir çukur oluşur. Bana inanamıyormuş gibi, sanki bir halüsinasyonmuşum gibi bakar. Upper West Side'in dış mahallelerindeki küçük bir tiyatrodan onu bulduğuma inanamıyormuş gibi. Deli bir takipçi gibi.

"Bir saniye, millet," diyor Seth, salonu geçip bana doğru yürürken.

"Oooooooh!" some of the teens shout. " , kız arkadaşın!

You

onu çok seviyorum!"

"Bana biraz kredi ver!" Seth karşılık verir. Bu aslında duygularımı incitir. Onu bulmak için New York'ta dolaşmaktan berem ve yanaklarım kızarmış halde pek çekici görünmüyor olabilirim. Ama yine de...

"Seninle konuşmam lazım!" O bana ulaştığında açıklıyorum. "Yardıma ihtiyacım var ve *acil*."

Seth alt dudağını ısırır. "Bu çok garip ama tamam... Bekleyebilir misin? Buradaki işim yarım saatte biter."

Tanrı bilir nereye giden o mektubu düşünerek iç çekiyorum. Sonra Birdie'nin yüzünü hayal ediyorum, ona mektubunu kaybettiğimi ve tüm bunların boşa gittiğini söylemek zorunda kaldığım anı.

"Aslında, bu çok önemli," diyorum. "Sana şimdi ihtiyacım var." Kaşlarını kaldırıyor.

"Yani, şimdi seninle *konusmam* lazım. Sadece birkaç dakika sürer, ben..."

Seth sözümü keser, yüzünde bir anlık sinirli ifade belirir.

"Bak, bu çocuklar kendilerini silip atan okullarından, işlevsiz evlerinden ya da bazıları için daha yaşlı ve daha kötü insanlarla takıldıkları sokaklardan

daha yaşı ve daha kötü arkadaşlarla takıldıkları sokaklardan uzaklaşabildikleri tek zaman. Ben gönüllü olarak çalışıyorum ve haftada sadece bir saat benimle vakit geçirebiliyorlar. Zaten geç kaldım..." Bana keskin bir bakış atıyor. "Yani, yine tuvaletle ilgili bir istekse, kendi başının çaresine bak. Ama başka bir şey değilse, otuz dakika daha bekleyebilirsin, değil mi?"

Buraya böyle daldığım için utanıyorum. Gönüllü mü? Bu, onun hakkında şu anda sahip olduğum izlenimle uyuşmuyor. Belli ki bir tür *Tehlikeli Zihinler* anı yaşıyor. Ya da belki de sadece gönüllü olduğunu insanlara *söyleyip*, bununla övünmek için gönüllü oluyor. Evet, kesin öyledir. Kendini bu kadar önemli gören biri, iyilik olsun diye gönüllü olmaz. Her neyse. Sanırım otuz dakika daha bekleyebilirim. Onun yardımı gerçekten işime yarardı.

"Peki," diyorum burnumu çekerek.

"Yarım saat sonra istediğin kadar benimle kalabilirsin," diyor Seth, çocuklar duyabilsin diye yüksek sesle.

Ne pislik.

"Bana biraz kredi ver," diye geri çekilen sırtına sesleniyorum, bazı çocuklar da bana tezahürat ve alkışlarla destek oluyor.

Köşeye doğru yavaşça yürüdüm, her adımımın sesi odanın akustiği ile yankılandı ve başıboş duran sarı plastik sandalyeye oturdum.

Nefes alıp telefonumu ve kulaklıklarımı çıkarıyorum. Şimdi, denemek istediğim meditasyon uygulamasını dinlemek için harika bir zaman. Still Minds'ın otuz dakikalık programı şu anda yapabileceğim en olumlu ve mantıklı şey gibi geliyor.

Telefonumun düğmelerine basarak uygulamayı açıyorum ama Seth'in odaya yankılanan sesi dikkatimi dağıtır.

"Alan, Trey, Lauren. Sıra sizde!" diyor. "Temanız..." Sanki çok düşünüyormuş gibi ellerini çenesine koyuyor. "Doğum günü."

Üç çocuk kalabalığın içinden çıkıp kendi gruplarını oluşturuyor.

"Unutmayın," diyor Seth. "Rahatlayın! Her şey rahatlamakla ilgili."

Seth'in talimatıyla çocuklar bacaklarını ve kollarını sallıyor.

"Tamam, başla!"

"Sana bir hediye getirdim," diyor çocuklardan biri, diğerlerinden birine bir şey veriyormuş gibi yapıyor. "Çok sevimli bir oyuncak ayı."

Diğer çocuk, zayıf ve küçük bir çocuk, kollarını kavuşturur. "O oyuncak ayı değil," der. "O bir katil drone!"

"Durun!" Seth araya girer. "Tamam, Alan," der drone'lu çocuğa.

"Doğaçlamanın amacı, her zaman *evet* demek. Ne olursa olsun."

Ne? Yani takım arkadaşın sahneyi sana sevimli bir oyuncak ayı verdiğini söyleyerek başlatırsa, sana sevimli bir oyuncak ayı veriyor demektir. Sen *de* buna *uymalısın*. *Evet* de.

Alan başını sallar, küçük yanakları biraz pembeye döner.

"Tekrar dene," der Seth, omzuna hafifçe vurarak. "Baştan başla." "Sana bir hediye aldım," der kız tekrar. "Çok sevimli bir oyuncak ayı."

Alan, Lauren'dan görünmez oyuncak ayıyı alır ve nefesini tutar. "Bu, hayatımda gördüğüm en güzel oyuncak ayı. Ve Tanrı biliyor ki, çok fazla oyuncak ayı gördüm." Alan, üzgün bir şekilde yere bakıyormuş gibi yapar. "Çok fazla oyuncak ayı..." der gizemli bir şekilde.

Oda kahkahalarla doldu ve ben de kendimi kahkahalara boğulmuş buldum.

Kulaklıklarımı çıkarır ve önümde tamamen doğaçlama olarak ortaya çıkan sahneyi ilgiyle izlerim. Seth'in rehberliğinde çocuklar, oyuncak ayının içine gizlice çalıntı esrar doldurulduğu bir hikaye uydururlar.

Çocukların çekingen ve gergin hallerinden, sahneye tamamen girip sesler çıkararak şaklabanlık yapmaya kadar geçişleri izliyorum. Her seferinde daha da tuhaf önerilerde bulunuyorlar ve birbirlerinin seçimlerini destekliyorlar. Bu harika bir şey ve kendimi köşedeki koltuğumdan alkışlayıp tezahürat ederken buluyorum.

Otuz dakika su gibi akıp geçiyor ve Seth dersin sonuna geliyor. "Haftaya görüşürüz," diyor el sallayarak. "Geç kaldığım için özür dilerim." "Sen hep geç kalırsın," diyor çocuklardan biri.

"Evet, evet." Seth onu uzaklaştırır. "Ve unutmayın çocuklar..."

"Sadece evet de!" diye bağırlar çocuklar.

"Doğru."

Çocuklar salondan çıkarken Seth bana doğru gelir ve diğer plastik sandalyelerden birine oturur.

"Ee, Olive Maudine. Senin için ne yapabilirim?"

"Sadece Olive," diye düzeltirim. Sonra ona yanlılıkla gönderilen mektubu anlatırım.

Omuz silker. "Çok kötü."

Hafif bir ifade.

"Anlamıyorsun. Bu hayat memat meselesi bir mektup," diyorum. "Elden teslim edilmesi gerekiyordu. Üzerinde pul ya da adres yok, eğer kurtaramazsam muhtemelen çöpe atılacak."

"Neden bu kadar önemli? Yenisini yazarsın."

"Bu özel bir şey," diyorum, bu adama bir şey söylemek istemiyorum – söyleirsem gelecek hafta televizyonda ne çıkacağını kim bilir. "Ama lütfen bana inanın, bu mektup tek ve gerçekten çok önemli, geri almam gerekiyor."

Boğazım gözyaşlarıyla doluyor.

Seth'in kendini beğenmiş yüzü biraz yumuşar. "Bu senin için gerçekten önemli, değil mi?" "Evet." Hararetle başımı sallıyorum.

"Gerçekten, gerçekten önemli."

Seth yanaklarından havayı dışarı üfler. "Aptal gibi görünmek istemem ama bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Tam bir aptal gibi davranıyorsun," mırıldanıyorum. "Onu göndermek *senin* hatan. Senin aptal çizimine kızmakla meşgul olmasaydım, her zamanki gibi düzenli davranır ve mektubu hala bende olurdu. O yüzden onu geri almama yardım etmelisin. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama artık sen de sorumlusun. O yüzden yardım et artık."

Tanrım, bu adamın nesi var? Ellerini

kaldırıyor. "Tamam, sakın ol!" "Sen

sakin ol," diye karşılık veriyorum.

Seth gülüyor, ama neden gülüyor anlamıyorum. Bu gülünecek bir durum değil. "Tamam. Ne yapacağını söyleyeceğim. Staten Island'daki posta dağıtım merkezine gitmelisin. Tüm postalar buraya gelir, sonra ilçelere dağıtılır. Eskiden Brooklyn'deydi, ama kiralara çok yükseldi, o yüzden Staten Island'a taşındı."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "ABD posta sistemi hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"İşimin bir parçası olarak her hafta haber başlıklarını alıyorum. Bunları şaka ve skeç fikirleri üretmek için kullanıyoruz. Staten Island'daki posta güzergâhının değiştirilmesi birkaç ay önce manşet olmuştu."

"Oh!" Kollarımı kavuşturuyorum. "Yani skeçlerinizin bazıları uçakta yardımınıza ihtiyaç duyan masum yabancılar üzerine değil mi?"

"Özür diledim."

"Öyle mi?"

"Evet." Kollarını genişçe açar. "Özür dilerim!"

"Peki, seni affetmiyorum. Staten Island'ın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Gerçek bir ada olduğunu varsayıyorum?"

Seth sakallı çenesini eliyle okşadı. "Bak. Şimdi işe gitmem gerek, ama yarın saat 2'ye kadar işim yok. Yarın sabah seninle birlikte posta dairesine gidelim mi? Bugünkü postalar

ve Staten Island'ı da oldukça iyi biliyorum. Mektubu alabiliriz; harika pizza yapan bir yer biliyorum. Öğle yemeğini ben ısmarlarım. *Sonra* beni affeder misin?"

Yarın pek uygun değil. Bunu bugün halletmem gerek... Ama burayı gerçekten bilen biriyle gidersem işler daha sorunsuz yürür. Kaybolma ya da yine bir şeylerin ters gitme riskini göze alamam! Ve şu anda neredeyse bunun olmasını bekliyorum!

"Tamam. Evet," diyorum sessizce. "Teşekkürler."

"Harika." Seth ayağa kalkar ve koridoru geçerek plak çantasının üstüne bırakılmış hala nemli gömleğini alır. "Lower Manhattan'daki Whitehall Feribot Terminali'nde buluşalım. Sabah dokuz buçukta?"

"Feribot terminali mi?" diye tekrar ediyorum, suya çıkacağım düşüncesiyle aniden midem bulanıyor. Hayatımda hiç tekneye binmedim! Heaton Park'taki kürek tekneleri bile. Üstelik berbat bir yüzücüyüm. Feribot düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

"Evet," diyor. "Staten Adası'na gitmenin en iyi yolu bu. Ve en keyiflisi. Umarım yağmur durur da Manhattan'ın manzarasını sudan görebilirsin. Gerçekten görülmeye değer."

Dudağımı ısırp çok yavaşça başımı salladım.

O zaten benim deli olduğumu düşünüyor. Uçaklardan ve feribotlardan korkmamam lazım. Bana bile bu çok nevrotik geliyor.

"Tamam. Yarın sabah 9'da," diyorum. Ve sonra, nedense, elimi ona uzatıp tokalaşmak için uzatıyorum. Sanki resmi bir iş anlaşması yapıyormuşuz gibi.

Olive, seni inek!

"Tamam," diyor Seth.

"Tamam."

"Tamam."

"Artık 'tamam' demeyi bırakabilir miyiz lütfen?" "Tamam."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Olive'den Colin'e mesaj: Ne yazık ki New York'ta yağmur yağıyor. Umarım OZ'da hava hala güneşlidir. Baş masajı severim, kapalı mekan randevumuz için iyi bir fikir gibi ;) Şimdi sana bir soru sorma sırası bende. Seni ne güldürür? X

Colin'den gelen mesaj: Burada hala güneşli! Barbekü yapacağız. Barbeküye bir tane daha karides koy! Haha. Beni güldüren şey... hmmm. The Lad Bible'ı çok seviyorum. Biliyor musun? Bir meme sitesi. Memeleri seviyorum. Her türlü memeyi!

Daireye dönerken Birdie beni FaceTime'dan aradı.

Midem bulanıyor. Ona kaybolan mektubu söylemeli miyim? Yani, yarın postaneye gidip geri alacağım için onu strese sokmaya değer mi? Ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. Chuck ile ilgili haberleri duymak için can atıyordur.

Cevap veriyorum. Ve Chuck'ın aklından çok uzak bir yerde olduğunu anlıyorum.

"BANA İŞEMEMİ İZLE!" diye aptalca bir sesle ekrana bağılıyor. "İzleeeee!"

"Gördün!" diye ekrana fısıldıyorum. "Hayırrrrr!"

Birdie gülüyor. "New York'a uçuşunla ilgili küçük bir ayrıntıyı bana söylemeyi unutmuşsun. Neden

Neden bana söylemedin?"

Yüzüm kıpkırmızı olmuş, onun çığlık çığlığa kahkahalarının arasında Seth'i ve uçaktaki yanlış anlaşılmayı anlatıyorum. Sonra sokakta insanların beni tanıdığını, mektubu yanlışlıkla postaya verdiğimi, Seth'in de sokakta olduğunu ve yarın benimle birlikte postaneye geleceğini, mektubu kesinlikle geri alacağımı ve endişelenmemesi gerektiğini söylüyorum. Mektup yüzünden en azından biraz üzülmesini bekliyorum, ama o lanet *Sunday Night Live* skeciyle çok daha fazla ilgileniyor.

"İngiltere'ye ulaşmaz umuyordum," diyorum, Riverside Drive'a yaklaşırken ve Central Park'ın yanından geçerken.

"Bu sabah Facebook'ta gördüm." "Hayır! Çok utanıyorum."

"Çok havalı!"

"Ne?"

"Kim bir Amerikan televizyon programında taklit edildiğini söyleyebilir ki? Bu yazar adama oldukça etkilenmiş olmalısın."

"Evet, birinin önünde işemek böyle bir şey."

Başımı kaldırıp yukarıdaki gri bulutların biraz dağıldığını fark edince, parkın yanındaki tahta bir bankta oturuyorum.

"Manhattan'da küçük bir macera yaşamış olursun diye ummuştum, ama bu delilik."

"Biliyorum. Sadece iki gündür buradayım ve tamamen çılgınca geçti."

"Ama beni çok neşelandiriyor!"

"Benim mutsuzluğum seni çok neşelandiriyor mu?"

Birdie gözlerini devirdi. "Gerçekten bıktın mı? Evdeyken çoğu zaman olduğundan daha mı mutsuzsun?"

Evde hiç mutsuz olmadığımı söylemek üzereydim. Ama yanağımın içini ısırp Birdie'nin sözlerini düşündüm.

Hmmm. Heyecanlıyım, biraz panikledim, utanıyorum ve şu anda duygularım tam bir rollercoaster gibi. Ama kesinlikle *sıkılmıyorum*. Evde de durum böyle. Orada yeterince mutluyum, mutsuz değilim, hiç değil, ama belki... Bilmiyorum, biraz sıkıldım mı?

Hayır. Olamam. Hayatımı seviyorum. Saddleworth'ta her şey basit ve kolay. Son iki gün ise basit ve kolayın tam tersiydi. Çılgın ve durmak bilmeyen günlerdi. Bu benim hedefim değil.

Omuz silkiyorum. "Burada kesinlikle eğlenceli."

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sorar Birdie.

"Netflix'te Aziz Ansari'nin yeni stand-up gösterisi var. Pizza sipariş edebilirim. Yarın sabah erken kalkmam lazım."

Birdie yüzünü buruşturur ve bir ip ile kendini asıyormuş gibi mimik yapar. "Hey!" diye onu azarladım. "Netflix ve chill!"

Bunun nesi yanlış?"

"Netflix ve chill, milenyum kuşağının seks için kullandığı bir euphemism, bilmiyor musun?" "Öyle mi?" Kaşlarım havaya kalkar.

"Anlamadım?"

"Ben de." Omuzlarını silker. "Ama sen öyle Netflix ve chill yapmayı planlıyorsan ben çok sevinirim. Yaşadığın o yüksek oktanlı duyguları atmak için iyi bir yöntem olabilir."

Ayağa kalkar ve hastane yatağına şehvetle vurmaya başlar. "Dur!"

Gülerek. "İğrençsin!"

"Ooh Colin!" diye bağırdı. "Beni kadın gibi hissettir, Colin."

"Kapatıyorum."

"Hayır!"

Bir yastık alır ve onu öpüyormuş gibi yapmaya başlar. "Colin! Oh Colin! Beni işerken izle, Colin."

Ona kızarak, telefonun kamerasına doğru eğildim.

"Dr BJ! Ooh Bruce Jim! Adın çok havalı! Ne kadar seksi! Ooh, hoş bir BJ ister misin, Dr BJ?" Birdie kahkahayla gülüyor ve bu benim en sevdiğim ses. Biraz daha abartıyorum. Kendimi yelpazeliyorum. "Aman, aman, ateşim var, Dr BJ! Ve tek tedavisi senin penisin. Ver o penisi bana, Dr Bruce Jim. Ver o penisi benim tatlı vajinama!"

Gözlerimi kapatıp kameraya öpücükler gönderiyorum, ama Birdie'nin artık gülmediğini fark ediyorum.

Gözlerimi açtığımda, onun hastane odasının kapısına doğru baktığını görüyorum.

"Doktor BJ!" she says, her pale cheeks reddening.

"Merhaba. Ahem.

Üzgünüm. Şey...'

Birdie hızlıca aramayı sonlandırınca ekran karardı.

Sonraki on beş dakikayı bankta oturup gözyaşları içinde kahkahalarla geçiriyorum.

Tanrım, onu seviyorum.

* * *

Ertesi sabah, telefonumun alarmı beni çok garip bir rüyadan uyandırır. Rüyamda Birdie bir hayalet ve Empire State Building'in tepesindeyiz ve o benim atlamamı istiyor. Uçabileceğimi söylüyor ama ben kesin olarak sarı bir taksinin üstüne çakılıp her yeri batıracağımı biliyorum. Sonra büyük, eski bir kütüphanedeyim ve *Atonement* filminin seks sahnesini tekrar izliyorum. Sadece James McAvoy aslında havaalanındaki Colin. Ama ereksiyon olamıyor gibi görünüyor.

"Bu daha önce hiç olmamıştı!" diyor rüyadaki Colin.

"Önemli değil. Zaten seks umurumda değil!" Rüyadaki ben cevap veriyor. Ama rüyada gerçekten çok hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Alarm çalınca, homurdanarak kanepeden kalkıyorum. Dün gece Netflix izleyip dinlendim (millennial tarzında değil) ve Aziz Ansari'nin stand-up gösterisini izlemek hoşuma gitti, ama bir saatte bitti. Evde olsaydım Instagram'da gezinmek, banyo yapmak, dolabımı düzenlemek veya kitap okumakla yetinirdim, ama dün gece bunların hiçbiri canımı çekmedi.

Kısa bir süre dışarı çıkmayı düşündüm. Belki Birdie'nin önerdiği restoranlardan birinde kendime akşam yemeği ısmarlayabilir ya da bir yere yürüyüşe çıkabilirdim. Ama yalnız başına akşam yemeğine çıkacak kadar cesur olmadığımı fark edince bu fikri hemen reddettim. Kahvaltı ve öğle yemeği başka. Ama akşam yemeği? Bir restoranda? *Yalnız başına*? Kulağa korkunç geliyor!

Sonunda Bayan Ramirez'in kapısını çaldım ve o da bana çorba ikram edip, gezdiği egzotik yerleri ve "bir sonraki yurt dışı seyahatimde" mutlaka gitmem gereken yerleri anlatarak beni çok mutlu etti.

Duş aldıktan sonra, perdeleri aralayıp havayı kontrol ettim. Gördüğüm kadarıyla, gökyüzü oldukça karanlık ve uğursuz görünüyordu, dürüst olmak gerekirse. *Ghostbusters* filminden çıkmış gibi. Üstelik yine yağmur yağıyordu. Bu havada feribota binme konusundaki tereddütlerimi bir kenara bırakıp kot pantolonumu, önünde Bill Murray'in resmi olan en sevdiğim tişörtümü ve üzerine büyük bordo renkli bir süveter giydim. Tehlikeli bir feribot yolculuğu için kat kat giyinmek doğru karar gibi görünüyordu.

Kendimi daha az tanınır hale getirmek için buklelerimi düzleştiriciyle kurutuyorum. Saç düzleştiricim yok ama serumum var (her kıvrıcık kızın olmazsa olmazı) ve saç kurutma makinesi ve düz fırça ile uzun bir mücadelenin ardından saçlarım oldukça düz görünüyor. İşte! Bere takmaya gerek yok!

Güçlü bir kahveyi yudumladıktan sonra, montumu giyip, çapraz askılı çantamı alıyorum ve dikkat çeken bel çantamı üzümlere geride bırakıp daireden çıkıyorum.

Zaten geç kaldığım için metroya binmekten vazgeçip sokakta taksi çağırmaya karar veriyorum. Ama doğru yapmıyorum galiba çünkü hiçbir taksi bana durmuyor! Saatiye bakıyorum. Kahretsin, acele etmeliyim. Binanın girişinde duran Lloyd'a el sallıyorum ama o başka bir komşuyla yoğun bir şekilde konuşuyor ve beni fark etmiyor.

Filmlerde gördüğüm gibi elimi uzatıp sallıyorum. Ama yine de işe yaramıyor.

Büyük kırmızı bir şemsiye tutan yaşlı bir Yahudi kadın yanımdan geçiyor. "Tatlım, daha agresif olmalısın!" Diye gülerek söylüyor ve yoluna devam ediyor.

Ama ben agresif biri değilim! Taksiyi nasıl agresif bir şekilde durdurursun ki? Elim sallamak yerine orta parmağımı mı gösteririm? Dikkatlerini çekmek için en iyi karate hareketlerimden bazılarını mı yaparım?

Hay aksi. Feribot limanına zamanında varmak için bunu düşünmeye vaktim yok. Derin bir nefes alıp, bana doğru gelen ilk taksiye bağıyorum.

"Hey!!!! Dur! DURRRRRRR!"

Sürpriz ve sevincime, işe yaradı! Taksi hemen önümde durdu. Hızla içeri atladım, içimden bir heyecan geçti. Hayatımda hiç bu kadar yüksek sesle bağırmaıştım!

"Nereye?" diye sorar taksi şoförü.

"Whitehall Feribot Terminali," diyorum. "Ve gazla."

Şoför yan aynadan bana sırtarak bakıyor ve gaza o kadar sert basıyor ki, tıpkı filmlerdeki gibi gürültülü bir çığlık atarak yola çıkıyoruz!

Memnuniyetle başımı salladım ve kendime biraz gururlu bir gülümseme izin verdim.

Belki de New York'u anlamaya başlıyorum!

* * *

Korkak bir kedinin gelişen özgüvenini, yağmurlu bir feribot limanına varıp, binmek üzere olduğunuz feribotun bu endişe verici havada bir o yana bir bu yana sallandığını görmek kadar sarsan bir şey yoktur.

"Olive? Buraya bak!"

Seth'in yolun karşısından koşarak geldiğini görüyorum. Üzerinde dağınık siyah bir tişört, siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve soluk siyah kot pantolon var. Saçları dağınık, sanki taramayı unutmuş gibi.

"Senin... olmadan seni tanıyamadım," diyor Seth, başını işaret ederek.

"Kıvrık saçlarım. Evet. Böyle daha tanınmam," diyorum, düz saçlarıma dokunarak. "Sokakta rastgele insanlar 'ben işiyorum' diye bağırılmazlar

"

Seth yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim!" dedi. "Beni affedecek misin?" "Mektubumu geri almama yardım edersen affederim."

"Bunun için buradayım!"

"İyi."

"İyi misin?" Seth, biletlerimizi aldıktan sonra feribota binmeye başlarken sorar.

"İyiyim!" diye yalan söylüyorum.

"Rengin tuhaf görünüyor." Elini koluma koydu.

Dokunmasıyla biraz irkilir ve kolumu çekiyorum. "Ben iyiyim! Kesinlikle iyiyim!"

Çiseleyen yağmur biraz dinmiş, bu yüzden feribota biner binmez güverteye çıkıyoruz. Kırmızı boyalı banklardan birine oturuyorum. Seth, sanki Titanic'te ve kendisi Leonardo DiCaprio'ymuş gibi, rüzgara karşı, geminin pruvasında duruyor.

Feribot hareket ederken, bir yandan diğer yana sallanıyor ve ben, altımızdaki derin, bulanık suları ve feribotun batması, kaptanın kalp krizi geçirmesi, rüzgârın çok şiddetli olup bizi alabora etmesi ya da deniz tutması ve kusmaya başlamam ve kusmuğumun insanların ayakkabılarına bulaşması gibi korkunç şeyleri düşünmemeye çalışıyorum.

Sonra can yelekleriyle dolu küçük bir kabin fark ettim. Titrek ayaklarla oraya gidip bir tane aldım. Etrafıma baktım. Kimse can yeleği giymemişti. Yaşlı dedeleriyle feribota binen altı yaşındaki ikizler bile.

Can yeleğini giyip kayışlarını olabildiğince sıkı bağladım. Rahat değildi. Üstelik boyun kısmı çok yüksekti ve boynum yokmuş gibi görünüyordu. Eminim aptal gibi görüyorum. Ama en azından güvendeyim!

Yeniden koltuğuma oturuyorum, yumruklarımı sıkıyorum, bu yolculuğun bir an önce bitmesini diliyorum. Seth durduğu yerden dönüyor. Yüzü, can yeleğimi alırken aydınlanıyor.

"Kusmak üzere olduğunu duyabiliyorum."

Yanaklarım kızardı. Hay aksi. Onları gizli tutmakta çok başarılı olduğumu sanıyordum!

"Ayağa kalk," diyor Seth.

"Anlamadım?"

"Ayağa kalk!" Seth tekrarlıyor, kolumu tutup beni bankadan kaldırıyor.

Ah!

Uzağı işaret ediyor. "Bak!"
diyor.

Vay canına.

Vay canına.

Manhattan. Kartpostal gibi. Karanlık gökyüzü ve uğursuz bulutlarla ürkütücü bir kartpostal, ama yine de bir kartpostal.

Oldukça muhteşem. "Vay
canına," diyorum.

Neredeyse gerçek gibi görünmüyor.

"Bu yüzden her zaman Staten Island'a feribotla gitmelisin," diyor Seth, hayranlıkla önünü seyrederek. "Lower Manhattan'ın manzarası asla hayal kırıklığına uğratmaz."

Telefonumu kaldırıp bir fotoğraf çekiyorum. Bu sefer sadece Birdie için değil, kendim için de. Seth haklı. Bu dünya dışı bir manzara!

Arkamızdan geçen iki genç, can yeleğimi giymiş halime bakıp gülerek ne kadar aptal olduğumu söylüyorlar.

Onlara dilimi çıkarıyorum, saçlarımı düzelttiğim ve beni televizyondan tanımadıkları için şükrediyorum.

Sonra, sürpriz bir şekilde Seth can yeleği standına doğru yürür, bir tane alır ve giyer.

Benden daha da salak görünüyor.

Sonra, tek kelime etmeden yanıma gelip duruyor.

"Hey, fotoğraf çekin, belki daha uzun süre kalır!" diye küstah gençlere bağıyor. Onlar da gülerek beni değil, onu işaret ediyorlar.

Ve bunun tam da onun niyeti olduğunu hissediyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

birdielivelysayshello@gmail.com'dan gelen e-posta:

Aman Tanrım. Doktor BJ, onun penisi hakkında konuştuğunuzu duydu! Telefonumu kapatmak zorunda kaldım, bu yüzden dün gece mesajına cevap veremedim ama çok utanıyorum! İçeri girdi, sesi titriyordu ve yüzü kıpkırmızıydı. "Konuşmak istediğin bir şey mi var, Birdie?" dedi. Ben de ona, arkadaşımın, yani senin, ona aşık olduğunu söyledim. Seni hiç görmediğini biliyorum ama *o* bunu bilmiyor. Üzgünüm Brewster. Kendimi kurtarmak için seni feda etmek zorunda kaldım! *Sunday Night Live'da* yaşadığın utanç verici durum hakkında bu kadar hafif davrandığın için özür dilerim. Kendi ilacımın tadını aldım! Argh! Bugün Chuck'ın mektubunu geri alabilmen için iyi şanslar!

Feribottan titrek ayaklarla inerken, bir an gözlerimi kapatıp, tekrar karaya ayak bastığım için sonsuz şükran duyarak duruyorum.

Seth'i takip ediyorum. Kendinden emin adımlarla büyük ve aydınlık terminalden çıkıyor ve telefonundaki haritaya bile bakmadan kasıtlı olarak caddeden aşağı doğru yürüyor.

"Burayı iyi biliyor musun?" diye soruyorum, uzun adımlarıyla yetişmek için hızlıca yürüyorum.

"Aslında burada büyüdüm."

Üzerimizde uğursuz bir gök gürültüsü duyulurken, yağmur bir kez daha şiddetle yağmaya başladı. Şemsiyemi açtım ve yürüyüş hızımı artırdım.

"Senin yanına girebilir miyim?" diye soruyor Seth, çömelerek.

"Ciddi misin? İki gündür yağmur yağıyor. Nasıl kendi şemsiyen yok?"

Seth omuz silkti. "Unuttum galiba."

Bir insan nasıl hiçbir şeye hazırlıklı olmadan hayatına devam edebilir merak ediyorum. Eminim kendini herhangi bir beladan kurtarabileceğini düşünüyor. Dizüstü bilgisayarını şarj etmediği için kuyrukta atlayıp, yağmurda başkalarının şemsiyelerinin altına girip, eğlenmek için alenen aşağıladığı kadınların tekmelemelerinden kaçıyor.

Üzerimizde gökyüzünden büyük bir gök gürültüsü duyulur. Cömert davranmaya karar veririm.

"Hipotermiye girersen bana bir faydan kalmaz," diyorum ve Seth'in çömelmesine gerek kalmasın diye şemsiyeyi ona uzatıp onunla birlikte şemsiyenin altına giriyorum.

"Postaneye yaklaşık beş dakika var," diye bağıyor Seth, yağmurun şemsiyenin üzerine çarpan sesini bastırarak.

"Harika," diyorum, şemsiyenin altında sırayla yürümek için çabalarırken kollarımız birbirine çarpıyor ve garip bir şekilde kendimi bilinçli hissediyorum.

Sonunda postane binasına varıyoruz. Bina, sanki 1970'lerden hava yoluyla buraya getirilmiş gibi görünen büyük, kahverengi bir yapı. Seth cam kapıyı itip açıyor ve benim için tutuyor.

İçerideki dekor bej ve sıkıcıdır, biraz Donna'nın Saddleworth'daki evimizin oturma odasını dekore ettiği gibi. Neyse ki oldukça sessizdir ve birini görmek için çok uzun süre beklemek zorunda kalmayız. Ancak, bize yardım etmek için görevlendirilen adamın hiç yardım etmek istemiyor gibi görünen gerçek bir işkolik olduğunu fark edince heyecanım söner.

"Adres yazmadan mektup mu gönderdin?" diye milyonuncu kez soruyor. "Kazara oldu" diye milyonuncu kez cevap veriyorum.

Adam New York'ta mektupları doğru göndermeyen aptal insanlardan bahsedip dururken, ben de bir tür homurtu sesi çıkarıyorum. Yanımdaki Seth gülüyor, bu da hiç yardımcı olmuyor.

"Tabii ki yazılı olarak resmi bir talep sunmanız gerekecek," diyor Jobsworth, kravatını yukarı aşağı okşayarak. "Sonra da bu işlem yapılmalı. Bir hafta sürebilir. Bir ay sürebilir. Asla belli olmaz."

Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Dostum, arka odaya gidip kayıp eşyalara bakamaz mısın? Daha dün gönderdim!"

Adam kollarını kavuşturur. Sanırım bana kızıyor.

"*Sunday Night Live*'ı izler misin?" Seth aniden sorar, dirseklerini tezgaha dayayarak adama dostça gülümser.

Gözlerimi devirdim. Çok kibirli. Havaalanındaki check-in görevlisine yaptığı gibi, her sorunu cazibesiyle çözebileceğini sanıyor.

"Tabii ki," diyor adam, sanki Seth ona burnunun olup olmadığını sormuş gibi.

Seth sesini alçaltıyor. "O programda çalışıyorum." Adam kaşlarını çatıyor. "Seni tanımadım."

"Oyuncu değilim, en azından şimdilik. Programın yazarıyım ve bu mektubu alırsan sana iki bilet var. Ön sırada."

Adam ikimizi de derin bir güvensizlikle süzer. "Sana inanmıyorum."

Seth arka cebine uzanır ve yıpranmış, çocukça bir cüzdan çıkarır. Alex'in on üç yaşındayken kullandığı kanvas cüzdanlara benziyor. Seth bir kartlık çıkarır. Ben ona bakarım.

Seth Hartman Kıdemli Yazar – Sunday Night Live. Rockefeller Centre.

Postane görevlisi şaşkın şaşkın bakıyor. Ve hemen arka odaya kayboluyor.

Yirmi dakika sonra, mektubu altın top gibi sallayarak geri döner. Mektubu elinden alıp hemen gözyaşlarına boğulurum ve mektubu göğsüme sıkıca sararım.

"Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür!" diye fısıldayarak mektubu öpüyorum, ellerim titriyor. Onu kaybetmenin beni bu kadar korkuttuğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Teşekkürler!" diyorum postane görevlisine ve yanağına bir öpücük kondurmak için uzanıyorum.

"Teşekkürler!" Seth'e de aynı şeyi söylüyorum, ama yanağına öpücük kondurmak yerine elimi uzatıp resmi bir şekilde elini sıkıyorum.

Neden böyle yapıyorum ki?

* * *

Seth'le öğle yemeğine çıkacağımı söylediğimi biliyorum, ama şimdi mektup elimde, onu bir an önce Chuck Allen'a ulaştırmak istiyorum. Üstelik

saat daha on bir!

Doğruca feribot terminaline dönelim mi diye soracağım sırada Seth, arkadaşlarına ve ailesine vermek için yılda sadece altı bilet alabildiğini söylüyor. Bunlardan ikisini mektubumu geri almak için mi kullandı? Adil olmak gerekirse, mektubu yanlışlıkla postalamam tamamen onun hatası. Ama yine de, bir sonraki feribota kırk beş dakika var ve o bedava pizza ikram ediyor. Bunu reddedersem tam bir aptal olurum.

Beş dakikalık bir yürüyüşün ardından, ikimiz yine beceriksizce şemsiyenin altına sıkışarak, saygın bir pizzacıdan çok bara benzeyen bir yere vardık. Penceredeki yanıp sönen pembe neon tabelaya göz attım. Buranın adı "Trickys". Apostrof yok!

"Bar mı?"

"Pizza restoranı olduğunu söylemedim, sadece en iyi pizzayı yaptığını söyledim. Hadi!" Seth, Birdie'nin dişleri kadar beyaz ve Amerikan dişlerini göstererek gülümsüyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez düzgün bir şekilde gülümsediğini fark ediyorum. Bu pizza çok iyi olmalı.

Onun ardından içeri giriyorum. Evet. Burası bir bar. Nazikçe "ucuz" bar olarak tanımlanabilecek bir yer. Yerler tozlu, barın arkasında yüksek sesle çalışan bir televizyon var, eski bir müzik kutusundan gelen blues müziğinin sesiyle rekabet ediyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Hayatımda hiç böyle bir yere girmemiştim. Oysa Greater Manchester şüpheli barlarla doludur!

Hafta içi öğle yemeği öncesi olmasına rağmen, burası beklediğimden daha kalabalık ve herkes bira içiyor. Sabah birası.

Odanın arkasında, parlak renkli ev kıyafetleri giymiş bir adam ve bir kadın bilardo masasında oynuyor. Kadının ev kıyafetinin arkasında "tatlı yanaklar" yazıyor. Onun kendine güvenine ve tabii ki tatlı yanaklarına hayran olmamak elde değil.

"Burası..." Bu yeraltındaki içki kokulu yol kenarındaki barı tarif edecek tek kelimeyi bulamıyorum. Sessiz küçük sokağın hemen yanında böyle bir yerin varlığına gözlerim fal taşı gibi açılıyor. *Ve ben buradayım.* Donna'nın burayı görse ne derdi diye düşünerek gülmemeye çalışıyorum.

"Lil Hartman, bebeğim!"

Kadının sesi çok yüksek – bu gürültünün içinde duyulabilmesi için öyle olması gerekiyor.

"Phyllis!" Seth o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, beni ırkiltiriyor. O kadar sıkı sarılır ki, kadın kırılacağından korkuyorum. Saçları parlak kırmızı. Zarif bir kızıl değil, gerçek

kırmızı kırmızı. Saçları çok yüksek bir topuz şeklinde başının üstüne toplanmış. Siyah göz kalemi, kırıksık mavi gözlerinin etrafına ustaca sürülmüş ve üzerinde "siktir git" yazan, uyumsuz bir şekilde güzel bir yazı tipiyle yazılmış altın bir zincir takıyor. "Hey, 'küçük' kısmını keser misin lütfen?" Seth gülererek kadının yanağına öpücük konduruyor.

"Sen benim için her zaman bir bebek olacaksın." Saçlarını karıştırmak için elini uzatıyor. "Sen kimsin?" diye bana dönüyor. "Başka bir kız arkadaş mı? Sarışına ne oldu?"

"Kız arkadaş değil," diyorum, Seth de aynı anda, "Kız arkadaşım değil, Phyllis. Bu arkadaşım Olive. Nişanlı."

Phyllis'in minik elini sıkarken yüzümü buruşturuyorum. *Nişanlı mı?*

"Aferin sana tatlım," der. "Adı ne? Staten Island'dan mı? Onu tanıyor olabilirim. Bizim küçük Hartman kadar yakışıklı mı?"

Bu sahte nişanın bu kadar çığırından çıktığına inanamayıp birkaç saniye gözlerimi kırıştıyorum.

Phyllis, Seth'e "Bu salak da kim?" der gibi bir yüz ifadesi yapar.

"Sanırım nişanlısının adı Colin Collins," diye açıklıyor Seth, bana tuhaf bir bakış atarak.

"Evet, evet, tabii ki!" diye hızlıca kekeledim. "*Colin*. Colin! Çok yakışıklı. O... favorileri var."

Colin'in sevimli favorilerini ve hoş mesajlarını düşünmek için kendime kısa bir saniye izin verdim.

Phyllis koluma hafifçe vurur. "Çok güzel. Şimdi siz çocuklar oturun, ne alırsınız?"

"İki bira ve köfteli pizza," der Seth, barın karşısındaki üç masadan birine otururken. Bana döner. "Üzgünüm, sormadan sipariş veren bir pislik olmak istemem, ama köfteli pizza gerçekten çok lezzetlidir, söz veriyorum."

"Harika," diyorum, köfte ve pizzanın bir arada olması beni hem heyecanlandırıyor hem de gerginleştiriyor. "Ben sadece su alacağım," diyorum. "Benim için biraz erken!"

"Su servis etmiyoruz," diyor Phyllis soğuk bir sesle. Seth'e bakıyorum, şaka mı yapıyor diye, ama onun yüzü de Phyllis'inki kadar ciddi. Yaşlı ve zayıf olabilir, ama aynı zamanda biraz da ürkütücü.

"Şey. Tamam. Bir bira alayım," dedim.

Phyllis, barın arkasına doğru kıvrılarak, gürültücü bir müşteriye "siktir git" diyor. adam, çok kel adam

Onu üzdüğü için hemen özür diler.

"Phyllis'i nereden tanıyorsun?" diyorum, bu küçük, sert kadına hayranlıkla.

"Babamın hayranıydı."

"Hayranı mı?!" Phyllis'e bakıyorum. Aslında anlayabiliyorum. Parlak pembe elbise, uyumsuz kırmızı saçlar, büyük küpeler. Rockçı bir kadına benziyor. "Baban müzisyen miydi? Çok havalı olmalı."

"Aslında stand-up komedyeniydi."

Kaşlarımı kaldırdım. "O daha da havalı."

Seth gülümsedi, benden çok kendine. "Öyleydi. Harikaydı."

"Onu duymuş olabilir miyim?"

"Hayır. Ama Manhattan'da, Comedy Cellar ve Dangerfield's'ta oldukça popülerdi. Hatta bir keresinde Letterman şovuna bile çıktı."

"Vay canına."

"Evet. Ama hiç büyük bir başarı elde edemedi." Seth omuz silkiyor. "Şimdi ise kuzeydeki bir huzurevinde yaşıyor ve diğer sakinleri yaşlılıklarında güldürüyor."

Kısa boylu, tıknaz, siyah saçlı bir adam kabine doğru yürür ve iki şişe birayı o kadar coşkuyla masaya koyar ki, köpükler şişenin ağzından taşar.

"Teşekkürler, Sonny!" Seth adama kocaman bir gülümsemeye cevap verdi.

"Nasıl gidiyor, yakışıklı? Lüks hayatın nasıl? Belli ki sana iyi davranıyorlar." Sonny bana doğru başını sallar. Ben de ona gülümserim.

"Evet, fena değil!" der Seth, yanakları biraz kızarır.

"Seni televizyonda göreceğiz miyiz? Yoksa hala kamera arkasında tutuyorlar mı? Kimse senin çirkin suratını ekrana çıkarmak istemez!" Adam Seth'in omzuna şakacı bir şekilde vurur.

"Aslında yarın bir seçmem var," diyor Seth. "Oyuncu kadrosu için."

Sonny'nin gözleri büyür. "Vay canına! Seth, bu harika." Boğazını temizler, yüzü ciddileşir. "Baban gurur duyardı."

Seth omzunu silker. "Göreceğiz... Bana şans dile."

Sonny mutfağa yemeğimizi almaya gittiğinde Seth'e merakla bakarım.

"Yarın seçmelerin mi var?" diye soruyorum. "Şu anda hazırlanman gerekmiyor mu?"

Seth eliyle beni uzaklaştırır. "Ah, daha önce binlerce kez seçmelere katıldım," der. "Hiçbirinde başarılı olamadım. Beni yazar olarak seviyorlar, ama sahnede hep başarısız oluyorum."

"Bozulmak mı?"

"Repliklerimi unutuyorum." Parmaklarıyla gözlüklerini burnuna itti. "Bu çok saçma çünkü yıllardır aynı şeyi yapıyorum."

"Peki, hazırlanıyor musun? Çalışıyor musun?"

Seth gülüyor. "O zaman eğlencesi kalmaz!"

Dehşetle başımı salladım. "Oyuncu olmak istiyor musun ki?" "Tabii ki istiyorum."

"Belki hazırlanmalısın. Bu sefer pes etmemek için?"

Seth kollarını başının arkasına koyar ve koltuğa yaslanır. Üstü biraz yukarı kayar ve karnı biraz görünür. James McAvoy ve Keira Knightly'nin kütüphanede olduğu sahneyi hatırlarım. Bu görüntüyü hızla kafamdan silip atarım. "Ne olacaksa olacak, sanırım." Seth iç çeker.

"*Olacak olan olur* mu?" diye inanamadan soruyorum. "Korkunç bir yaşam tarzı gibi geliyor." Bu düşünce beni ürpertir. "Ne olacağını tam olarak bilmek isterim. Radiohead'in sözleriyle, '*Sürpriz yok, lütfen.*'"

"Bunun neresi heyecanlı?" Seth, bir yudum bira içerek tartışıyor.

"Heyecan aradığımı kim söyledi?"

"Hepimiz aramıyor muyuz?"

Annemin heyecan arayışıyla ailemizi terk ettiğini düşünüyorum. Alex ve benim mutfakta oturup, babamın çok üzgün olması ve ona nasıl yardım edeceğimizi bilemediğimiz için ağladığımızı düşünüyorum. New York'ta geçirdiğim son birkaç günü düşünüyorum. Çoğu insan bunları heyecan verici olarak nitelendirir. Ama teknik olarak polisten kaçıyorum ve bir yabancının önünde işediğim için yarı ünlü oldum. Bu olumlu bir şey *değil*.

"Heyecan abartılıyor." Çenemi kaldırıp biramdan küçük bir yudum alıyorum. "Heyecan, halkla ilişkilerle süslenmiş korkudan ibarettir."

"Sen delisin," Seth hafifçe güldü.

"Belki de akli başında olan benim," diye karşılık verdim, saçlarımı kulağımın arkasına atarak. "Peki... *her olasılığa hazırlıklı olma* yaklaşımı senin için nasıl gidiyor?"

Nasıl gidiyor?"

"Genel olarak gayet *iyi*." Çantamın askısıyla oynuyorum. "Tabii ki son birkaç gün... karmaşıktı. Ama bu sadece *tamamen hazırlıksız* olduğum için."

, her şeyi ayarlamak ve organize etmek için zamanım olsaydı, şu anda her şey çok daha sorunsuz giderdi."

"Öyle mi?"

"Evet! Yani, buraya geleceğimi uçağa binmeden birkaç saat önce öğrendim. Uçağa binmek için kendimi hazırlamak, Xanax ya da senin önerdiğin her neyse onu bulmak için zamanım yoktu. Yeterince hazırlıklı olsaydım bu kadar deli gibi davranmazdım. O zaman vicdansız bir yazar tarafından televizyonda parodisi yapılmazdım. *O zaman* seni sokakta yakalamak ve yanlışlıkla Birdie'nin mektubunu göndermek zorunda kalmazdım."

"Ve şimdi burada bu birayı içip, dünyanın en iyi köfteli pizzasını yemek üzere olmazdık," diye ekliyor Seth, çarpık bir gülümsemeyle. Çenesini eline dayıyor. "Bence hayatta çok fazla hazırlık yaparsan, kendini ve yaratıcılığını kısıtlarsın. Beklenmedik harika şeylerin olmasına yer bırakmazsın."

Burnumu kırıştırıyorum. "Beklenmedik şeyler olması benim en büyük kabusum." Birama bir yudum alıyorum, dilimde hafifçe patlayan ve köpüren baloncukların tadını çıkarıyorum. "*Sunday Night Live* gibi bir programın büyük bir hazırlık gerektirdiği kesin. Canlı yayın!"

"Elbette. Çoğu skeç Çarşamba gecesi yazılır. Onları doğaçlama çalışırız, bazen yeni çıkan haberlere ya da Twitter'da saçma sapan şeyler söyleyen ünlülere tepki veririz. Ama her şey sürekli değişir. Bu yüzden, mükemmel bir skeç yazmış olsam bile, programdan önce birçok kez yeniden yazılma ve değiştirilme ihtimali çok yüksektir. Bazen yayınlanmadan saniyeler önce bile değişiklikler olur."

Bu düşünce beni ürpertir.

"Ve," diye devam ediyor Seth, birasını yudumlarken ve ardından son derece memnun bir "aah" sesi çıkararak, "şovun en iyi anları hazırlıksız anlarda ortaya çıkıyor. Oyuncular doğaçlama yaptığında, karakterlerinden çıktığında veya müzikal konuklar tartışmalı bir şey yaptığında. İnsanlar en çok bunları seviyor."

Başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Ama kadroya girmek için o kadar çok kez seçmelere katılmış ve hiç seçilememişsen, daha önce yapmadığın bir şeyi denemek mantıklı değil mi? Mesela prova yapmak gibi? Böylece başarısız olmazsın."

"Muhtemelen yine de alamayacağım." Bir an masaya bakıyor. "Çok hazırlanıp kendimi fazla zorlarsam, işe yaramadığında daha da kötü hissederim."

Ve yazar olmayı seviyorum. Bu *neredeyse* benim hayalim. Ve buna sahip olmak oldukça iyi bir şey, değil mi?"

Kafamda kendi hayalimi düşünerek başımı sallıyorum. Hayalime yakın mıyım? Birkaç saniye sonra, aslında bir hayalim olmadığını fark ediyorum. Seth gibi bir hayali bile yok. Ulaşmak istediğim gerçek bir hedefim ya da ulaşmak istediğim bir zirve yok.

Hmmm. Hayalim olması gerekiyor mu? Neden ihtiyacım var ki? İstikrarlı bir hayat, istikrarlı bir iş, belki Colin gibi tatlı biriyle bir gelecekle yetinemez miyim? Dünyayı kasıp kavurmayabilir, ama yeterince mutlu olurum.

Olmaz mı?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Olive'in son arama geçmişi:

- Seth Hartman Sunday Night Live Aptal
- Kayıp posta NYC
- ABD'de anahtar çalmak için hapis cezası?
- *Turuncu Yeni Siyah*
- Doğaçlama
- Doğaçlama Manchester
- Lupus
- Lupus tedavisi
- Böbrek hastalığının tedavisi
- Böbrek hastalığının neden tedavisi yok????
- Staten Island Feribotu güvenli mi?
- Dr BJ Manchester Kraliyet Hastanesi
- *Atonement* Library sahnesi nerede çekildi? Hangi kütüphane?
- Mutlu muyum testi
- Hayatınızdan sıkıldığınızı nasıl anlarsınız?

Sonny, köfteli devasa bir pizza ile standımıza gelir. Pizza kocaman. Kokusu çok lezzetli, domatesli ve baharatlı, benim için ise korkunç.

"Nasılsın?" Seth, kaşlarını flörtözce kaldırarak pizzaya sorar. Pizza dilimleyicisini alır ve pizzayı dilimlere ayırır. "Çok güzel görünüyorsun."

Kıkırdayarak bir dilim alıyorum. Hamurlu ve ağır, dilim elimde sarkıyor, peynir tehlikeli bir şekilde sola kayıyor.

"Böyle tut!" Seth ucunu hafifçe katlıyor. "Güven bana, ben pizza uzmanı sayılırım."

Seth'in talimatlarını izleyip küçük bir ısırık alıyorum.

Oh.

Oh.

Daha büyük bir ısırık alıyorum, tuzlu domates sosu ve yapışkan peynir ağzımda lezzet patlaması yaratıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Harika Scott! Köfte. Pizzada. Evet, evet."

Seth gözlerime bakar, yavaşça başını sallar ve bir lokma daha alır. "Evet, evet."

Yerken sessiz kalıyoruz. Evde yemeklerimi basit ve sağlıklı tutmaya çalışıyorum – pilav ve sebze, tavuk salatası, mercimek çorbası. Şu anda fark ediyorum ki, bunca zamandır aptal gibi davranmışım. Hayatım boyunca köfteli pizza yemeliymişim.

Son dilimi bitirirken telefonumun alarmı çalıyor. Domatesli ağzımı kağıt peçeteyle siliyorum ve alarmı kapatmak için telefonumu çantamdan çıkarıyorum.

"Gitme zamanı!" derim, peçeteyi katlayıp tabağımın üzerine düzgünce yerleştiririm.

"Alarm kurdun mu?" diye sorar Seth inanamadan.

"Tabii ki!" derim, karnımı memnuniyetle okşayarak. "Bir sonraki feribotu kaçıramam. Wall Street'e gitmem gerek."

"Anladım," diyor Seth, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi. O hesabı ödemek için bara giderken, mektubun çantamda olup olmadığını iki kez, üç kez kontrol ediyorum. Evet, kesinlikle burada. Tam burada ve Chuck'ın eline geçene kadar hiçbir yere gitmeyecek.

Terminale kadar yağmurlu bir yürüyüş olacağını düşünerek şemsiyemi çıkarıyorum.

Seth hesabı ödeyip Phyllis ve Sonny'ye veda ettikten sonra, lezzetli yemek için teşekkür ederek, biramın son yudumunu içip kapıya yöneliyorum.

Bardan çıkıp şemsiyemi açtığımda, rüzgar o kadar şiddetli esiyor ki şemsiye ters dönüyor.

Ah!

Bağırarak şemsiyeyi düzeltmeye çalışırken, sanki biri kafama bir kova su dökmüş gibi yağmurda sıırsıklam oluyorum.

"İmdat!" diye bağırarak şemsiyeyle boğuşurken, şemsiyenin uçlarından biri göğsüme saplanmak üzereyken eğildim.

Seth arkamda belirir, gökyüzünün durumuna bakarak ağzı açık kalır. Şemsiyenin tepesini yakalar ve sertçe çeker, ama rüzgâr o kadar hızlı esiyor ki, hiçbir işe yaramaz. Bu rüzgâr değil. Süper rüzgâr.

Caddenin karşısında, tahta bir kapı o kadar şiddetle açılıp kapanıyor ki, neredeyse menteşelerinden çıkacak. Bir kez daha şemsiyeyi açmaya çalışıyorum. Fırtınaya doğru dönüp kenarlarını tutuyorum, ama durduramadan şemsiye tekrar açılıyor ve Seth'in kaşına çarpıyor. Kahretsin! Kaşı kanıyor. Onu yaraladım! Onu şemsiyemle yaraladım! Olamaz!

Fırtınanın sesini bastırarak özür dilemeye çalışıyorum ama sesim duyulmuyor. Seth elimi tutup beni bara geri çekiyor, alnından kan akıyor.

"Kahretsin! Kahretsin! Çok üzgünüm!" Seth elini başına koyarken, nefes nefese bağırlıyorum. "İyi misin?"

Phyllis, gürültüye koşarak gelir.

"Bebeğim, kafan! Band-Aid getireyim." Barın arkasına koşar.

"Ben iyiyim!" Seth beni sakinleştirir. Ama her yer kan içinde!

Çantamdan Bayan Ramirez'in verdiği mendili çıkarıp kesik yerine bastırıyorum.

"Teşekkürler," der Seth, kanamayı durdurmak için elini benimkinin üzerine koyar. "Gerçekten, ben tamamen iyiyim."

"İyi. İyi," diyorum ve elimi onun elinin altından çekiyorum.

"Feribot limanına dönmek için taksiye ihtiyacımız olacak gibi görünüyor."

"Kesinlikle," diyorum, gözlerimi kocaman açarak. Arabanın korumasından uzak bir yerde

!

Phyllis, bir yara bandı ve pamukla geri döner ve Seth'e, ona bakabilmesi için kabine oturmasını söyler. O Seth'le uğraşırken, Seth ceketinin cebinden telefonunu çıkarır ve bir taksi numarası tuşlar. Ben de ceketimin düğmelerini açar ve kuru süveterimin koluyla ıslak yüzümü silerim.

"Trickys'ten St Mark's Place'e, St George Terminali'ne taksi lütfen." Seth kaşlarını çatıyor.

"Ne? Gerçekten mi? Neden? Peki... o zaman Manhattan'a direkt taksi bulabilir miyiz? Ve feribotlar?"

"Ne diyorlar?" diye gergin bir şekilde fısıldarım. "Bekleme süresi uzun mu? Yani, iş çıkışı saatinden önce Wall Street'e varabilirsek sorun olmaz."

Seth telefonundaki bir tuşa basarak görüşmeyi sonlandırdı.

"İnanamıyorum!" der. "Taksiler çalışmıyor. Fırtına çok şiddetlendi. Şoförlere yollardan uzak durmaları söylendi."

Kahretsin!

Ceketimi giymeye başlıyorum. Yürümek zorunda kalacağım. Bu öğleden sonra Wall Street'e gitmem lazım! "Sen burada kal," diyorum. "Ama gerçekten gitmem lazım. Cesaretimi toplayıp gideceğim."

Seth elini koluma koyar. "Olive... fırtına dinene kadar feribotlar iptal edildi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne... ne zaman olacak? Bir saat mi? Hay Allah, iki saat mi? Bugün Salı ve uçağım Perşembe sabahı saat 3'te kalkıyor. Bu mektubu teslim etmek için fazla vaktim yok!"

"Emin değilim," diyor Seth özür dilercesine. "Taksi şoförü az önce hepsinin iptal edildiğini söyledi."

"Oh hayır!"

"Sonny!" Phyllis mutfığa doğru bağırır. "Fırtına hakkında bir şey duydun mu?"

Sonny, somurtkan bir yüzle odaya girer. Uzaktan kumandayı alır ve televizyondaki kanalları değiştirir. Ben çoktan telefonumu çıkarmış, *Staten Island Storm Ferries'i* aratıyorum. Ama zahmet etmeme gerek yok çünkü Sonny, Hudson Nehri'nin çok fırtınalı görüntülerini gösteren bir haber kanalı bulur.

Ekrandaki haber spikeri ciddi bir ifadeyle kameraya bakar. "Kaynaklara göre fırtınanın merkezi saat 1 civarında geçecek. Tehlikeli hava koşulları bekleniyordu ama bu büyüklükte bir fırtına beklenmiyordu."

Koltuğa çöküyorum. "Saat 1 mi?" diye endişeyle mırıldanıyorum. "Ne?"

"İkiniz de burada kalın," diyor Phyllis, ellerini çırparak harekete geçiyor. "Yukarıda bir sürü odam var."

"Emin misin, Phyllis?" diye sorar Seth. "Çok nazıksın."

"Saçmalama. Oda benim."

Burada mı kalacağım? Eşyalarım yok. Pijamalarım yok. Chuck ne olacak? Üç gündür buradayım ve mektubu hala teslim edemedim. Ya yarın orada olmazsa? Birdie'yi hayal kırıklığına uğratamam. Ona söz verdim!

Kalbim çok yavaş atıyor. Kafamın içinde duyabiliyorum. Bum. Bum. Bum. Midem bulanıyor. Kahretsin. Sanırım panik atak geçiriyorum. Çantamda dalgın dalgın Rescue Remedy şişesini arıyorum. Ama yok. Tabii ki yok. Airbnb'deki pembe bel çantamda kalmış.

Gözlerimi kapatıyorum, bu tedirginliğin bir an önce geçmesini diliyorum. İğrenç! Yıllardır gerçek bir panik atak geçirmemiştım. Ama yıllardır başıma pek bir şey gelmemiştı!

"Hey. Hey, Olive!" Phyllis'in sesini duyuyorum, ama sesi yankılanıyor ve garip geliyor, odaklanamıyorum. Sonra kolumda keskin ve acı verici bir şey hissediyorum.

"Orospu çocuğu!" Acıyla
bağırıyorum. "Buradasın
tatlım."

Görüşüm birden netleşir ve Phyllis'in endişeli bir şekilde bana baktığı kabine bakarım, Seth de onun yanında aynı ifadeyle durmaktadır.

"Sen... beni çimdikledin mi?" diye soruyorum, kolumu ovuşturarak.

"Evet," diyor Phyllis başını sallayarak. Elimini tutuyor. "Panik atak geçiriyorsun."

Başımı salladım, kalbim hala kulaklarımda yavaşça çarpıyordu. Sıcak ve mide bulantısı hissediyordum.

"Yüzüme odaklanmanı istiyorum," diyor Phyllis.

Başımı sallayıp Phyllis'in bronzlaşmış, sivri yüzüne odaklanıyorum.

"İşte böyle," diyor. "Sen iyisin. Her şey yolunda. Bana tekrar söyle, tatlım."

"Ben iyiyim, her şey yolunda."

"Harika! Rahatlarsam bu
geçecek." "Rahatlarsam bu
geçecek."

"Doğru! Şimdi beni izle, ben dört saniye nefes alıp dört saniye nefes vereceğim, sen de beni taklit et. Karnından nefes al, tatlım. Yavaş ve sakin."

Phyllis'in elini tutarak, onun nefes alıp verişini taklit ediyorum. Nefes alıp verirken ve sayarken Seth kabinden çıkıyor, ama ben fark etmiyorum bile.

Ne kadar süre nefes aldığımızı bilmiyorum ama kalbimin hızlandığını, yanaklarımın ısının düştüğünü, omuzlarımın gevşediğini hissediyorum. İyiyim. Her şey yolunda.

"İşte oldu," diyor Phyllis yatıştırıcı bir sesle. "İşte böyle."

Islak saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyorum. "Vay canına. Teşekkürler. Bunu nasıl yaptın?"

"Lanet olası anksiyete. Eskiden çok fazla vardı." "Nasıl durdurdun?"

Phyllis omuz silkiyor. "Hâlâ ara sıra ortaya çıkıyor. Yapabileceğim en iyi şey önlem almak. Meditasyon ve yoga ile rahatlamayı öğrenmek zorunda kaldım. Kendi kendine geçeceğini bekleyemezsin. Daha iyi hissediyor musun?"

Gözlerimi kırıpıştırıp rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum.

Phyllis, bu fırtınayı bir işaret olarak algılayıp daha da sarhoş olmak için barın arkasına çekilen müşterilere hizmet etmek için bara geri döndü.

Tamam. Her şey yolunda.

Tek sorun, Chuck'ı bulup Birdie'nin mektubunu teslim etmek için otuz altı saatten az zamanım kalmış olması.

Çantamdan telefonumu çıkarırım. Birdie ile konuşmam lazım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

@ElissaJohnson

Bu sabah çalınan anahtarım ile ilgili son gelişmeleri öğrenmek için polisle konuştum ve şüphelinin West Side'daki bir posta kutusundan çekleri çalmaya çalışırken görüldüğünü söylediler!

@ElissaJohnson

Kaçtı! *Yine* kaçtı. Kim olduğunu bilen var mı? @SundayNightLive'da biri mutlaka biliyordur. Onu taklit ettiler. Kafam çok karışık ve #öfkeli.

@ElissaJohnson

Harika. Şimdi de Gramercy Mahalle Derneği yeni anahtarımı alabilmem için iki hafta daha beklemem gerektiğini söyledi!!! Bu #korkunç

@NewYorkDailyNews

Merhaba Elissa. Bizi takip et. Bu konuda sana DM göndermek istiyoruz.

"Merhaba! Neredesin? Her yer karanlık!"

"Staten Island'daki bir barın tuvaletindeyim," diyorum Birdie'ye, o da sevinçle nefesini tutuyor. "Mektubu geri aldım!" diyorum, olumlu bir şekilde başlamak için.

"Harika! Sen en iyisin. Ne rahatladım. Açıkçası biraz paniklemişim. O mektuba tüm kalbimi koydum. Uff!"

"Kötü haber de var... Staten Island'da bir gece kalmak zorundayım. Fırtına var ve Manhattan'a dönmenin imkânı yok."

Birdie'nin yüzü bulutlanır. "İyi misin? Nerede kalacaksın? Orada yalnız mısın? Kahretsin, Olive."

"Ben iyiyim," diye endişesini gidermek için elimi sallarım. "Seth'le birlikteyim. Barın sahiplerini tanıyor."

"Seth mi? *Televizyon dizisi yazarı* mı?" Birdie kaşlarını kaldırır.

"Evet, o. Neyse. Bugün Chuck'a gidemeyeceğim için endişeleniyorum. Tabii yarın da var ama zaman çok dar, özellikle de hala orada çalışmıyorsa."

Birdie başını sallar ve dudağını ısırır. Bugün her zamankinden daha yorgun görünüyor. Normalde düzgün kesilmiş kısa saçları biraz dağınık ve kabarmış, dudakları solgun.

"İyi misin?" diye soruyorum. "İyi görünmüyorsun."

Birdie gülererek, dalgın dalgın göğsünü ovuşturur. "Oh, dün gece geç yattım. Dr BJ'ye hoş bir oral seks yaptım. Çılgın bir gece geçirdik. Saçlarım da o yüzden dağınık."

"NE?"

"Şaka yapıyorum!" diye kıkırdar. "*Keşke*. Tanrım, keşke. Sadece iyi uyuyamadım. Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye iç çekerek telefonun ekranına başımı dayadım. Birdie de aynısını yapıyor. Bir an öyle kalıyoruz.

Geri çekilince telefon ekranı titriyor. Video görüntüsü donuyor ve Birdie gülümseyen bir heykel gibi görünüyor.

"Beni duyuyor musun?" diye telefona sesleniyorum. "Birdie?"

"Evet... kesik kesik... fırtına." Sesi kesik kesik. Ses çok boğuk.

Kahretsin. Hava durumu sinyali etkiliyor olmalı.

"Birdie?" Telefonu havada tutarak tekrar deniyorum, sanki bu yardımcı olacakmış gibi. "Her şeyi halledeceğim, tamam mı?" diyorum. "Birdie? Hiçbir şey için endişelenme! Birdie?"

"Seviyorum... seni... zaman... Chuck... sakın ol..." Sesi yine bozuk ve düzensiz geliyor. Ne demeye çalıştığını anlayamıyorum!

Sonra ekran karardı. Bağlantı kesildi.
Aptal fırtına.

Kabine geri döndüğümde Seth orada oturmuş, telefonuyla uğraşıyor, masada iki bira daha var.

"Çalışmıyor." Telefonunu gösteriyor.

"Benimki de," diyorum, benimkini kaldırarak.

"Ee... bana o mektuptan bahsedecek misin?" diye soruyor, ben karşısına otururken.

Dudağımı ısırıyorum. "Tamam.

Ama Seth?" "Olive?"

"Sana anlatacağım her şey özel. Lütfen kimseye söyleme. Ya da yazma."

Ellerini kaldırır. "Artık arkadaşız, değil mi?"

Ağzımın köşelerinde bir gülümseme belirir. "Şey, sanırım birlikte büyük bir fırtınayı atlattık."

"Aynen öyle." Seth elini uzatıp beşlik çakmak ister, ben de hemen karşılık veririm. "Ben sadece komedi malzemesi olarak tamamen yabancıların davranışlarını kullanırım. Arkadaşlarımdan değil. Yani sen güvendesin."

Sonraki otuz dakikayı Seth'e Birdie ve gizemli bir şekilde ortadan kaybolan Chuck'tan bahsederek geçiriyorum. Buraya gelmemin tek nedeninin, Birdie'nin hayatının aşkına bu mektubu ölmeden önce ulaştırmak olduğunu anlatıyorum. O da tedavi ve iyileşme süresi gibi olağan soruları soruyor. Ben de Birdie ve benim bir süredir bildiğimiz tüm üzücü cevapları veriyorum. Ama o çoğunlukla ciddi bir ifadeyle dinliyor.

"Manchester'a dönüş uçağım Perşembe sabahı erken saatte. Chuck'ın Chimes Investment'ta çalıştığından bile yüzde yüz emin değilim! O yüzden panikledim."

"Daha uzun kalamaz mısın?" diye sorar Seth, şişesinden bir yudum alıp benimkini bana doğru iterek.

"Olmaz. Birdie'nin böbrek ameliyatı Pazartesi günü.

Ona yardım etmek için dönmem lazım. Başka kimsesi yok, anlarsın."

Bira şişesini kaldırıp bir yudum alıyorum.

İkimiz de sessizleşiriz. Ben yapmam gerekenleri düşünürken, Seth kim bilir neyi düşünüyordur.

Sonunda Seth konuşur. "Neden bankayı arayıp bu Chuck denen adamla konuşmuyorsun? Orada olduğundan emin ol. Sabah görüşmek için bir randevu ayarla."

Elimi kafama vuruyorum. "Tabii ki! Aptalca. Çok mantıklı bir fikir. Teşekkürler!"

"Daha önce hiç mantıklı olduğumu söylememiştin." Seth yüzünü buruşturur. "Bunu sevmedim."

Hemen telefonumu kabin masasından alıp Google'da Chimes Investment'ı arattım.

Sonra benim ve Seth'in telefonlarının çekmediğini hatırladım.

"Arkadaki sabit telefonu kullanınız," dedi Seth.

Onu bara kadar takip ediyorum. Phyllis neşeyle bize küçük bir depoya geçmemizi işaret ediyor. Duvarda Barbie pembesi 90'lar tarzı bir telefon asılı. Altındaki masada kalın bir telefon rehberi var.

"Bu harika," diyorum neşeyle, telefonu kaldırarak. "Çok retro. Ve çok pembe!"

Seth, bankanın numarasını bulana kadar rehberi karıştırıyor ve ben ahizeye tuşları basarken numarayı söylüyor.

Birkaç kez çaldıktan sonra biri cevap verdi.

"İyi günler, Chimes Investment, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Chuck Allen ile görüşmek istiyorum," diyorum olabildiğince net bir şekilde. Sesi Donna'ya benziyor.

"Sizi birleşme ve satın alma departmanına bağlıyorum." Ooh, birleşme ve satın alma. Kulağa çok havalı geliyor!

Parmaklarımla telefona vururken, Seth orada durmuş, deponun duvarındaki eski takvimi inceliyor gibi görünüyor.

"İyi günler, Birleşme ve Satın Alma."

"Merhaba. Chuck Allen ile görüşebilir miyim?"

Lütfen hâlâ orada çalışsın. Lütfen, tanrım, lütfen hâlâ orada çalışsın.

"Bay Allen bir müşteri toplantısı için çıktı," diyor telefondaki kadın. "Yarına kadar ofiste olmayacak. Mesajınızı alabilir miyim?"

Nefesimi tutuyorum. "Yarın orada olacak mı?" Heyecanla biraz kıpırdanıyorum. "Sabah mı? Kesinlikle mi?"

"Evet, gelecek," diyor kadın keskin bir sesle. "Kiminle görüşüyorsunuz?"

Kalbim rahatlatarak hafifler. Her şey yolunda. Bunu başarabilirim. Chuck Allen'ı buldum!

"Ben Olive. Olive Brewster," diyorum, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Chuck ile randevu alabilir miyim? Yarın için?"

Kadının sesi şüpheci bir tona büründü. "Bay Allen çok meşgul biridir. Maalesef en azından önümüzdeki ay için randevuları doludur. Konu nedir?"

"Oh... şey... Kişisel bir iş. Acil."

"O zaman onu kişisel numarasından arayabilirsiniz. Kişisel işler için randevu vermiyoruz."

Ugh, bu kadın tam bir ukala. "Tabii. Özel numarası nedir?"

"Kimsiniz? Sen misin Diane? Chuck senden bir daha haber almak istemediğini söyledi! Aramayı kes. Bitti Diane! Bitti!"

İşler çok hızlı kötüye gidiyor.

Sakin ol, Olive!

"Affedersiniz!" diye emir verircesine söylüyorum. "Ben Diane değilim! Ben Olive. Chuck Allen'ı hemen görmem gerekiyor."

Ses tonumun değişmesi Seth'in duvar takviminden dönmesine neden olur, yüzünde şaşkın bir gülümseme belirir. Neler olduğunu duyabilmek için sağa doğru eğilir. Çok yakın. Gerçekten çok yakın. Kulağı neredeyse kulağıma değiyor. Kendimi tuhaf hissediyorum.

Odaklan Olive.

Boğazımı temizledim. Chuck'ın eski kız arkadaşından bir mektup almamın, bu şüpheci kadını ikna etmeye yetmeyeceğini düşünüyordum...

"Ben... Büyük bir yatırım yapmam gerekiyor," diyorum. "Yarın akşam Manhattan'dan özel bir uçakla ayrılıyorum. Aslında *benim* özel uçağım." Sesimi çok daha kibar hale getiriyorum. "Bu yatırım son derece önemli."

Seth'in kaşları havaya kalkıyor ve ağzını kapatarak fısıldayarak gülüyor. Başparmağını yukarı kaldırıyor.

"Sorunuz kişisel değil, finansal mı?" diyor kadın.

"Finans benim için kişisel bir konudur," diyorum kibirli bir şekilde. "Bazı yatırımlarım ve satın almalarım var ve... birleşmeler. Bilirsiniz. Her zaman kapanış yapın, benim deyimimle. Kaba olmak istemem ama en azından... *dokuz* haneli bir işten bahsediyoruz. Evet. Patronunuza çok değerli bir müşteriye kaçırdığını söylemek korkunç olurdu, özellikle de

arkadaşlarım tarafından bana içtenlikle tavsiye ettikten sonra... Söylememem gerekir. Milyarderler gizli saklı bir gruptur, bilirsiniz."

Ne dediğimi bilmiyorum. Mantıklı konuşuyor olsam bile. Tek bildiğim, Chuck ile bu randevuya ihtiyacım olduğu ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğum. Seth tüm bunlardan büyük keyif alıyor. Omuzları sessizce gülmekten titriyor.

Sanırım her şeyi mahvettim. Telefonun yüzüme kapatılmaya hazırlandım.

"Ahem," kadın boğazını temizledi. "Özür dilerim, hanımefendi. Sizin şahsen tavsiye edildiğinizi bilmiyordum. Tabii ki. Lütfen beni affedin. Bay Allen, görüştüğü kişiler konusunda çok titizdir. Tamam... Yarın sabah on buçuk

sabah uygun mu? O zaman sizi araya sıkıştırabilirim."

"Evet!" diye bağıryorum. Sonra öksürüp, spontane uydurduğum karakter gibi konuşmaya çalışıyorum. "Bu, şey, uygun olur. Teşekkürler ve... en iyi dileklerle."

"Size de en iyi dileklerle, hanımefendi."

Telefonu yerine koyuyorum ve Seth elini uzatarak high five yapmak istiyor. Gülerek elimi onun eline çarpıyorum, adrenalin vücudumu sarar.

Bunu nasıl başardım? Evet! Sonunda Chuck Birdie'nin mektubunu verebileceğim! Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım!

"Bu inanılmazdı," diyor Seth, gözleri parıldayarak. Bu küçük depoda birbirimize çok yakınız, gözlerinin turkuaz rengini ortaya çıkaran soluk yeşil lekeleri görebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Bana inanacağını sanmıyordum!"

Depo kapısını açtım ve bilardo masasının yanında tartışan bir çiftin yanından geçerek kabinimize doğru yürüdük.

"Hiç doğaçlama denedin mi?" Seth oturunca soruyor. "Bence bu konuda harika olursun. O telefon görüşmesi çılgıncaydı."

Birama bir yudum alıyorum, gizemli Chuck'ı sonunda bulduğum için keyfim oldukça yerine gelmiş. "Toplum tiyatrosunda bunu mu yapıyordun?"

"Evet," Seth sevgiyle gülümser. "Ama o acemi işiydi. UCB'de bir grubumuz var – The Upright Citizen's Brigade – ve orada profesyonel doğaçlama ve skeç komedisi yapıyoruz. *Sunday Night Live*'ın yazarları ve oyuncularından birçoğu, ben de dahil, orada keşfedildi. Esasen o anda bir şeyler uydurmak, ama bir takım olarak."

"Ben çok korkardım. Ne söyleyeceğimi bilemezdim!"

"İlk başta sinir bozucu olabilir ama hissettiğiniz heyecan, *adrenalin*..."

Saçma sapan bir şey. Saf
mutluluk!" Çok mutlu
görünüyor.

"Kulağa havalı geliyor," diyorum. "Ve korkutucu."

Gözleri parlıyor. "Ah, Olive. Kesinlikle gelip bir gösteri izlemelisin!
Denemen gerek yok, sadece izle. Gerçekten seveceğini düşünüyorum."

"Perşembe sabahı gidiyorum, unutma," diyorum gülerек, parmağımı kabin
masasında daireler çizerek. "Ama yoksa çok isterdim."

Seth'in gülümsemesi biraz kaybolur. "Oh, evet, tabii ki." Bira şişesinin
kenarına vurur, "Bu şimdiden kafama vurmuş olmalı."

"Evet. Sabah üçte uçağım var. Kesinlikle Night Nurse alacağım. Önceden
kendimi uyutabilirsem herkes için en iyisi olur."

Son uçuşumu düşününce yanaklarım kızarıyor. O anda Seth'in benimle
Mile High Club'a katılmak istediğini düşündüğü aklıma geliyor. Ve o da buna
istekliydi. Bu beni çekici bulduğu anlamına mı geliyor?

Tabii ki umurumda değil. Seth benim tipim bile değil. Biraz dağınık,
saçları kesilmesi lazım ve çok rahat. Kesinlikle beş yıllık planı olan bir adam
değil. Muhtemelen beş günlük planı bile yoktur. Yani, benim *bir* tipim yok.
Flört etmeyen veya seks yapmayan insanların genellikle bir tipi olmaz. Ama
olsaydı, muhtemelen Colin'e çok benzerdi. Ya da belki James McAvoy...

"Sabah üç mü?" Seth dirseklerini masaya dayayarak sordu. "O zaman gece
yarısı 12.30'da JFK'de olman lazım."

"Doğru..."

"Yani *teknik* olarak yarın akşam benim doğaçlama gösterime gelebilirsin.
Saat yediden dokuza kadar. Sonra direkt işe gitmem lazım, yazma gecemiz
var, ve uçağına yetişmek için bolca vaktin olur. Bavullarını tiyatroya bile
getirebilirsin."

Parmak tırnağımı ısırarak zamanlamayı hesaplamaya çalışıyorum. Sanırım
önceden taksi çağırırsam iyi olur. Erken hazırlanmam lazım...

"Yani, mecbur değilsin," diyor Seth, kaşlarını kaldırarak. "Ama istersen
yapabilirsin. Eğlenceli olabilir. *Kesinlikle* komik olacaktır."

Birama bir yudum alıyorum. Biraz son dakika kararı oldu. Ama bu hafta her şey son dakikada oldu ve işte buradayım, kendimi bile şaşırtarak, bir çözüm arıyorum. Yarın akşama kadar Chuck mektubu almış olacak ve ben görevimi yerine getirmiş olacağım. Sonra da ait olduğum yer olan Birdie'ye dönebileceğim.

"Tamam o zaman," dedim, ağzımın köşeleri gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben varım!"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Taller Joan'dan gelen mesaj: Merhaba aşkım. Joan ve ben bugün senin hakkında konuşuyorduk! Görevin iyi gittiğini ve eğlenmek için zaman bulabildiğini umuyoruz!!!! New York'ta olduğun için seni çok kıskanıyoruz! Tadını çıkar. Sevgiler, Joan ve Joan's Fresh Fish x

"Hayır, yanlış anladın!" Seth'i milyonuncu kez azarlıyorum. "*Oi*'ye atlıyorsun. Heeeeey Macarena, *Oi*!"

"Ben öyle yapmadım ki?"

"Hayır, Macarena'ya atladın. Hiç ritmi tutturmadın. Nasıl anlamıyorsun?"

"Macarena zor," diye söylenir Seth. "Ve bence sen doğru öğretmiyorsun.

"Ben harika bir öğretmenim." Ellerimi belime koyuyorum. "Senin ritim duygun çok kötü."

"Hiç şikayet almadım," diyor Seth, gözleri parıldayarak.

Tanrım. Neler oluyor? Biz resmen flört ediyoruz. Nasıl flört etmeye başladık? Yıllardır flört etmedim. Belki de hiç flört etmedim bile? Havaalanında Colin ile yaptığım sohbetler bile oldukça kibar ve düzgündü. Mesajlaşırken biraz flört ettik, ama çoğunlukla bulduğumuz yerlerin hava durumu hakkında bilgi alışverişinde bulunduk ve "eğer bir hayvan olsaydın ne tür bir hayvan olurdun?" ve "en sevdiğin koku nedir?" gibi sorular sorduk. Hava durumu hakkında sohbet etmeyi çok seviyorum

ve birinin hangi hayvan olacağını öğrenmek en sevdiğim şeylerden biri olsa da, *bu* flört etmek *sayılmaz*.

Şu anda Seth ile yaptığım şey yüzde yüz, tamamen ve kesinlikle flört etmek. Seth koluma üç kez dokundu. Ben de dirseğimle ona bir kez dokundum ve koluna iki kez dokundum! Saydığım için biliyorum.

Son bir saat içinde, onun yanında tamamen kendim gibi davranmadığımı fark ettim. Gülüyorum, espriler yapıyorum, saçlarımı sallıyorum ve genelde sadece Birdie'nin yanında yaptığım gibi aptalca davranıyorum. Seth beni gerçekten komik buluyor gibi. Ona Donna'nın mum işinden bahsettim, hastanede Birdie'ye yaptığım taklidini yaptım ve o gülmekten karnına tutundu. Ona Macarena'yı öğretirken seksi bir şekilde dans bile ettim.

Hmmm. Belki de son üç saattir fırtına kopuyor ve barda panik ve karanlık bir heyecan var, bu yüzden kendim gibi davranamıyorum. Belki de tehlike beni tahrik ediyor. *Belki de* tüm bu zaman boyunca cinsel duygularımın olmaması, ailemin dağılmasıyla veya kontrol ihtiyacımla ilgisi yoktu, sadece fırtınada tahrik olabiliyordum? Bu bir şey olmalı. Fırtına tahriki. Fırtına tahriki olan insanlar için fırtına pornosu var mı acaba... Telefonumun çekince gizli modda Google'da arama yapıp ne bulabileceğime bakacağım.

Bu davranışımı alkole bile yükleyemem. Barda tamamen sarhoş olan diğer herkesin aksine, Seth ve ben ilk iki şişeden sonra bira içmeyi bıraktık ve şimdi ben su içiyorum, Seth ise kök birası içiyor.

Seth'in kazandığı bir bilardo maçından sonra, diğer bar müşterileri bize ters ters bakıyordu, bu yüzden çabucak bitirdik, fıstık yedik ve Seth bana fıstıkları havaya atıp her seferinde yakalamayı öğretti. İşin sırrı, fıstığın burnuna çarpacağını düşündüğün yere nişan almaktır, böylece her seferinde ağzına düşer. Çok anlamsız bir egzersiz ama eğlenceli.

Sonra yarınki Seth'in seçmelerine geldik. Ona rutinini göstermesini istedim, o da gösterdi. Ve harikaydı! Sketch malzemesi için benim taklidimi yapmadığında, aslında çok, çok komik biri. Neden bu işi yaptığını anlayabiliyorum. Audition'da taklit yapması gerektiğini ve yapabileceği tek kişi olduğu için John Malkovich'i seçtiğini söyledi. Bana göstermesini istedim ve o da tüm taklidini yaptı

John Malkovich'in kırmızı halı röportajını taklit etti. Konuşurken aklıma bir düşünce geldi ve beni gerçekten güldürdü.

"Korkunç, değil mi?" diye sordu Seth, ben kıkırdayarak, yüzü hafifçe kızarıırken.

"Hayır! John Malkovich'i çok iyi taklit etmişsin. Ben sadece... Aklıma bir fikir geldi ve beni güldürdü."

"Oh, şimdi bana söylemelisin."

"Aptalca bir şey."

"Anlat hadi!"

Gözlerimi devirdim. "Tamam. Sadece John Malkovich'in kırmızı halı röportajı yapmak yerine, belki de..." Utanarak sözümü kesip sustum. Bir komedi yazarına daha komik olabilecek bir şey söylemeye hakkım yoktu.

"Evet?" dedi Seth. Gerçekten ilgilenmiş görünüyordu.

Ben de devam ettim. "Mesela John Malkovich arkadaşına Macarena öğretir. Neden yapar bilmiyorum ama aklıma öyle geldi..."

"Harika!" dedi Seth hemen, kahkahalarla gülerek. "Çok saçma. Bayıldım."

"Gerçekten mi?" diye sevinçle gülümsedim. "Ha ha!"

Ve son kırk dakikadır Seth'e Macarena'yı öğretiyor ve rutinine eklemeler öneriyorum, bunların çoğunu da kabul etti. Ve büyük bir şaşkınlıkla, yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. En son bu kadar güldüğümde, Donna Asda'da bir çocuğun ayağına takılıp düşmüş ve öne doğru savrulmuş, çocuğun babasının hayalarına kafa atmıştı. Alex'i aldattığını söylediğimde pek etkilenmemişti.

John Malkovich'in Macarena'nın sözlerini şarkı söylemek yerine dramatik bir şekilde okumasını önerdiğimde, Seth başını sallayarak "Daha önce hiç komik şeyler yazmadın mı?" dedi.

"Tanrım, hayır!" diyorum, utanmış ve aptalca, kibirli bir şekilde memnuniyetle. "Sen doğuştan yeteneklisin."

Yanaklarımın kocaman bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Belki sadece flört ediyordur. Ama umurumda değil. Morina balığı fileto yapmak ve beş metre çapındaki potansiyel tehlikeleri fark etmekten başka bir şeyde iyi olabileceğimi hissetmek güzel.

Phyllis, Sonny ve diğer birkaç müşterinin eğlencesine, taklidimizi ve Macarena dansını mükemmelleştirdikten sonra,

yerimize geri oturup bir pizza daha sipariş ettik.

Fırtına geçene kadar yapacak başka bir şeyimiz olmadığından, Seth ve ben daha lezzetli dilimler yerken hayatlarımız hakkında konuşmaya başladık. Onun hayata bakışı Birdie'ninkine çok benziyor. Hayattaki ana hedefi eğlenmek ve işler ters giderse "Siktir et! Neyse ne!" demek.

İnanamadan başımı sallıyorum.

Seth gözlüklerini çıkarır ve tişörtünün kenarıyla temizler. "Ee, ne oldu?"

"Ne?"

"Neden bu kadar gergin ve sinirlisin? Psikologluk yapmaya çalışmıyorum ama herkesin kusurları genellikle gençlik yıllarındaki olaylara bağlanabilir. Örneğin. Sana kolay ve rahat biri gibi görünebilirim, ama bir yanım, işleri *çok* ciddiye alırsam ve işler yolunda gitmezse, bir daha asla tam olarak iyileşemeyeceğimden biraz endişeli. Ve bunun muhtemelen babamın stand-up komedyen olamamasının büyük bir etkisi var. Bu onun tüm hayatıydı. Tüm kalbi. Ve işler yolunda gitmeyince, bunu asla atlatamadı."

"Yani... denemezsen, başarısız

olamazsın?" "Aynen öyle!"

"Evet, bu tamamen koltuk psikolojisi."

Seth gülüyor. "Peki ya sen? Senin derdin ne?"

"Sıkıcı," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Önemli bir şey bile değil." "Anlat bana."

Derin bir nefes alıyorum. Bu konuyu konuştuğum tek kişi Birdie. Babam İskoçya'ya taşındıktan sonra Alex ve ben bir daha bu konuyu hiç konuşmadık. Hayatlarımıza devam ettik, ebeveynlerimizin bizi daha çok küçükken bu kadar kolay terk etmelerinin çok normal bir şey olduğunu varsayarak.

Bir bira altlığı alıp köşeleriyle oynuyorum. "Annem bir ilişki yaşadı ve bir Fransız adam için ailemizi terk etti. Fransa'da yaşıyor. Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Bu olay babamı mahvetti ve İskoçya'ya taşındı. Hiç beklemiyordum. Kardeşim ve beni çok sarstı. Yıkıldım. Gerçekten çok yıkıldım, anlıyor musun?" Bir yudum su içiyorum. "Sanırım bir daha böyle hissetmemek için en iyi yolun hayatımı olabildiğince basit tutmak ve her türlü duruma hazırlıklı olmak olduğuna karar verdim. Her şey benim kontrolüm altında olursa, bir daha kötü sürprizlerle karşılaşmam. O, hayatımda hissettiğim en kötü duyguydu. Bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum."

Seth bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Bunun imkansız olduğunu biliyorsun, değil mi? Her şeye hazırlıklı olamazsın."

Omuz silkiyorum. "Biliyorum. İdeal değil. Birdie sürekli bana rahatlamamı söylüyor. Düşündüğümde daha güçlü olduğumu. Bilmiyorum... Hayat her an heyecan dolu olmayabilir, ama ben hep... iyiyim."

"Ama mutlu musun?" Seth açıkça sorar. "Hiç mutlu hissettiğin oluyor mu?" "Tabii ki!" derim, sanki aptalca bir soruymuş gibi gülerek. Ama bunu söylerken bile bunun doğru olduğundan tam olarak emin değilim...

Ciddi sohbet bittikten sonra Seth, jukebox'a Bruce Springsteen'i koyarak ve diğer müşterileri dansa davet ederek ortamı neşelendirmeye çalışır. Bardaki dostane atmosfer, büyük ekranda fırtınanın bazı yerleşim bölgelerinde yol açtığı hasarın görüntüleri ile tezat oluşturur. Kimse yaralanmamıştır, ama hepsi oldukça şiddetli görüntülerdir.

Seth'e dans pistinde katılıyorum ve sohbetimizin getirdiği içe dönük düşünceleri kovmak için birkaç dans hareketi yapmaya çalışıyorum. Ama haftaya gerçek hayata döneceğimi düşünmeden edemiyorum. Her sabah Weetabix'imi çiğnemek, tramvayla işe gitmek, düzenli müşterilere hizmet etmek, eşyalarımı depoya taşımak, Alex ve Donna ile dizi izlemek. Hafta hafta. *Hafta hafta.*

Nedense, bu fikir birkaç gün önceki kadar rahatlatıcı gelmiyor.

"Sanırım yatacağım!" diye Seth'e gürültülü müziğin üstüne bağıriyorum. "İyi misin?" diye bağıırıyor o da.

"Evet!" Gözlerimi ovuşturarak başımı sallıyorum. "Sadece, çok yoğun bir gün oldu! Yarın da yapacak çok işim var. Senin de öyle! İyi bir uyku, seçmelerine yardımcı olur!"

Seth gülüyor. "Gerçekten her şeyi düşünüyorsun."

"Odalar üst katta mı? Phyllis'e sorardım ama eğlencesini bozmak istemem," diyorum, Phyllis'in sarhoş müşterilerden biri tarafından bilardo masasında döndürüldüğü yere doğru başımı sallayarak.

"Sana gösterebilirim," diye bağıırır Seth.

Seth'i barın arkasına takip ederek, bir kapıdan geçip bir antreye giriyoruz. Dar bir merdiven bizi, flock duvar kağıdı ve Staten Island Yankees'in çerçeveli resimleriyle kaplı başka bir koridora götürüyor.

"Bu sensin!" diyor Seth, gözlüklerini burnuna iterek. Bana yan gözle bakıyor.

Ortaman havası değişir. İkimiz de sessizleşiriz, tek ses, aşağıdaki barda çalan Alabama Shakes şarkısının bas ritmidir.

"Harika!" Sesim tizleşir. "Neredesin? Yani...
Yani... Ben... Oh, boş ver."

Kapa çenenini, Olive!

"Ben o odadayım." Seth alt dudağını ısırıyor ve benim odamın yanındaki odayı işaret ediyor.

"Süper!" Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına koyuyorum.
"Tamam! Peki!"

"Güzel bir gün geçirdim," Seth hafifçe kaşlarını çatarak mırıldanıyor, sanki bu gerçeğe şaşırmış gibi.

"Ben de," diye başımı sallarım ve bunun sadece nezaketen değil, gerçekten böyle olduğunu fark ederim. Karmaşık, zor ve biraz korkutucu bir gündü. Ama kendimi, nasıl desem... canlı hissediyorum? "Teşekkür ederim..."

"Önemli değil."

Orada duruyoruz. Seth bana bakıyor, çenesini kaçıyor ve hafifçe gülümsüyor. Ben de gülüyorum. Neye güldüğümüzü bilmiyorum.

Elimi arkamdaki kapı koluna koyuyorum.

Ama henüz içeri girmek istemiyorum.

Onu öpmek istiyorum.

Onu öpmek

istiyorum. Ne oluyor

bana?

Onu gerçekten, gerçekten öpmek istiyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum. Onunla kütüphanede olmak istiyorum. Ah.

Kapıyı aç ve git, Olive. Bu iyi bir fikir olamaz. Hemen git.

Seth bana doğru bir adım atar.

Donup kalıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki tüm vücudumda yankılanıyor. Vajinam bile.

Yutkunuyorum, çizgi filmlerdeki karakterler gibi sesli bir şekilde.

Seth elimi tutar ve başparmağını avucumun içinde gezdirir. "Başka bir adamla nişanlı olmasaydın, Olive, seni öperdim ki, hayatın boyunca unutamazdın."

şaşkınlıkla

gözlerimi

kırpıyorum.

Nişanlı mı?

Kime nişanlı?

Kahretsin! Colin! Colin'i tamamen unutmuşum. Sahte nişanlım Colin! Manchester'a d6ndüğümde kapalı bir yerde randevuya çıkmayı planladığım Colin. Colin!

Seth'in yüzü benimkine o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum – bira, temiz ten ve yağmur.

İstiyorum...

İstiyorum...

Aman *Tanrım*, istiyorum...

Ama ben bir şey yapamadan Seth hemen arkasını d6nüp odasına girdi ve kapıyı kapattı.

şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp yavaşça odama geri çekildim. Kapıya yaslandım.

Nefes alamıyorum. Başım çok sıcak. Başım d6nüyor ve karıncalanıyor. Ama kötü anlamda değil. Harika bir şekilde.

Ne oluyor lan?

Küçük banyoya koşar adımlarla girip yüzüme buz gibi su serpiştiriyorum. Aynaya bakıyorum.

Farklı görünüyorum. Kızarmış ve parlak gözlü. Dudaklarım daha dolgun görünüyor. Seksi görünüyorum. Gerçekten de seksilik hormonu salgılıyorum!

Colin'in tatlı yüzünü, kocaman kollarını, muhteşem hava durumu şakalarını, muhteşem favorilerini hayal ediyorum ve Seth'ten aldığım o heyecan verici KAPOW hissini yeniden yaratmaya çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor. Colin'i çıplak, masada oturmuş beş yıllık plan üzerinde çalışırken hayal etmeye çalışıyorum. Sonra Colin'i çıplak, bana pasta pişirirken ve genel olarak çıplak bir fırıncı olarak hayal ediyorum, yanağında seksi bir şekilde krema lekesi var. Hatta Colin'i beni kocaman bir kitaplığa dayayıp boynumu öperken hayal ediyorum.

Hiçbiri işe yaramıyor!

Yatağa d6nüp dramatik bir şekilde kendimi yatağa atıyorum.

Sonra Seth'in beni öpüşünün o kadar güzel olduğunu, hayatımın sonuna kadar unutamayacağımı söylediğini düşünüyorum.

KAPOW. KAPOW! FIZZ! BLAM! WOO! YAAAASSS!

Peki.

Buna kesinlikle hazırlıklı değildim.

* * *

Bütün gece sadece bir saat kadar uyudum! Kendimi gergin ve uyanık hissediyordum ve o kadar *sıcaktım* ki çıplak uyumak zorunda kaldım. Aklımda tek bir şey vardı: Seth'in tek yapması gereken koridorda birkaç adım yürüyüp odama gelmekti. Ya da benim tek yapmam gereken koridorda birkaç adım yürümekti.

Ve sonra...

Hiçbir şey. Hayır. Ben İngiltere'de yaşıyorum. O Amerika'da yaşıyor. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Üstelik beni işerken duymuştu. Üstelik bu küçük detayı canlı yayında anlattı. Hiç seksi değil. Hiç seksi değil, Olive.

Gözlerim bulanık, banyoda duş alıp saçımı havluyla kuruluyorum – saçlarım kontrol edilemez bukleler halinde geri sıçrayınca homurdanarak – ve giyiniyorum.

Çantamı alıp, Birdie'nin mektubunun içinde olup olmadığını milyon kez kontrol ettikten sonra, odanın kapısını açıp koridora çıktım.

Tam da Seth ile aynı anda.

"Günaydın!" diyor neşeyle, sanki bütün gece uyumuş gibi.

"Evet! Sabah oldu!" Psikopat gibi gergin bir şekilde mırıldanıyorum.

Seth ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar. "İyi uyudun mu?"

"Evet, tabii!" diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Çok iyi uyudum. Çok iyi."

"Harika. Google'da baktım, fırtına dinmiş, hemen Manhattan'a dönebiliriz."

Kalbim rahatlamış bir şekilde atıyor.

"Harika. *Sonunda* bu mektubu Chuck Allen'a verebileceğim!"

Nihayet!" "Çok güzel."

"Evet."

"Evet!"

"Tamam!"

"Tamam."

Bir an birbirimizi inceledik. Alnımdan bir bukle saçımı çekip kenara attım. Seth başını yana eğdi. "Şey, ben... ben..."

Ve sonra, birdenbire bana doğru adım atar, beni kapıya doğru iter, vücudu benimkine yapışır. Bir eliyle yüzümün yanını kavrar, diğer elini başımın arkasına koyar. Bakışları dudaklarıma kayar. Sonra tekrar gözlerime döner.

"Merhaba," diye mırıldanır, yüzünde hafif bir kaş çatma. "M-merhaba," diye boğuk bir ses çıkarırım.

Ve Şu anda neler olduğunu anlamaya bile fırsat bulamadan, Seth'in dudakları dudaklarımın üzerinde. Ya da benim dudaklarım onun dudaklarının üzerinde. Her halükarda, *öpüşüyoruz*. Dudaklarımız birbirine yapışmış öpüşüyoruz. Çok güzel öpüşüyoruz.

Seth ellerini yüzümden belime kaydırıyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve sanki susuz kalmışım da o suymuş gibi onu öpüyorum. Elini uyluklarımın dışından yukarı doğru kaydırıyor, sonra başparmağını uyluklarımın önünden aşağı doğru kaydırıyor ve nefes alamıyorum.

Tanrım, tanrım, *tanrım*.

"Hey! Burası saygın bir mekan!"

Sonny'nin sert sesiyle hemen birbirimizden ayrılıyoruz. Merdivenlerin başında, kalın kolları kavuşturmuş, kalın kaşları çatılmış duruyor. Phyllis onun yanında, çok dar bir bandaj elbise giymiş, yargılayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırmış duruyor.

"Aman Tanrım, özür dilerim!" diye ciyakladım. "Orada olduğunuzu bilmiyordum!"

Seth hiçbir şey söylemez. Sadece hafifçe elimi tutar, nefesini düzenlemeye çalışır.

Yüzümün suçluluktan kıpkırmızı olduğunu biliyorum. Sonny ve Phyllis kahkahalara boğuluyor.

"Sadece şaka yapıyoruz, aptallar!" diye bağırıyor Sonny.

"Ama sevişecekseniz odada yapın, tamam mı?" diyor Phyllis. "Ortak alanlarda cinsel organ görmek istemiyorum."

"En azından öğle yemeğinden önce," diye ekler Sonny.

Yüzüm yanıyor. Terliyor muyum? Terliyorum gibi hissediyorum.

"Şimdi gidiyoruz!" en profesyonel ve kibar sesimle söylüyorum.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz."

"Ne zaman isterseniz, tatlım. Bizim için zevkti."

Sonny kaşlarını oynatıyor. "Ama seninki kadar değil, değil mi?"

Tanrım.

"Seth, Patty teyzen mutfakta. Buraya geldiğini duydu ve selam vermek istedi. Sana waffle yapıyor."

Seth bana bakar, yüzünde hafif bir gülümseme vardır. "Waffle ister misin?"

Kafamı salladım, çok telaşlı hissediyordum. "Ben, şey, gitmeliyim. Randevum var... Tek başıma dönebilirim."

Seth elimi biraz sıkıp bırakır. "Tamam, o zaman... Akşam görüşürüz? Konserde?"

"Evet!" diye başımı salladım. "Numara alalım mı?"

On beş yaşında bir çocuk gibi konuşuyorum.

"Tabii," diyor Seth, telefonumu alıp bana kendi telefonunu uzatıyor.

Numaralarımızı birbirimizin telefonuna girerken, Phyllis ve Sonny tuhaf bir şekilde bizi izliyorlar.

"Ah, bir de bu var." Phyllis elini uzatarak bir şey bırakmak için elime uzattı. "Gitmeden önce bunu vermek istedim. Rahatlamana yardımcı olur."

Avuçlarımı açtığımda küçük, kalın, tuhaf bir şekilde sarılmış bir sigara görüyorum. "Temiz, reçine yok. Sadece saf ot, en kalitelisi. Göreceksin." Ot mu? *Bana ot mu veriyor?*

Ona geri vermek istedim – Rescue Remedy dışında hayatımda hiç uyuşturucu kullanmadım ve şimdi de kullanmaya başlamayı düşünmüyorum – ama Phyllis, yaptığı iyilikten dolayı çok mutlu görünüyordu. Ve dün bana o kadar çok yardım ettikten sonra, bugün de bana yardım etmek istemesinden çok etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Yutkunup esrarı hızla çantama soktum. "Çok nazıksın. Teşekkürler, Phyllis."

"Rica ederim, tatlım. Hey, sen de bir denemelisin. İnanılmaz bir şey, değil mi Sonny?"

"Tabii ki!"

Tamam. Artık kesinlikle gitmem gerek.

"Hoşça kal ve tekrar teşekkürler!" diye bağırarak Seth, Sonny ve Phyllis'in yanından geçip merdivenlerden aşağı koşarak bardan çıktım.

Dışarı çıkınca başımı barın penceresine yaslayıp derin nefesler alıyorum, mümkün olduğunca çok hava soluyorum.

Bugün güneş deli gibi parlıyor ve hafif nemli gri kaldırımların ötesinde, dün gece burada şiddetli bir fırtına yaşandığını asla tahmin edemezsiniz. Her şey sakin ve sessiz, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ama bir şey oldu . Bir şey büyük. Bir şey önemli. Geri dönemeyeceğimi düşündüğüm bir şey...

Cinsel uyanış yaşadım. Vajinam uyandı. Ve... Sanırım daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birdie'den gelen mesaj: KOMEDİ YAZARINI ÖPTÜN MÜ? YABANCININ ÖPTÜN! STORM HORN'U MU ALDIN? Bunun gerçek mi bilmiyorum ama TAMAM! Şu anda kim oldun sen, Brewster? Bu benim için çok heyecan verici. Kalbimin zaten zayıf olduğunu biliyorsun! Neye benziyor? Bekle... Hemen Google'da arayacağım!

Birdie'den mesaj: Oh Olive. Evet! 1980'lerin Harrison Ford'u gibi. Ama daha nerd. İyi anlamda. Hubba. Gerçekten hubba.

Birdie'den mesaj: Neden bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum! Belki onunla tek gecelik bir ilişki yaşayabilirsin? Uçağa binmeden önce hızlı bir kaçamak. Sadece bir dene, hoşuna gider mi bak. Çok rahat bir şey. Manhattan'da olan Manhattan'da kahr. Her şeyin büyük bir olay olması gerekmez, değil mi?

Birdie'den mesaj: Cidden. Hubba.

Taksi Chimes Investment'ın önüne geldiğinde, hem heyecan hem de endişe duyuyorum. Sonunda Birdie'nin uzun zamandır sevdiği adamla tanışacağım. Kaçan adam. Sosyal medyada en ufak bir iz bırakmayacak kadar havalı adam: Chuck Allen! Randevum var. Mektup da yanımda. Doğru yerdeyim. Hiçbir şey ters gidemez.

Seksen dördüncü katta asansörden indiğimde, binanın gerçekten çok yüksekte olduğum düşüncesiyle dizlerim titriyor. Göğsüm biraz sıkışıyor.

"Her şey yolunda. Rahatlarsam geçer," diye mırıldanıyorum, Phyllis'in gösterdiği gibi derin nefes alıp veriyorum.

Yararı oluyor. Hala korkuyorum ve buradaki tüm pencerelerden uzak duracağım. Ama mide bulantısı hissetmiyorum ve bu kesinlikle bir gelişme!

Resepsiyon masasına doğru ilerliyorum. Masada çok düzgün ve güzel bir kadın oturmuş, klavyede hızlıca bir şeyler yazıyor.

Beni baştan aşağı süzer ve alaycı bir gülümsemeyle bakar. Dün giydiğim kıyafetleri fark etti mi acaba? Trickys'te saç düzleştirici olmadığı için devasa buklelerle kabarık olan saçlarımı mı yargılıyor? "Evet? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Hmmm. Tavrını beğenmedim.

Kendimi çenemi kaldırıp, dün Chuck'ın asistanıyla telefonda konuştuğum o şık ses tonuyla konuşurken buluyorum.

"Ben Olive Brewster!" diye ilan ettim. "Chuck Allen ile randevum var. Ben... ayrıca bir kahve istiyorum lütfen. Hemen."

Kadının kaşları havaya fırladı. "Oh, tabii ki! Özür dilerim Bayan Brewster. Dün telefonda konuşmuştuk, değil mi? Ben Lisa."

"Bayan Muzzzz. Sakıncası yoksa Lisa," diyorum otoriter bir sesle.

Lisa telaşlanır, zengin bir yatırımcı olduğumu düşünerek tavırları bir anda değişir. "Evet, evet. Tabii ki. İsterseniz oturun." Rahatsız görünümlü, yumurta şeklindeki sandalyeleri işaret eder. "Charles'a geldiğinizi haber vereyim, kahvenizi getireyim."

"İyi," derim burnumu çekerek.

"Kahvenizi nasıl istersiniz?"

"Erkeklerimi içtiğim gibi. Süt ve bir şeker."

Tamam, fazla ileri gittim. Bu hiç mantıklı değil. Lisa sadece başını sallıyor.

Oturup çantamdan Birdie'nin mektubunu çıkardım. Mektubu göğsüme sıkıca bastırdım. Kahretsin! Yapmak üzereyim. Chuck Allen ile tanışıp ona Birdie'nin mektubunu vereceğim. Bu olayın büyüklüğüyle ellerim biraz titriyordu. Vay canına. Başardım. Ben, Olive Brewster, Manhattan'ı fethettim! NYPD'nin arananlar listesinde olabilirim, ama en iyi arkadaşımın dileğini gerçekleştirdim.

Lisa kahvemi getiriyor. Biraz daha uyanmak için hepsini bir yudumda içiyorum. Tam o sırada başka bir ofisin kapısı açılıyor ve bir adam çıkıyor. Bana doğru dostça bir gülümsemeyle yaklaşır ve elini sıkmam için uzatır. Ooh. Bu adam kim? Chuck'ın arkadaşı mı? Diğer asistanı mı? "Charles Allen," diyor adam. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Ben... Anlamıyorum.

Bu adam elimdeki fotoğraftaki adam değil. Bu adam kısa boylu. Ve kel. Ve ellili yaşlarında.

"Ha ha." Yavaşça başımı sallıyorum. "Çok komik. Gerçekte nerede?"

Adamın parlak yuvarlak kafası bir yandan diğer yana dönüyor.

"Anlamadım?"

İç çekiyorum. Dün gece gözümü bile kırpmadım. Bunun için ne zamanım ne de enerjim var. "Gerçek Chuck Allen nerede?" diye soruyorum. Sanırım oldukça yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü resepsiyondaki birkaç kişi dönüp bana bakıyor.

Adam biraz kekeliyor. "*Ben... şey... Ben* Chuck Allen. Charles. Sadece yakın arkadaşlarım ve ailem bana Chuck der."

Sinirlenerek çantamdan üniversitedeki Chuck'ın fotoğrafını çıkarırım.

"Aradığım kişi bu." Chuck'ın gülümseyen yüzüne parmağımı dokundum.

"Bu Chuck Allen."

Sahte Chuck rahatsız bir şekilde etrafına bakınıyor. "Ben... bu kesinlikle ben değilim." Resepsiyondan Lisa bize yaklaşıyor. "Bir sorun mu var, efendim?"

Sahte Chuck başını sallar. "Evet, Lisa. Bir karışıklık var galiba." Dudaklarını sıkıp Lisa'ya sert bir bakış atar. "Bu randevuyu sen ayarladın, değil mi?"

"Chuck Allen'ı arıyorum," diyorum ve ona fotoğrafı uzatıyorum. "Bu adam. Chuck Allen."

Lisa fotoğrafı alır, gözlerini kısar.

"Ah! Evet. Bu Chuck Allen. Eskiden Özel Sermaye bölümünde çalışıyordu."

Kafam çok karışık.

Midem korkuyla kasılıyor. Kel adama dönüyorum. "Peki neden onun olduğunu söylüyorsun?"

Sahte Chuck fotoğrafı Lisa'dan alır ve burnuna çok yaklaştırır. "Ah evet! Anlıyorum. Evet. Chuck! Sanırım iki yıl önce ayrıldı. Değil mi Lisa?"

"Doğru, efendim." Lisa gülümsüyor. "Komik, istifasını verdikten sonra sanki yeryüzünden kayboldu. Hukuk departmanındaki arkadaşım Jodie onunla kısa bir süre çıktı. Ne olduğunu Tanrı bilir." Bana dönüyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ah!" diye bağırırım tavana doğru, dün gece uykusuz kalmanın da etkisiyle öfkem göğsümde kabarmaya başlar. "Onun burada olduğunu sanıyordum!" Kel adama işaret ederim. "Sen kimsin?"

"Bu Charles 'Chuck' Ellen." Lisa diyor.

"Ellen, E ile," der sahte Chuck. Resme işaret eder. "Bu Chuck Allen. Allen, A ile."

Hayır. Hayır. HAYIR.

"Ne komik!" Lisa, tüm bunları gerçekten komik bulmuş gibi gülümser. "İngiliz aksanı yüzünden olmalı. E ile yazılan Chuck Ellen'ı aradığını sandım!"

Hayır. Hayır. Chuck Allen yerine Chuck Ellen dediklerini yanlış duymuş olamam. Hayır. Her şeyden sonra, burada olan şey bu olamaz. Lisa ve yeni Chuck, bu karışıklık üzerine kıkırdamaktadır. "Finansal sorularınız için hala yardımcı olabilir miyim?" Chuck Ellen, bu kimlik karışıklığı sanki yıllardır burada olan en heyecan verici şeymiş gibi başını sallayarak sorar. ki, dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyledir.

Eve dönüş uçağımın yirmi dört saatten az bir süre sonra kalkacağını ve gerçek Chuck Allen'ın nerede olduğunu hiç bilmediğimi fark edince sinirleniyorum.

Bu olamaz!

"Bayan?" diyor Chuck Ellen. "Ofisime geçip yatırımları konuşalım mı?"

Yutkunarak, ayrılmadan önce Chuck'ı bulmak için yeni bir seçenek bulmaya çalışıyorum.

"Hanımefendi?" Chuck Ellen tekrarlar. "Yatırımlarınız?"

"Yatırım yok," diyorum, sesim hayal kırıklığıyla sertleşiyor. "Para yok."

"Anlamadım?"

"Ben milyarder değilim! Üzgünüm ama Chuck Allen ile randevu alabilmek için telefonda yalan söyledim. Ona vermem gereken çok önemli bir mektup var."

"Milyarder değil misiniz?"

Kıyafetli bir grup insan, gürültüye bakmak için toplanmaya başladı.

"Şu anda yüz milyoner bile değilim. Hiç param yok!" Sesimin gittikçe yükseldiğini duyabiliyorum. Kahretsin. Bu gün nasıl bu kadar iyi başlayıp bu kadar çabuk kötüye gidebilirdi? "Yapacak yatırıмым yok! Ben fakirim! Balık pazarında çalışıyorum. Balıkları temizliyor ve balığın etini yemek isteyen kuzeyli insanlara satıyorum. Maaşı da çok düşük!"

Oda şok içinde sessizliğe büründü. Herhalde balık temizlemekten bahsetmemden dolayı. Bu konu insanları her zaman biraz mide bulandırır.

"Paran yok mu?" Chuck Ellen, böyle bir şeyle hiç karşılaşmamış gibi nefes nefese sorar.

"Ah!" diye bağıyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Etrafımda insanların mırıldandığını duyuyorum. "Gerçek hayattaki fakir insan" ve "güvenliği çağırın" gibi sözler. Ama onlara dikkatimi veremiyorum. Tek düşünebildiğim, bu adamın Chuck Allen olmadığı ve yeni bir ipucum olmadığı! Daha fazla zamanım yok!

Tek bir işim vardı! Tek bir iş ve onu da mahvettim. Kahretsin. Dün Manhattan'a dönmenin bir yolunu bulmalıydım. En azından daha fazla zamanım olurdu. Zaferimin keyfini sürdüm. Hazırlık yapmadım.

"Hayır!" diye mırıldanarak yumurta koltuğa çöküyorum.

"Aaaah!" "O iyi mi?" diye birinin sesini duyuyorum.

"Oturma eylemi mi yapıyor?"

"Neye protesto ediyor?" diyor başka biri. "Organik ürün otomatını çoktan koymuşlardı."

"Onu tanıyorum galiba..." Bir ses duyulur.

Harika. Tabii ki biri beni tanıyacak. Ne saçım ne de aksanım değişmiş.

Birinin "Bana işerken bakın!" diye bağırmasını bekliyorum. Ama bunun yerine keskin bir nefes alma sesi duyuyorum.

"Aman Tanrım! O! Manhattan'ın Tehdidi!" "Aman Tanrım. Gördüm! Polisi çağıralım mı?" "Kesinlikle çağırmalıyız. Kaçmasına izin vermeyin."

Keskin bir şekilde başımı kaldırıyorum. Beni polise mi çağırmak istiyorlar? Neden bana bela diyorlar? Sadece biraz sinir krizi geçiriyorum, hepsi bu. Çok küçük bir sinir krizi. Ve bence çok iyi bir nedeni var!

"Neden bahsediyorsunuz?" diye soruyorum, takım elbiseli küçük kalabalığa bakarak. "Bakın, kötü bir haber aldım, tamam mı? Bu kadar gürültü yaptığım için özür dilerim. Gideceğim." Ayağa kalkıyorum. "Polisi aramanıza gerek yok! Abartıyorsunuz."

Asistan Lisa önümde duruyor. "Otur yerine! Hiçbir yere gitmiyorsun. Ne yaptığını biliyoruz!"

"Hepimiz biliyoruz," diye ekledi sahte Chuck.

"Polis geliyor," kalabalığın içinden biri neşeyle bağırıyor. "Pardon?"

Tekrar ayağa kalkıp Lisa'nın yanından geçmeye çalışıyorum, ama birkaç kişi daha

beni engellemek için ona katılır. Şimdi ne oluyor lan?

Yakındaki bir ofisten takım elbiseli genç bir adam elinde bir yığın gazeteyle aceleyle geliyor. "Bu sizsiniz, değil mi?"

Şaşkın bir şekilde gazeteleri ondan alıyorum. Hepsi *New York Daily News* adlı bir gazetenin kopyaları. Küçük yığının üstündeki gazeteye gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Patz Deli'de yüzde on indirim mi?

Ne?" Anlamıyorum.

Lisa, manikürlü parmağıyla sayfanın sol alt köşesindeki bir resme ve küçük bir sütuna dokundu. "İşte! Seni çok iyi tanıyoruz."

Gazeteye daha yakından bakıyorum ve resmin benim olduğumu fark edince öksürmeye başlıyorum. Gramercy Park'ta. Kafamın üstünde tek boynuzlu at boynuzu.

"*Gramercy Park'ta anahtar çalındı*" başlığı yazıyordu. Yanaklarım kızardı. Hızla metni gözden geçirdim. "Gramercy Park'ta anahtarsız, pembe bel çantalı İngiliz kız mastürbasyon yaparken" haberi idi. Ve bir mahalle sakiniyle karşılaştığında – lüks anne blog yazarı Elissa Johnson – bir mahalle sakininin anahtarını çalıp kaçmış.

Aman Tanrım.

Yığının içindeki bir sonraki kağıdı hızla çekiyorum. Yine sol alt köşede, Birdie'nin mektubunu yanlışlıkla posta kutusuna attığım yerdeki bir fotoğrafım var. Pembe bel çantamı göğsüme sıkıca tutuyorum. Yanımda kaçtığım polis ve beni ihbar eden aptal adam var. Başlıkta "*Gramercy Park Hırsız Posta Çalarken Yakalandı*" yazıyor.

New Yorklu bir vatandaşı posta çalmak için kandırmaya çalıştığımı, sonra yüzleşince tekrar kaçtığımı ve "peşime düşen" polisten kaçtığımı anlatan metni okudum.

Ne oluyor? Ben posta çalmıyordum! Kimseyi *kandırmaya* çalışmıyordum ve o polis "peşime düşmedi". Daha da kötüsü, fotoğraftaki açıkça benim. Meğer o bere, umduğum kadar buklelerimi örtmüyormuş.

En altta, *Sunday Night Live'daki* son "Watch me piddle" karakterinin, Zabar's'ta bir garson tarafından fark edilen bu "Manhattan'ın Tehdidi"nden esinlendiğini ima eden bir cümle var.

Dalga mı geçiyorsunuz?

Üçüncü gazeteyi açıp sol alt köşeye bakıyorum.

Bu da benim başka bir fotoğrafım, Zabar's'ta masumca fûme somonlu bagel sipariş etmeye çalışırken çekilmiş!

Başlıkta şöyle yazıyor: "*Manhattan'ın Tehdidi, yoldan geçen birinin şapkasını çaldı.*"

Şapka çalmış mı? Hayatımda hiç şapka çalmadım! Okumaya devam ediyorum, gözlerim sağlıklı metni hızla tarıyor. Görünüşe göre Franklin Beckett adında birinden şapka çalmışım.

"*Beremi kafamdan çekiştirdi!*" dedi Franklin, *Morningside Heights'tan* 54 yaşındaki saksafoncu. "*O benim en sevdiğim beremdi!*"

"Skandal!" diye gazeteye tısladım, ellerim titriyordu. "O adam bana onun en sevdiği bere *olmadığını* söylemişti! Bana satmıştı! Onun için on Amerikan doları vermiştim!"

Bu olay tamamen saçmalığa dönüştü. Şimdi ben Manhattan'ın baş belası mı oldum? Bu bir komedi. Bu gerçek olamaz!

"Gitmem gerek," diyorum, Lisa, Chuck Ellen ve yaptıkları mini barikatı geçmeye çalışarak.

"Üzgünüm," diyor Lisa, kollarını kavuşturarak. "Polis her an burada olabilir. Seninle ne yapacaklarını biliyorlar. Dün bizi aradığında sahtekar olduğunu anlamıştım. Milyarderler gizli kapaklı *değildir.*"

"Bana tamamen inandın," diye karşılık veriyorum, gerçekten çok kızgınım.

"Tehlike!" kalabalığın içinden biri bağırıyor.

"Halka açık sahtekar!"

"Bana işerken bak!"

Bu Wall Street'liler korkunç! Bana karşı birleşmişler! İğrenç!

Bir kadın ve bir erkek polis, biraz sıkılmış ve etkilenmemiş görünüyorlar, küçük kalabalığın arasından geçmeye çalışıyorlar.

"Burada sorun nedir?" diyor kadın polis. Rozetine bakıyorum.

Memur Parker.

"Memur Parker, her şeyin bir açıklaması var, yemin ederim." Masumiyetle ellerimi kaldırıyorum. "Anlamanız gerek, son birkaç gün biraz zor geçti ve her şey görüldüğü gibi *değil*."

"Bekle..." Erkek polis yavaşça diyor, beni daha iyi görebilmek için öne eğiliyor. "Seni tanıyorum! Sen Manhattan'ın belasısın!"

"Onun olduğunu sandık," diyor Lisa üstünlükle. "Sizin için onu zapt ettik." Polislerin gözüne girmek için yalakalık yapıyor. Onu Donna'yla tanıştırmalıyım, çok iyi anlaşırlardı!

"Ben tehdit *değilim*!" diye itiraz ediyorum. "Ben Olive Maudine Brewster. Balıkçı. Manchester'dan. Tanrım, bu aptal şehir! Başından sonuna kadar bir kabus gibi! Sadece bir mektup teslim etmeye çalışıyorum, hepsi bu! Sadece arkadaşıma yardım etmeye çalışıyorum!"

Memur Parker yüzünü buruşturur. "Yabancıların şehrimize aptal demesine hoş bakmıyoruz. New York dünyanın en iyi şehridir."

"Evet!" kalabalık onaylar. "Knicks!"

"Aslında *değil*," diyorum, öfkem artık kontrolden çıkmış durumda... "Bunu söylemek çok kibirli. Bütün şehirleri gördün mü? Gördün mü? Hayır. Eminim görmedin."

"Bayan, Gramercy Park'ta kendinizi teşhir ettiniz mi?" "Hayır! Taytımı çekiyordum."

"106-Cadde ve West End Avenue'daki kamuya açık posta kutusundan mektup çaldın mı?"

"Hayır! Çok önemli bir mektubu yanlışlıkla postaya verdim. Bu mektup!" Birdie'nin mektubunu havada sallıyorum. "Sadece geri almaya çalışıyordum! Lütfen. Gerçekten gitmem gerek. Sabah 3'te uçağım var ve bir erkek bulmam gerek!"

"Hepimiz öyle *değil* miyiz?" Sahte Chuck hüznle kendi kendine mırıldanır.

"Hanımefendi, Gramercy Park anahtarını çaldınız mı?" diye sorar erkek polis memuru.

Kahretsin. Ben yaptım. İnkâr edebilirim ama... Anahtar şu anda çantamda. Bekle... Evdeki bel çantasında mı? Hayır! Ya beni ararlarsa? 84. kattaki Chimes Investments'ın önünde, tüm özel eşyalarımı tek tek çantamdan çıkarırlar. Böyle bir şey olamaz. Tanrım

Tanrım. Orada esrar var. Phyllis'in esrarı! Onu bulamazlar. Anahtar konusunda dürüst olursam belki hafif bir ceza ile kurtulurum. Anlaşma yapalım.

"Evet," diyorum, ayaklarıma bakarak. "Ve gerçekten çok üzgünüm. Panikledim. Hemen size geri verebilirim. Sonra beni bırakmak zorundasınız! Ciddiyim!"

Memur Parker burnundan soluyor. "Bizim bir şey yapmamıza gerek yok." Erkek memura dönüyor. "Onu içeri alalım."

Erkek polisin rozetine bakıyorum – Memur Gallo. Ve sadece izleyebiliyorum – oh lanet olsun – bir çift kelepçe çıkarıyor ve ben itiraz bile edemeden kelepçeleri bileklerime takıyor.

"Olive Brewster, tutuklusun."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Colin'den mesaj: Selam Olive! Son mesajıma cevap vermedin. Her şey yolunda mı? Plaj partisinden sonra akşamdan kalma durumdayım ama bugün hava çok sıcak. Havuz başında dinlenmek için harika bir gün!

**Colin'den mesaj: E-posta adresin ne? İstersen sana gönderebileceğim eğlenceli memler var! iPad'imde bir klasör dolusu var
:D :D**

Televizyon dizilerinde gösterilmeyen şey, tutuklanmanın çok sinir bozucu olmasının yanı sıra, bir sürü idari işlem gerektirmesidir. Kuyruk vardı. Genelde kuyruğu severim. Ama bu, hayatımda gördüğüm en kötü kuyrukdu. Kuyrukta bekleyenler gerçekten berbat insanlardı. Önümdeki kadın, on dolar karşılığında erotik şiir okuyacağını söyledi ve teklifimi reddettiğimde bana "orospu çocuğu" dedi. Arkamdaki adam bana metamfetamin satmak istedi ve ödeme yapıp yapmamamın önemi yoktu. Sadece metamfetamin kullanacak bir arkadaş arıyordu. *O* adamın arkasındaki adam ise, bebek iguanalarının beslenmesi gerektiği için hemen eve gitmesi gerektiğini söyleyip duruyordu.

Kayıt işlemleri yapıldıktan, parmak izlerim ve vesikalık fotoğrafım çekildikten ve tüm kişisel eşyalarım alındıktan sonra – Phyllis'in bana daha önce hediye ettiği şey de dahil, bu beni çok utandırdı – bir nezarethaneye götürüldüm. Şu anda oradayım. Bir hapishane hücresinde. Lanet olası *bir hapishane hücresinde*. Bundan sonra ne olacağını bile bilmiyorum! Avukat tutacaklar mı? Bana turuncu bir tulum giydirecekler mi

tulum giydirecekler mi? İngiliz Büyükelçiliği bilgilendirilecek mi? Sanırım şoktaım. Her şey çılgın, korkutucu, tuhaf bir rüya gibi geliyor. Geçen hafta bu saatlerde, Birdie'den sonra en büyük endişem, Alex ve Donna'nın beni depo odasına taşınmaya zorlamasıydı. Ve şimdi... hapishanedeyim! Adının Mandy Banana olduğunu ve gözlerine doğrudan bakmamam gerektiğini çünkü yoksa "orospuyu mahvedeceğini" söyleyen bir kadının yanında oturuyorum.

Aman Tanrım.

Gerçek Amerikan filmlerindeki gibi, gerçek parmaklıkları olan soğuk bir hücrede kıvrılmış oturuyorum ve titriyorum. Ellerim, bacaklarım, popom, çenem, kulaklarım, muhtemelen. Her şey titriyor. Çünkü kayıt işlemlerinin her aşamasında neden burada olduğumu ve Birdie için ne yapmaya çalıştığımı açıklamaya çalıştım. "Arkadaşım ölüyor" kartını oynamak istemiyorum, ama oynuyorum. Ve kimse umursamıyor gibi görünüyor. Tek umursadıkları şey, benim "Manhattan'ın Tehdidi" olduğum ve New York'a aptal dediğim.

Tamam, son birkaç gün içinde oldukça tehditkar şeyler yaptım. Ama niyetim o değildi. Hepsi kazara oldu. Başka seçeneğim yoktu! Burası New York! Kocaman, çılgın bir şehir. Benden daha kötü suçlular var! Buraya geldiğimden beri, köpeğinin pisliğini almayan birini gördüm. Birçok kişinin trafikte öfke nöbeti geçirdiğini gördüm. Hatta bir adamın tur otobüsüne buzlu cronut fırlattığını gördüm. Ya o insanlar? *Onlar* gerçek tehditler.

Ama NYPD'ye bunu söylediğimde umursamıyorlar. Sesimin çok tiz olması ve yüzümün kiraz gibi kızarması da pek yardımcı olmuyor sanırım. Sadece sessiz ol ve bekle diyorlar. Neyi bekleyeyim? Bilmiyorum.

Söyleneni yapıyorum ve iki saat boyunca rahatsız bir şekilde gözaltı hücrelerinde oturuyorum, ta ki telefon etme hakkım olduğunu fark edene kadar! Mesele bu, değil mi? Tek bir telefon görüşmesi!

Mandy Banana ile göz teması kurmamaya çalışarak banketten kalkıyorum ve hücrenin önüne sendeleyerek gidip ellerimi parmaklıkların etrafına koyuyorum.

"Ne var, İngiliz?" Masadaki memur başını kaldırmadan sorar. Buraya geldiğimden beri bana İngiliz diyor. Komik ya da aşağılayıcı buluyor galiba. Benim hoşuma gittiğini bilmiyor. Her zaman bir lakap istemişimdir. İlkokulda herkesin bana Olli demesini istemişim ama tutmadı. Ortaokulda tekrar denedim, Liv demelerini istedim ama o da tutmadı. Takımdaki en hızlı fileto ustası olduğum için iki Joan'a da bana "Speedy Brewster" demelerini istedim. Ama ne yazık ki olmadı. New York'a geldiğimden beri iki lakap edindim

takma ad edindim. Manhattan'ın Tehdidi ve İngiliz. İkincisini kesinlikle daha çok seviyorum.

"Sana bir şey sormam lazım," diyorum memura.

O içini çekiyor. "Ne istiyorsun, İngiliz? Neden şuradaki Mandy Banana gibi atanan avukatını sabırla bekleyemiyorsun, ha? Ben sadece sakın bir gün geçirmek istiyorum. Tek istediğim bu."

"Telefonla görüşebilirim, değil mi?"

Memur başını kaldırıyor. Yorgun görünüyor, gri kaşlarının altındaki mavi gözleri bitkin. Ama yüzü nazık.

"Henüz telefon görüşmesi yapmadın mı?" "Hayır. Telefon görüşmesi yapabilirim, değil mi?"

"Evet. Evet, alabilirsin." Evet!

Aha!

Memur hücreyi açar, kelepçeyi bileğime takar, sonra kendi bileğine de takar ve beni masasına götürür, krem rengi bir masa telefonunu gösterir.

"Cep telefonuma ihtiyacım var," diyorum. "Tüm numaralarım onda!"

"Hiçbir numaranı ezbere bilmiyor musun?" diye inanamadan soruyor.

"Tabii ki bilmiyorum! İnsanlar akıllı telefonların icadıyla birlikte telefon numaralarını ezberlemeyi bıraktı."

"

Polis memuru, bir kez daha derin bir nefes alarak telefonu alır ve bir numarayı çevirir. "Joyce? Ben Memur Leeland. Olive Brewster'ın akıllı telefonunu getirir misiniz lütfen...? Hayır, numaraları ezbere bilmiyor... Biliyorum. Teşekkürler."

Bir dakika kadar sonra, güzel, tombul bir kadın telefonumu getirerek ofise girer. Telefonu almak için elimi uzatırım.

"Yavaş ol!" Memur Leeland, benden önce telefonu alır. "Aramak istediğin kişinin adını söyle, ben bulurum."

"Şifremi veremem! Orada özel şeyler var!" "Öyle mi?"

"Seksi şeyler değil. Sadece... listeler, hatırlatmalar, notlar ve köpeklerle kedilerin arkadaşlık videolarına bağlantılar. Bazen kaplumbağalar da var."

"Hiçbir şeye bakmayacağım. Ama telefonu geri veremem."

"Ne yapacağımı sanıyorsun?" diye patladım. "Hapisten çıkmak için mesaj mı atacağım?" Alaycı tavrım pek hoş karşılanmadı.

"Tutuklandınız," diyor Memur Leeland sert bir şekilde. "Cep telefonunu alamayacaksın, anladın mı?"

Başımı sallıyorum, sinirli tavrımı yatıştırmaya çalışıyorum. Şimdi sinirlenmenin sırası değil.

Memur Leeland beni bekleyerek bakarken, aslında arayacak çok fazla kişinin olmadığını fark ettim. Sonuçta başka bir ülkedeydim. Sonra bu sabah Trickys'in koridorunda Seth'in bana numarasını verdiği an aklıma geldi. O bana yardım eder! "Seth," diye bağırdım. "Seth'i ara. Kişiler uygulamasında, Seth'in altında kayıtlı."

"Söylemesen de anlardık," dedi Leeland, numara arayıp sabit hattına tuşlayarak.

Telefonu bana uzatıyor ve ben kulağıma dayıyorum, midem a) bu sabahki öpüşme maratonundan sonra Seth'le tekrar konuşma ihtimali ve b) ona hapiste olduğumu söylemek zorunda kalma ihtimali yüzünden altüst oluyor. Çok çekici. Olive. Onun beni ne kadar çekici bulduğu umurumda değil.

Ama aslında çok umursuyorum.

Olive Brewster, sen tam bir aptalsın.

Seth'in telefonu çalıyor.

Ve çalar.

Ve çalar.

Sonunda bağlantı kesildiğinde paniğe kapılıyorum.

"Cevap vermedi! Tek telefonum ve cevap vermedi! Sesli mesaj bile yok."

Sonra kendimi tutamayıp gözyaşlarına boğuluyorum. Şimdi ne yapacağım? Tek bir telefon hakkım vardı ve o cevap vermedi! Oh hayır.

"Sakin ol, İngiliz!" diyor memur sert bir sesle. "Sadece bir telefon hakkın olduğu doğru değil. O sadece filmlerde olur. Biz canavar değiliz. Başka birini ara."

Rahatlama duygusu içimi kaplıyor. Ama sonra aklıma geliyor... Arayabileceğim başka kimse yok. Birdie, Alex ve Donna İngiltere'den bir şey yapamazlar. Ve Bayan Ramirez'in numarası da yok.

Memur Leeland, rehberimi karıştırıyor. "Fazla arkadaşın yok, ha?"

Ne kaba. "Arkadaşlarım var," diyorum, saçlarımı yüzümden çekerek.

"İngiltere'nin Manchester şehrinde

İngiltere'nin Manchester şehrinde çok sevilen biriyim."

Ama gerçekte harika bir arkadaşım var. Birdie. Ve yakında o...

Hayır. Bunu düşünme. Şimdi bunu düşünecek zaman değil.

"Anders von Preen?" Memur Leeland burun kıvrıyor. "Uydurma bir isim gibi. Kendine arkadaş uyduruyorsun, evlat?"

Anders! Gramercy Park'ın saçlarına takıntılı sosyetik...

Yapamazdım...

Yapabilir miyim? Onunla sadece bir kez karşılaştım. Ve gerçekten çok tuhaftı... Ama burada başka seçeneğim yok.

"Birini aramamı istiyor musun, İngiliz?"

"Anders von Preen'i ara," diye Leeland'a kararlı bir şekilde başımı sallayarak talimat verdim. O da öyle yaptı.

Ama ne yazık ki Anders da cevap vermiyor! Seth'in aksine, onun telefonunda sesli mesaj özelliği var.

Anders'a acilen karakola gelip bana yardım etmesini rica eden telaşlı ve dağınık bir mesaj bırakıyorum.

Telefonu kapattıktan sonra, çaresizlik içinde Memur Leeland'a baktım.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Sana daha önce söylediğim gibi, atanan avukatını bekle," diye cevaplar ve beni nezarethaneye geri götürür.

"Ne kadar sürer? İngiltere'ye dönüş uçağım..." Duvardaki saate bakıyorum. "On üç saat! Ve o zamana kadar birini bulmam gerekiyor."

Omuz silkti. "Ne kadar sürerse sürer. New York çok büyük ve çok kalabalık bir şehir."

"Hadi canım," diye terslerim. Hiç bu kadar çabuk sinirlenmemiştim. Ama sanırım bir insanı bu kadar öfkeli edebilecek bir şey varsa, o da budur!

"Otur ve sesini al, İngiliz. Manhattan Menaces, New York polislerine cevap veremez, tamam mı?"

Omuzlarım çökmüş ve bacaklarım hala titreyerek, gözaltı hücresinin bankına geri sürünerek, Mandy Banana'dan olabildiğince uzağa oturdum.

"Sen Manhattan'ın Tehdidi misin?" diye sordu Mandy, bana yan gözle bakarak.

"Oh, şey... Evet, ama hepsi bir yanlışlık, ben..."

"Çok havalı! Sen ünlü falan mısın?" Bankta yanıma oturmak için yana kaydı. Gözlerine bakmaya cesaret ettim ve kızgın yüzünün gülümseyen bir yüze dönüştüğünü gördüm. Yakından baktığımda burnunun köprüsünde küçük çiller olduğunu fark ettim. Onu ilk gördüğümde otuzlu yaşların başında olduğunu sanmıştım, ama on sekiz ya da

on dokuz yaşında olmalı. Sanırım göz kalemi yüzünden öyle görünüyor. "New York Daily News blogunda hakkında yazılar okudum. Sen bir yıldızsın! Kamuya açık yerde mastürbasyon yaptığın için değil, iğrenç bir şey o, ama *Sunday Night Live*'da seni yayınladılar, değil mi? O programı çok seviyorum!"

Mandy Banana'nın sesi, sert ve agresiften tatlı ve ilgilenen bir tona dönüştü. Benden çok etkilenmiş görünüyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum, hala gözlerine bakmaya korkarak. Açıkçası, hala birini bıçaklamak isteyebilir.

"Sadece erkek arkadaşımın arabasını çaldım. O pislik, tüm Doğu Mahallesi'nde sikini sokup çıkarmış. Pislik herif."

"Ah." Başımı sallıyorum. Erkek arkadaşının arabasını çalmak. *O kadar da kötü değil...* Aslında değil.

Ve adam biraz korkutulmayı hak etmiş gibi geliyor.

Mandy başını sallıyor. "Evet. Sonra arabayı ateşe verdim. Bir otoparka sürdüm ve ateşe verdim. Kocaman bir yangın çıktı." Heyecanlı görünüyor, gözleri uzaklara dalmış. "Çok güzeldi."

"Oh. Tanrım."

Araba yanmış. Bu biraz daha ciddi bir olay.

Mandy mor kürklü ceketini omuzlarına biraz daha sıkı çekiyor. "O aptal bir daha yakın zamanda aldatmayacak." Kendine alaycı bir gülümsemeyle diyor. "Bu kesin."

"Bekle... onunla birlikte mi kalıyorsun?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Peki ya farklı alan kodlarındaki tüm o, şey, fahişeleri ne olacak?"

Neden farklı alan kodlarındaki fahişeler dedim ki? Kafamda havalı ve cool gelmişti, Mandy'nin etkilenebileceği türden bir şey, ama ağzımdan çıkınca 90'ların cinsiyetçi bir dans filminden öğrendiğim cool kelimeleri kullanıyormuşum gibi geldi. Tanrım.

Mandy gülerek omuz silkti. "Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki ölebilirim, anlıyor musun?"

Vay canına.

Birine o kadar aşık olmak nasıl bir şey acaba? Kendini tamamen kaybedip onun arabasını ateşe vermek?

Hayretle başımı sallıyorum.

Ama sonra aklıma geliyor... Birine o kadar aşık olmanın, hiç yapmayacağını düşündüğün şeyler yapmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Çünkü Birdie'ye karşı hissettiklerim öyle. Arkadaşlığımız hakkında. Tüm bu olay, ona olan derin hislerim, hayatımda hiç olmadığım kadar kendimi kaybetmeme neden oldu. Yani, Tanrı aşkına, hapishanedeyim.

Ŗu anda içinde bulunduğum zor duruma rağmen, göğsümde bir kahkaha patlaması hissediyorum. Ne kadar ironik. Bunca yıldır erkeklerden, seksten ve beni çok "hissettirecek" her Ŗeyden kaçındım çünkü duygularımı kontrol altında tutmak için çaresizce uğraşıyordum. Ama Ŗimdi buradayım! Birdie için lanet olası bir hapishane hücresinde!

Yanımdaki Mandy'ye bakıyorum. "Seni anlıyorum," diyorum ona, dudaklarımın köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor. "AŖk insanı çılgınca Ŗeyler yapabilir."

YİRMİ ALTI.

Alex'ten mesaj: Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum, kardeşim. Seni burada özledik!

"Ah Olive, zavallı kazcık. Zavallı, korkmuş, titrek küçük kazcık."

Beni korkmuş bir kaz olarak çağıran çok ince, çekik bir sesle uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda, Upper West Side'daki kanepede değil, hala bir hapishane hücrelerinde olduğumu fark edince sinirleniyorum. Başım, yanımda hafifçe horlayan Mandy Banana'nın kürklü omzuna yaslanmış durumda. Gözlerimi ovuşturuyorum. Anders, nezaret hücrelerinin önünde, dehşete kapılmış yüzü parmaklıkların arasından dışarı çıkmış durumda. Sıska vücuduna dar beyaz bir tişört ve bol beyaz kot pantolon giymiş. Beyaz sarı saçları ve solgun teni, şaşırtıcı bir etki yaratıyor.

"Mümkün olduğunca çabuk geldim," diyor, sessiz bir dramatizmle hücre parmaklıklarına tutunarak. "Telefonumu kapatmıştım, saç uzatmalarımı boyuyordum ve rahatsız edilmek istemedim, çok özel bir işlem. Neyse, şimdi buradayım, zavallı tatlı hapishane kedisi. Beni aradığına çok sevindim. Şaşırdım, kimse beni bir daha aramaz, ama sevindim."

"Saat kaç?" diye soruyorum, birdenbire uyanmışım.

"Saat 3," diyor Anders, kusursuz yüzünde uykulu bir iz bile yok. "Ne zamandır buradasın? Merak etme. Seni buradan çıkaracağım."

Midem ağzıma gelir. Sabahın 3'ü mü? Eve dönüş uçağım 6 dakika sonra kalkacak. Uçağı kaçırdım. Buradan çıkmanın yolunu kaçırdım. Ve

Chuck'ı bulamadım. Seth muhtemelen beni eklediğini düşünüyor! Neden uyuyakaldım? Avukatım neden burada değil? Şimdi ne yapacağım?

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım. "Uçağımı kaçırmış olamam."

Memur Leeland, Anders'ın arkasında belirir. "Şanslı bir çocuksun, İngiliz. Arkadaşının çok iyi bir avukatı var. Savcılıkla konuştu, bu davayı öncelikli olmayan bir dava olarak değerlendirdiler ve dava açmamaya karar verdiler.

Gözlerimi kırıyorum.

"Yani gidebilirim mi? Gidebilir miyim?"

"Evet," diyor Memur Leeland, hücreyi açarak beni dışarı çıkarıyor. "English, gidebilirsiniz."

* * *

Takside Anders'a nasıl ve neden tutuklandığımı anlatıyorum. O, tüm bu dramadan çok heyecanlanmış görünüyor. "Ben de seni uysal bir çocuk sanmıştım!" *New York Daily News*'te onun yaptığı saç stilimle çekilmiş bir fotoğrafımın yayınlanmış olması onu daha da heyecanlandırıyor.

Taksi apartmanımın önüne geldiğinde, ben kapıyı açmadan Anders dışarı atlayıp benim için açıyor. Benim gibi onun da pek arkadaşı olmadığını ve bana yardım etmekten oldukça memnun olduğunu hissediyorum. Ya da belki de beni bayılttıktan ve saçımı istediği gibi yaptıktan sonraya kadar nazik davranıyordur. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Yukarıda, Anders antredeki "minik boyutlara" dehşetle bakarken anahtarımı çıkarıyorum. Tek istediğim kanepeye uzanmak, Birdie ile FaceTime'da konuşmak, rahatlatıcı bir şeyler yemek ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermek.

Ama dairemin kapısını açtığımda, futonda tırnaklarını boyayan genç kızıl saçlı bir kadınla karşılaşıyorum. Bizim gelişimizle korkarak ayağa fırlıyor.

"Ne oluyor?" diye bağırdı, küçük pembe oje şişesi futondan düşerek parke zemine döküldü. "Kimsiniz? Buraya nasıl girdiniz?"

Daireye bakarak kaşlarımı çatıyorum. Eşyalarımın hiçbiri burada değil!

"Kimsiniz?" İçeri girip etrafa bakıyorum. Eşyalarım nerede? "Ben... burası benim dairem," diyorum. "Eşyalarım nerede?"

"Ah!" Kızın şaşkın yüzü gülümsemeye dönüşür. "Ah, evet. Kapıcı senin gelebileceğini söyledi. Evet, burası artık benim Airbnb'm. Yarım saat önce giriş yaptım. Yönetici senin şimdiye kadar çıkmış olman gerektiğini söyledi. Eşyalarını bodruma indirecekti ama karşı dairedaki kadın senin veda etmeden gitmeyecek türde bir kız olmadığını, ona emanet edeceğini söyledi. Sanırım haklıymış!" Anders'a dönüyor. "Güzel kot pantolon."

"Biliyorum," diyor. "Prada."

İnanamadan başımı sallıyorum. Şimdi kalacak yerim yok mu? Ham sandviç yüzünden her şey nasıl bu kadar tamamen ve tamamen ters gidebildi! Bu kaos! Gerçek kaos!

Anders peşimden gelirken, aceleyle Bayan Ramirez'in evine gidip kapıyı hafifçe çaldım. Saat neredeyse sabah 5. Umarım erken kalkıyordur. Onu uyandırmak için kendimi aptal gibi hissediyorum, ama başka ne yapabilirim ki? Eşyalarımın ihtiyacım var. Bu kokuşmuş kıyafetleri bir an önce değiştirmem lazım.

Kapıyı çaldıktan birkaç saniye sonra kapı açılıyor. Bayan Ramirez, giyinik ve uzun saçları ıslak bir şekilde kapıda duruyor.

"Ah, kaçmadığını biliyordum! İçeri gel, canım."

Bayan Ramirez'in dairesine giriyorum, Anders hemen arkamda.

"Ben Anders von Preen," diyor Anders Bayan Ramirez'e. "Olive'i hapishaneden kurtardım."

"Hapishane mi? Hayır! Ben Bayan Ramirez," diye cevaplar Bayan Ramirez, Anders'ın kemikli elini sıkmak için eğilir, sonra koltuğuna geri dönerek yaralı dizini ovuşturur.

Onlar tanışırken, Bayan Ramirez'in dairesinin köşesinde tüm eşyalarımın olduğunu fark ettim. Dağınık, düzensiz bir şekilde yığılmış, hiçbir şey yerli yerinde değil. Normalde böyle bir dağınıklık beni çıldırtırdı ama bugün olanlara kıyasla önemsiz görünüyor. Birdie'yi tamamen hayal kırıklığına uğrattığım ve bunu nasıl düzelteceğimi hiç bilmediğim gerçeği gibi!

"Hava almam lazım," diye mırıldanarak odadan çıkıyorum. Anders, Bayan Ramirez'e benim nasıl hapse girdiğimi dramatik bir şekilde anlatıyor.

Koridorda asansöre biniyorum ve zemin kat düğmesine basmak üzereyken en üstteki düğmeyi fark ediyorum. *Çatı Katı*. Kendimi vazgeçirmeden parmağımı düğmeye koyup basıyorum. Birdie'yi arayıp Chuck'ı bulamadığımı söyleyeceksem, en azından

en azından onun istediği gibi çatıdan manzarayı görebilirim. Ona verdiğim sözü tutabilirim. Bu beni çok korkutsa bile.

Asansör titreyerek durduğunda, beni aşağıya götürecek düğmeye basmak istiyorum. Ama basmıyorum. Asansörden çıkıyorum, koridorda "çatı" yazan kapıya doğru yürüyorum ve titrek ellerimle kapıyı açıyorum. Sadece otuz saniye dışarı çıkıp Birdie'nin çok heyecanlandığı manzaraya bir göz atacağım ve sonra güvenli içeriye geri döneceğim.

Ama terasa çıktığımda gördüğüm manzara nefesimi keser, kalbim hayranlıkla dolar.

Sabahın erken saatlerinde, kantaron mavisi gökyüzünde güneş yükseliyor ve binaların üzerine pembe, turuncu ve sarı bir ışık yayarak onları neredeyse altın rengi gösteriyor. Önümde uzanan yeşilliklerin ve Central Park'ın muhteşem, yemyeşil ağaçlarının ötesinde, sonsuz gökyüzüne karşı parıltıyan gümüş mavisi Hudson Nehri görünüyor. New York şehri tam önümde uyanıyor ve bugün yaşanacak tüm muhteşem anlara hazırlanıyor.

Birkaç adım ileri gidip, binanın sakinleri için hazırlanmış turkuaz renkli sandalyelerden birine oturuyorum. Bu kadar yüksekte olduğumu düşününce bacaklarım titriyor. Ama iyiyim. Karnımdan nefes alıp veriyorum. İşe yarıyor. Her şey yolunda. Bu sandalyede güvendeyim. Burada, gökyüzünde güvendeyim.

Hafif bir esinti dağınık saçlarımı okşarken, gözlerim yorgunluk ve çaresizlikten doluyor. Kilometrelerce uzanan şehri seyredip, onun büyüklüğü karşısında başımı sallıyorum. O anda, şu anda dünyanın herhangi bir yerinde olmaktansa burada daha güvende olduğumu fark ediyorum. Burada ters gidebilecek her şey ters gitti. Ve sonunda, en iyi arkadaşımı yine de kaybedeceğim. Ve çok korkuyorum. Bu dünyadaki en kötü şey. Başka neden korkayım ki? Korkacak başka bir şey yok.

Önümde, güneş sanki "Buradayım!" dercesine mavi gökyüzüne patlıyor. Muhteşem bir manzara.

Bunu kaçırmış olsaydım ne olurdu?

Güvenli küçük dünyamda kalmak istediğim için bunu hiç göremeseydim.

Dünyanın öbür ucundan bile Birdie hayatımı daha güzel hale getiriyor.

Dudaklarımın köşesini ısııyorum, cebimden telefonumu çıkarıp FaceTime'ı açıyorum.

Ekranında parlak ve mutlu yüzü beliriyor. "Merhaba Brewster'ım. Neler oluyor? Ooh, neredesin? Bekle, neden uçakta değilsin?"

Yutkunup derin bir nefes alıyorum.

"Kötü bir haberim ve iyi bir haberim var."

Birdie başını sallar, gözleri büyür. "Devam et."

"Tamam. Kötü haber, Chimes Investment'taki adam Chuck Allen değilmiş. Chuck Ellen'miş. E ile. Oh, ayrıca tutuklandım, geceyi hapiste geçirdim ve uçağımı kaçırdım."

Birdie'nin kaşları o kadar yukarı kalkar ki neredeyse saçlarının arasına kaybolur. "Ne oluyor lan? Olive! Aman Tanrım. Nasıl? Neden? NE?"

Ağzımdan çıkanlara, bunların gerçekten olduğuna inanamadan her şeyi anlatıyorum. Bitirdiğimde Birdie kısa saçlarını eliyle tarıyor.

"Tamam. Yeter, Olive. Hemen eve gel. Eve gel. Uçak bileti al. Ben hemen ayarlarım. Buraya gel. Kahretsin. Seni oraya gönderdiğim için çok üzgünüm! Bütün bunları yaşamana benim suçum. Ben sanmıştım ki..."

"Sus!" Onu kesiyorum. "Henüz iyi haberi duymadın." "Ne? Ne oldu?"

Gülümserim, kalbim sevinçle çarpar. "Birincisi, çatıdayım. Ve haklıydın. Burası muhteşem. Korkutucu, ama düşündüğüm kadar değil. Aslında, olan hiçbir şey kafamda hayal ettiğim kadar kötü değil. İkincisi, o lanet olası Chuck Allen'ı bulacağım."

Birdie başını salladı. "Olive, dinle, cidden, endişelenme, biz..."

"HAYIR. Yapacağım dedim. Söz verdim. Ve yapacağım. Sadece birkaç gün daha lazım. Ameliyatından önce döneceğim, tamam mı?"

Birdie paniklemiş görünüyor. "Ama tutuklandın! Gözlerin çılgın ve parıldıyor. İşin ne olacak? Ya..."

"Endişelenme!" diyorum gülerek. "Rahatla biraz!" Birdie dudaklarını sıkıştırıyor, gözlerinde mutlu bir gülümseme var. "Sen delisin Brewster."

"Seni çok seviyorum, Birdie."

"Ben de seni çok seviyorum."

"İyi."

"İyi."

"İyi."

"İyi" demeyi bırak da şu lanet olası Chuck Allen'ı bul!"

"Hemen."

Telefonu kapatıp asansör yerine merdivenlerden koşarak aşağı indim ve Bayan Ramirez'in dairesine daldım. Anders saçlarını tararken, Bayan Ramirez sandalyede oturmuş çok mutlu görünüyordu.

Ellerimi belime koydum.

"Tamam! Onun nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ve Birdie'nin büyük ameliyatına çok az zaman kaldı ve İngiltere'ye dönmem gerekiyor. Ama Chuck Allen'ı bulacağım ve siz ikiniz bana yardım edeceksiniz. Umarım. Lütfen?"

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

@ElissaJohnson

Az önce polisle konuştum. Anahtarımı çalan kadını yakalamışlar. Manhattan'ın belası. Ve onu serbest bırakmışlar!!!! Yeterli delil yokmuş, öncelikli değilmiş.

@ElissaJohnson

Bu #skandal. Benim sözüm yeterli kanıt değil mi? Bu benim için #düşüköncelikli bir mesele değil.

@ElissaJohnson

Kadının İngiltere'ye dönmekte olduğunu ve artık onun için endişelenmem gerekmediğini söylediler. Ama anahtarım nerede? Travmam ne olacak?

@ElissaJohnson

Onu #gündüzgündüz benim önümde kendini okşarken yakaladığımdan beri gözüm gözümünden uyku yok.

@ElissaJohnson

Lütfen farkındalık için bu konuyu RT edin. Özel NY parkları, park sakinleri için huzurlu, korunan #güvenli alanlar olmalıdır. Bu çok önemli!

@ElissaJohnson

Neden insanlar beni takipten çıkarıyor?

Büyük açıklamamı yaptıktan otuz dakika sonra, çatı katında olmanın verdiği adrenalin patlamasının beni biraz delirttiğini fark ettim – çünkü Chuck Allen'ı bulma niyetim hala geçerli olsa da, her şeyi planlama alışkanlığım beni yüzüstü bıraktı. İsim ne olacak? Nerede kalacağım? Daha geç bir uçağa binmek için parayı nereden bulacağım? Birdie ve benim bu hafta sonu Harry Potter maratonu yapmamız gerekmiyor muydu? Donna ve Alex ne diyecek?

"Hiç bu kadar endişeli birini görmedim!" Bayan Ramirez taksinin ön koltuğunda otururken diyor. Anders'in ısrarı üzerine, başka bir taksiye binip, planlama toplantısı yapmak için onun evine doğru hızla ilerliyoruz. Anders, *ayakkabı dolabı büyüklüğündeki odada daha fazla kalmaya dayanamıyordu*. Bayan Ramirez, Anders'in evine taşınmanın çok iyi bir fikir olduğunu kabul etti, özellikle de dizindeki ağrı nedeniyle haftalardır evden çıkamadığı ve dışarı çıkmak için can attığı için.

"Daha rahat olmayı öğreniyorum," diyorum Anders'in yanındaki arka koltuktan. "Ama bunlar gerçek lojistik sorunlar!"

"Her şey halledilebilir," dedi Anders. "Birdie halledilemez," dedim üzülerek.

"Çoğu şey halledilebilir."

"Ben nerede kalacağım?"

"Benimle!"

"Olmaz!" Gecenin bir yarısı uyanıp Anders'in başımda bir şişe Olaplex ve pahalı bir jilette durduğunu hayal ettim.

"Sorun değil!" diyor, sanki itirazım korkudan değil, nezaketenmiş gibi.

"Ve geri dönüş uçağına param yok. Kahretsin."

"Benim uçuş milim var!" Bayan Ramirez ön koltuğundan bağıyor. "Dünyanın her yerini gezdim. Artık yaşlandım, kullanamayacağım kadar çok uçuş milim var!"

"Emin misiniz?" diye soruyorum, ön koltuğa doğru eğilerek. "Bu çok cömertçe. Kabul edemem!"

Bayan Ramirez itirazımı eliyle savar. "Onlarla başka ne yapacağım? Bu günlerde uçağa biniyorum ve diz eklemim Noel Baba'nın kabağı kadar şişiyor!"

"Teşekkürler! Peki... peki... peki ya benim işim?"

Joan ailesi bana çok iyi davrandı, ama sonsuza kadar izin vermezler, sonuçta ben Greater Manchester bölgesinin en iyi balık filetocusuyum.

"Onları ara, biraz daha zaman iste!"

"Ama..." diye başlıyorum. Zihnim potansiyel sorunlar ve endişeler üretmeye o kadar alışmış ki, hemen bir tane bulamamak garip geliyor.

Huh.

Telefonumu çıkarıp Taller Joan'ın cep telefonunu arıyorum. "Merhaba, Joan's Fresh Fish."

"Joan, ben Olive!" diyorum.

"Olive! Olive!" diye tekrarlıyor, muhtemelen Tall Joan'a. "Seni özledik! Yarın seni görmek ve Big Apple'da olanları dinlemek için sabırsızlanıyoruz. Harika vakit geçirdin mi? İlginç biriyle tanıştın mı?"

"Şey, mesele şu ki... Ben hala... burada sayılıyım."

Bir anlık sessizlik olur. Kahretsin. Kızmış. Beni kovup başka birini alacaklar. Joan adında, benden çok daha iyi uyum sağlayacak birini.

"Ah... Her şey yolunda mı, Olive?"

"Evet," yalan söylüyorum. "Sadece... dört beş gün daha izin alsam çok kızar mısın?"

Joan'ın en azından biraz telaşlanmasını, sözlü olarak nasıl idare edeceklerini, kimsenin yokluğunu nasıl kapatacaklarını, bensiz nasıl başa çıkacaklarını anlamaya çalışmasını bekliyorum. Ama bunun yerine, büyük bir sürprizle, hemen cevap veriyor.

"Tabii ki, canım! İstedğin kadar kal! Daha uzun kalman gerekirse kalabilirsin!"

"Birdie'nin ameliyatı önümüzdeki Pazartesi, o zamana kadar kesinlikle dönerim."

"Harika!" Joan neşeyle cevaplar. "Hiç merak etme, aşkım."

"Emin misin? Yani... Ben olmadan zorlanmaz mısın?"

"Manhattan'dan aramak sana bir servete mal oluyor olmalı!" Joan, sorumu kaçırır gibi söylüyor. "Döndüğünde bizi ara, olur mu?"

"Tamam... Görüşürüz o zaman."

"Evet. Evet. Gitmeliyim, bir müşteri var. Hoşça kal aşkım!" Joan telefonu kapatır.

"Tamir ettin mi?" Anders, boş telefon ekranına bakarken sorar.

"Evet." Hafifçe kaşlarını çatarak cevap veriyorum. "Çok... çok basitmiş." Nedense, biraz fazla basit.

* * *

Anders'in evinde, geniş oturma odasında otururken, hizmetçisi Jan bize kahvaltı hazırlıyor. Ben tost ve sıcak kahve alırken, Anders sert bir Bloody Mary'den yudumluyor ve Anders'in evinin büyüklüğüne hayranlık duyan Bayan Ramirez, pastırma, akçaagaç şurubu ve çırpılmış yumurtalı bir yığın krep tercih ediyor.

"Hayatın tek!" der, karnını mutlu bir şekilde okşayarak. Kahvaltının ardından, bir kahve daha ve ruhu arındıran uzun bir düşün ardından üçümüz yemek masasında toplanıyoruz. Bayan Ramirez elinde not defteri ve kalem tutuyor. Anders, kulaklığı takmış, dizüstü bilgisayarının başında oturuyor. Kulaklığın açık olup olmadığını bile bilmiyorum, sanırım sadece gösteriş için takmış.

Sonraki bir saat kadar Chuck'ı duyurmak için planlar yapıyoruz. Bayan Ramirez'in tüm fikirleri küçük ve sevimli: çekiliş düzenlemek, broşür dağıtmak, yerel şarküterinin vitrinine ilan asmak, çevrimiçi arkadaşlarına e-posta gönderip bir şey bilen var mı diye sormak. Anders'in fikirlerinin hepsi tuhaf ve saçma – Times Meydanı'ndaki tüm reklam panolarını kiralayıp Chuck'ın resmini "Neredesin Chuck?" yazısıyla asmak ya da Kardashians'lara para verip Instagram'da "gözünüzü dört açın" diye bir paylaşım yapmalarını istemek.

"Oh! *Sunday Night Live*'daki adamla iletişime geçebilirsin," diyor Bayan Ramirez. "Amerika'nın en büyük şovuna erişimi var. Yardımcı olabilir."

"O kadar güçlü olduğunu sanmıyorum," diyorum. "O sahne arkasında çalışan biri."

Seth'i düşününce midem mutlu bir şekilde kıpır kıpır oluyor. Audisyon nasıl geçti acaba? Dün gece gösterisine gelmediğim için kızmış mıdır? Bu yüzden mi mesaj atmadı? Beni habersizce eklediğimi mi düşünüyor? Kahretsin, muhtemelen İngiltere'ye döndüğümü düşünüyor!

"Eminim bazı PR çalışanları tanıyordur, hayatım," diyor Anders. "Times Meydanı'ndaki tüm reklam panolarını kiralamak için ne gerektiğini çok iyi bilen türden insanlar."

Bu doğru – Times Square olayı açıkça saçma – kimse bunu organize edemez – ama Seth'in tanıtım alanında iyi bağlantıları olabilir... Chuck'ı büyük ölçekte, aynı zamanda uygun fiyatlı ve verimli bir şekilde tanıtabilecek insanlar.

Ve... Onu kesinlikle aramalıyım. Davetini görmezden geldiğimi düşünmesini istemiyorum. Kısa süreliğine hapse girmiş olsam bile!

Hızla masadan telefonumu alıp Seth'in numarasını tuşladım. Cevap yok. Ve tabii ki sesli mesaj da yok. "Cevap yok," diye mırıldanıyorum. "Meşgul olmalı."

"Ya da aradığını gördü ve görmezden gelmeye karar verdi," diyor Anders burun kıvrarak. "İnsanlar bunu yapar, bilirsin."

"Seni eklediği için kızmış olmalı," diye ekledi Bayan Ramirez. "Randevuya ekilmek çok kötü bir şey. Bana da bir kez olmuştu. 1992'deydi. Brezilya'da sırt çantasıyla seyahat ediyordum ve tanıştığım bir adamla randevum vardı. Adı Marco'ydu. O sabah pazarda tanışmıştık. Gelmeyince yıkılmıştım. Güzel mavi bir elbise giymiştim..."

"Saçın nasıl yapılmıştı?" Anders sözünü keser.

"Açık. O zamanlar daha da uzundu."

Anders onaylayarak başını sallar, yüzünde nostaljik bir gülümseme belirir, sanki Brezilya'da Bayan Ramirez'le birlikteymiş gibi.

"Neyse, bekledim. Ve bekledim. Barda oturup giderek daha da üzülüyordum. *Aşağılanmış* hissediyordum."

"Bu çok kötü," diyorum. "Ah be. Umarım Seth de öyle hissetmemiştir." Onun numarasını tekrar arıyorum. "Hapisteydim. Ve o bir randevu değildi. Sadece onun doğaçlama tiyatro grubunu izlemek için yapılan sıradan bir davetti."

"Bundan emin misin..."

"Evet, tabii. Ben İngiltere'de yaşıyorum. O New York'ta yaşıyor. Beni televizyonda rezil etti. O... sıraya girmiyor. Gerçek bir randevu olamaz..."

Ama o öpücük...

"On yıldır randevum olmadı." Anders hüzünle söylüyor.

"İnanılmaz," diyor Bayan Ramirez. "Ama çok yakışıklısın."

"Biliyorum," diyor Anders. "Belki fazla yakışıklıyım."

İkisini izleyerek gülmemeye çalışıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Arkadaşlar, Seth'in iş yerine gidiyorum."

"Aaah!" Bayan Ramirez gülümseyerek şarkı söyler. "Aferin kızım. Hayat çok kısa." "Hayır. Yani... sadece... PR işi için. Dedğin gibi, muhtemelen harika... bağlantıları vardır."

Anders ve Bayan Ramirez, söylediklerime inanmıyormuş gibi bana bakıyorlar.

Haklısın.

Ben de kendime inanmıyorum.

* * *

Sunday Night Live stüdyolarının yerini bulmak için Google'da hızlı bir arama yaptıktan sonra, bir taksi çağırıp Manhattan'ın merkezindeki ünlü Rockefeller Center'a doğru yola çıktım. Çok güzel bir gökdelen. En sevdiğim TV programlarında ve filmlerde çok kez görmüştüm.

Girişin önü heyecanla fotoğraf çeken turistlerle dolup taşıyor.

"Turistler, değil mi?" diye soruyor bana kot pantolon ve deri ceket giymiş bir kadın, ikimiz de kalabalığı yararak girişe ulaşmaya çalışırken.

Beni New Yorklu mu sanıyor? Göğsümde küçük bir gurur kıvılcımı çakıyor. "Değil mi?" diye gözlerimi devirerek cevap veriyorum. "Tabii ki!"

Sonunda girişe ulaştım ve kapıları iterek büyük, parlak bir lobide buldum kendimi. Tavana baktım – tavan, tavanı tutan kaslı çıplak adamların devasa ve ayrıntılı bir resmiyle boyanmıştı. Vay canına. Burası harika! Seth'in burada çalıştığına hayran kaldım. Burası heyecan verici bir şeyin merkezi gibi hissettiriyor.

Ana lobideki masaya doğru yürüdüm ve masanın arkasındaki genç adama *Sunday Night Live*'da Seth Hartman'ı görmek istediğimi söyledim.

Adam beni baştan aşağı süzer. Olumlu mu olumsuz mu, bilemiyorum. Ama bugün oldukça hoş göründüğümü düşünüyorum, mavi kot pantolon ve yakasında küçük bir fiyonk olan yumuşak lacivert bluzumla. "Sizi bekliyor mu?"

"Hayır. Şey... Ona Olive geldiğimi ve onunla gerçekten konuşmam gerektiğini söyler misiniz?"

"Şey, biz genelde..." Adam gözlerini kırptırdı, ağzı yavaşça açıldı. "Aman Tanrım, sensin. Buradasın? Vay canına!" Gülmeye başladı ve sevinçle ellerini çırpı.

Bu senaryonun en saçma yanı, adamın beni nereden tanıdığını bilememem: *Sunday Night Live*'dan mı, yoksa *New York Daily News*'te çıkan haberlerden mi? Kahretsin. Bereyi takmayı unutmamalıydım!

"Vay canına. Hemen Hartman'ı arayacağım," diyor genç adam heyecanla. "Bugün ana yazım günü, bu yüzden seni göremeyebilir, görse bile çok az zamanı olabilir. Ama deneyeceğim!"

"Fazla zamanımı almaz."

"Vay canına." Ellerini göğsüne bastırıyor. "*Sunday Night Live* gibi New York'un önemli bir programında ölümsüzleşmek ne büyük şans. Anlatacak ne güzel bir hikayen var, değil mi?"

Gülümser ve başımı sallar, bu genç insanın televizyonda taklit edilmenin iyi bir şey olduğunu düşünmesine biraz şaşırmışımıdır. Mutlu olmam gereken bir şey. Tuvalet röntgenciliği fetişi olan bir deli olarak olsa bile. Huh.

Adam Seth'i arar ve beş dakika içinde lobide belirir. Tam karşımda duruyor. Nefesim kesildi.

Tanrım. Onun bu kadar seksi olduğunu nasıl fark etmedim? O çok, çok seksi.

"Merhaba!" diyorum, kalbim tüm vücudumda davul gibi atıyor. "Olive. Şimdiye kadar İngiltere'ye dönmüş olursun diye düşünmüştüm?"

"Hayır. Hala buradayım."

Birbirimizin yüzlerine gerçekten dikkatle baktığımız garip bir duraklamanın ardından Seth omuz silker. "Uh, yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Sesi garip bir şekilde resmi. Profesyonel. Kızgın mı?

"Seni eklemedim!" diye bağıryorum. "Yani, muhtemelen gösterinde yokluğumu fark etmedin bile, her neyse, ben..."

"Fark ettim, Olive," diye mırıldanır Seth, gözlerimin içine bakarak, ağzımın suyunu akıtacak şekilde.

"Oh. Şey, iyi bir mazeretim var."

"Öyle mi?" diye sorar, istemeden meraklanarak. "Evet. Evet, var. Tutuklandım!"

Seth'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu oldukça iyi bir mazeret. Sanırım seni yakaladılar!"

"Bekle... New York'taki tehdit olayını biliyor musun?"

Seth gülmeye başlar, gözleri gözlüklerinin arkasında kırışır. "Her hafta eskizlerimiz için kullanmak üzere gazeteler gönderiliyor. Dün sabah tüm haberleri gördüm. Dün gece sana gösterecektim, kaçış planı yapmana yardım edecektim, ama..."

"Beni yakaladılar. Ve bilgin olsun, Gramercy Park'ta mastürbasyon yapmıyordum."

"Yazık."

Vücudum anında ısınır. *Atonement* kütüphanesindeki Seth'in görüntüsü gözümün önüne gelir. kütüphanesindeki görüntüsü gözümün önüne geliyor. Normal davranmaya çalışıyorum.

"Ama anahtarı çaldım." Soğukkanlılıkla söylüyorum. "Ve çantamda Phyllis'in esrarını buldular."

"Ve şimdi uçağını kaçırdın." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Birkaç gün daha kalmaya karar verdim. Bankadaki adam yanlış Chuck'mış." "Başka bir Chuck mu? Bu delilik."

"Biliyorum. Kafayı yedim. Aslında yatırım yapmak isteyen bir milyarder olmadığımı itiraf ettim ve barikat kurup beni dışarı çıkarmadılar. Hiç hoş değildi. Neyse, hala gerçek Chuck'ı arıyorum. Ve sana bir konuda yardım istemek için buraya geldim."

Seth, lobideki devasa süslü saate baktı.

Bana gülümser, tüm resmiyet kaybolmuştur. "Öğle yemeği için vaktin var mı? Ofisimde yemek zorunda kalırız ama..."

"Evet!" diye neredeyse bağıryorum. "Evet," diye daha makul bir ses tonuyla tekrar ediyorum.

Seth beni devasa lobiden geçirip resepsiyondan misafir kartımı aldı.

"Beni eklediğini sandım." Asansöre doğru ilerlerken gülüyor. "Tutuklandığın için üzgünüm ama mazeret olarak bu oldukça iyi."

Asansör kapısı açılır ve içeri giriyoruz. Arkamızdan büyük bir turist grubu girer ve hepimizi sardalya gibi birbirimize sıkıştırır.

Seth yüksek sesle öksürür. "Üç gündür bu virüs ve hala geçecek gibi yok!" Sonra büyük, sahte bir öksürük atar ve ardından gerçekten

abartılı sahte bir hapşırık yapar. "Ve kızarıklık da var! Kaşınıyor! *Yanıyor!*"

Turist grubu Seth'e dehşetle bakıp asansörden çıkıp lobide aceleyle uzaklaşır. Hatta biri Seth'in "mikroplarından" korunmak için burnunu ve ağzını kapatır.

Asansör kapıları kapanırken Seth turistlere dostça el sallayınca gülmekten kendimi alamıyorum.

Artık asansörde sadece ikimiz kaldık.

Yalnız.

Seth bana doğru bir adım attı.

"Siktir, seni tekrar gördüğüme gerçekten çok sevindim," diyor, sesi o kadar alçak ki onu zar zor duyabiliyorum.

Ben de onu gördüğüme sevindiğimi söyleyemeden, beni öpüyor, elleri saçlarımı okşuyor, burnu burnuma değiyor, elim tişörtünün altında geniş sırtının pürüzsüz, sıcak teninde geziyor.

Öpüşme konusunda pek tecrübem yok, ama Seth'le öpüşürken her şeyi doğru yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki öpüşme uzmanıymışım gibi. Sanki her yıl öpüşme konulu bir kongre düzenleniyorsa, ben de bir panelde diğer insanlara nasıl bu kadar mükemmel öpüşüleceğini öğretiyor olurdum.

Vücudum sinir, duygu ve hislerle titriyor, vücudumdaki her kıl diken diken olmuş. Kontrol edemiyorum. Hiçbir şekilde. Ve şu anda, bu benim için kesinlikle sorun değil.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Colin'den gelen mesaj: Uçuşun nasıldı? Manchester'a dönmek güzel mi? Eve dönmeyi iple çekiyorum. Burası biraz sıcak! Randevumuzu sabırsızlıkla bekliyorum! Sen de öyle misin?

Alex'ten mesaj: Daha uzun kalman gerekiyorsa, kal! Bana uyar. Gerçek bir macera gibi geliyor. Seninle gurur duyuyorum. Ama çok uzun kalma, haha. Seni özledim! Sen yokken ev çok farklı. Seni çok seviyorum kardeşim x

Donna'dan mesaj: Merhaba Olive! Umarım her şey yolundadır! Alex'i havaalanından almaya gelmesini istediğinde ona önceden haber ver, böylece planlarını yapabilir. Mesajını aldığı anda arabada seni almaya çıkmak üzereydi. Bilmen gerektiğini düşündüm! Her şey gönlünce olsun x

Rockefeller Center'ın yirmi beşinci katına çıkan asansör yolculuğu boyunca (on beşinci ve yirminci katlar arasında başka insanlar bindiği için ellerimizi birbirimizden uzak tutmaya çalıştığımız süre hariç) öpüşüp seviştikten sonra, *Sunday Night Live* katına ulaşıyoruz. Halı kaplı koridora çıkıp, normalde bu kadar yüksek bir katta olduğumda hissettiğim iğrenç panik hissini bekledim. Ve bu his kesinlikle oradaydı, karnımda hafif bir tedirginlik vardı, ama eskisi kadar kötü değildi.

Bu sabah çatıya çıkıp orada o kadar huzurlu ve muhteşem bir an yaşamış olmanın ardından, bu kadar yüksekte olmak o kadar da korkutucu gelmiyor.

Üstelik hissettiğim panik, büyük bir heyecanla yerini alıyor. Yaratıcılık havada uçabilir mi? Koridorda bile beklentiyle doluyum. Duvarlar, programa konuk olmuş film yıldızlarının, ünlü komedyenlerin ve müzisyenlerin çerçeveli fotoğraflarıyla kaplı.

"Aman Tanrım, bu Steve Martin!" diyorum ve resimlerden birini işaret ediyorum. "Ve Goldie Hawn da var! Ooh, bak Britney Spears! Argh Chris Rock, onu seviyorum!"

Seth gülüyor. Eminim buraya getirdiği herkes aynı şeyi yapıyordur. Cool görünmemem umurumda değil. Bu çok heyecan verici!

Bir köşeyi dönüp bir ofise giriyoruz. Küçük bir ofis ama Empire State Binası'nın muhteşem manzarası var. Vay canına.

Seth beni ofis koltuğuna oturmaya davet ediyor. Masasının ucuna oturuyor.

"Hey, seçmelerin nasıl gitti, haberin var mı?" diyorum. "Sormadığımı fark ettim. Nasıl gitti?"

Seth sırtıyor. "Çok iyi gitti. Yazdığın John Malkovich kısmını çok beğendiler. Harikaydı."

Yanaklarımda hoş bir sıcaklık hissediyorum. Bir şakayı "yazan" biri olarak anılmak hoşuma gidiyor. Kulağa çok havalı, çılgın ve sert geliyor!

"Aslında bu hafta haber alacağım," diye devam etti Seth, masadan bir gitar penası alıp elinde çevirerek. "Bilmiyorum... Bu yıl çok fazla kişi başvurdu."

Masasından kalkıp köşedeki mini buzdolabına doğru yürüdü. Buzdolabını açıp büyük bir paket servis kabı çıkardı. Kabı masaya geri götürdü, çekmeceyi açıp plastik çatal bıçak takımının olduğu paketten iki plastik çatal çıkardı.

"Soğuk tavuklu avokado makarna olur mu?" diye sorar. "Yolun aşağısındaki harika bir şarküteriden aldım. Bağımlısı oldum."

"Kokusu harika," diyorum, bir çatal alıp bir lokma alıyorum.

"Peki, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorar Seth, o da yemeğe başlar.

New York'ta tanıştığım iki arkadaşımınla birlikte Chuck'ı bulmak için onu tanıtmaya çalıştığımı anlatıyorum.

Birdie'nin ameliyatı için geri dönmeden önce Seth'e TV stüdyosundaki halkla ilişkiler çalışanlarını soruyorum ve bize haber yaymak için bazı ipuçları verebilirler mi diye soruyorum. "Tabii ki!" diyor Seth. "Ve elimden gelen her türlü yardımı yapacağım. Çoğu gün ve bazı geceler çalışacağım ve bazı geceler çalışacağım, ama elimden ne gelirse yaparım." Garip bir ET sesi çıkararak ekliyor: "Ben... tam... burada olacağım."

Parmağımı kaldırıyorum ve o da parmağını benim parmağıma bastırıyor.

Sonra Seth öne eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu ve uzun bir süre bana gülümsedi.

Vay canına, çok seksi. Kendine çok güveniyor, rahat ve... *seksi*.

Seth'in telefonu alarmla çaldı. "Kahretsin. Zaman ok gibi uçup gidiyor. İşe dönmeliyim."

"Alarm mı kurdun?" diye inanamadan soruyorum. "Trickys'te bunu yaptığım için bana çok kızmıştın!"

Seth'in yüzü biraz kızarır. "Buradaki herkes sürekli geç kaldığım için bana kızıyor. Ben de... senden bir ders almaya karar verdim."

"Bir sonraki adım, beş yıllık plan," diye alay ediyorum.

"Bir daha benim yanımda bu kelimeleri ağzına alma."

Gülüyorum. Her türlü katı kurala karşı duyduğu saf nefret bana hala tamamen delice geliyor. Ama o kollara bakınca. Ve o bacaklara. Ve o gözlere. Ve o dile, bu hiç de önemli görünmüyor.

Seth bir an düşünceli görünüyor. "Birkaç saat daha kalabilir misin? İki saatlik bir yazar toplantım var, neden katılmıyorsun? Toplantı bittiğinde seni şovun halkla ilişkiler sorumlusu Sharon'la tanıştırayım. Sana bazı ipuçları verebilir, yerel medya bağlantıları sağlayabilir ve bir plan yapmana yardımcı olabilir."

Sunum toplantısı mı? Televizyon yazarlarının odaları kutsal yerler değil mi? Ve beni izlemeye davet ediyor? Kalbim, sanki on yaşında bir çocuk ve Noel sabahıymış gibi çarpıyor. Şaka sunumlarını izlemenin bana bu kadar ilginç gelmesine biraz şaşıyorum. Ama madem o önerdi, önümüzdeki iki saat boyunca başka bir şey yapmak istemediğimi biliyorum. Anders ve Bayan Ramirez, Anders'ın evine dönüp broşür hazırlıyor ve internet araştırması yapıyorlar. Zaten PR sorumlusunu görmek için beklemem gerekiyorsa...

"Ne dersin?" diye soruyor Seth, masasından bir şişe su alıp uzun bir yudum içtikten sonra toplantıya götürmek için makarna kutusunu alıyor.

"Evet, lütfen. Kesinlikle evet, lütfen."

"Tamam o zaman! Gidelim!"

* * *

Sadece komedi efsaneleri ve tarihle dolu bir yerde bulunmanın verdiği mutluluk hissi giderek büyüyor ve yoğunlaşıyor, o kadar ki, sevinçten patlayacağımdan korkuyorum!

On kadar yazarla birlikte büyük bir yuvarlak masada oturuyorum. Watch Me Piddle olayıyla dalga geçtikten sonra, "belki de özgün karakterler yaratmayı öğrenmelisiniz" diyerek onlara karşılık vererek saygılarını kazandım. Tüm cesaretimi topladım, başımı kaldırdım ve onlara, işeme oyunlarına olan eğiliminim artık yaratıcı malzeme olarak kullanılamayacağını, ancak dev hot dog kostümleri giymiş erkeklerle sevişmek istediğimi kullanabileceklerini söyledim. Bu, beni çok sevindirdi, onlar da güldüler ve beni aralarına kabul ettiler.

Şimdi, bu insanların yoktan skeçler ve şakalar uydurmasını hayretle izliyorum! Enerji çılgınca. Herkes gülüyor, kimse yanlış bir şey söylemekten korkmuyor ve komik olmayan bir şey söylerse herkes onu yuh alıyor – ama bu eğlenceli, alaycı olmayan bir şekilde oluyor. Ve biri ekibin beğendiği bir şaka fikrini yakaladığında, onu geliştiriyor ve şaka giderek daha sıkı ve komik hale gelene kadar birbirleriyle atışıyorlar. Bu çok büyüleyici.

Sketch fikirlerinin kaba, belirsiz başlangıç noktalarından, sağlam karakterler ve sloganlarla dolu tam anlamıyla fikirler haline dönüşmesini büyülenerek izliyorum. Yarın tüm fikirler programın yapımcılarına, oyuncularına ve ünlü sunucusuna sunulacak. Sonra sadece birkaç tanesi yayınlanmak üzere seçilecek. Seth herkesin beğendiği bir sketch fikri bulur.

Bu bir parodi reklamdır. reklam bir bir bir bir toplumsal garip Bu icat, insanların başka bir insanla yüz yüze etkileşime girmeden paket servis siparişlerini alabilmelerini sağlayan bir yemek posta kutusu içindir. Gerçekten tuhaf ve komik. Sunumu kuru ve rahat, geri kalanı ise

Yazarlar onu açıkça seviyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye bana dönüyor. Ona başparmağımı kaldırıyorum. Uzmanlar ve gerçekten komik insanlarla dolu böyle bir odada asla bir öneride bulunmam. Yapamam...

"Bir şeyi değiştirir miydin?" diye soruyor Seth.

Kafamı sallıyorum. "Hayır!"

"Hadi ama! Değiştirmek zorunda *olsaydın*, neyi değiştirirdin?"

Masaya bakıyorum, kalbim çarpıyor. "Şey, bilmiyorum... belki daha spesifik olabilir. Mesela, kapıda pizza için bir yuva olabilir," diyorum sessizce. "Pizzadan başka hiçbir şey için kullanılamayacak küçük, dar bir yuva. Kutulu pizza bile olmaz. Sadece kutudan çıkarılmış pizza."

Seth başını sallar. "Evet. Beğendim. Saçma."

"Adını Pizza Flap koyabilirsin," diyorum ve bu sözüm odada büyük bir kahkaha koparır. Sesin yankılanması ve etrafımda yankılanması, kalbimi daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde şarkı söyler gibi yapar.

Seth bana kocaman bir gülümseme attı.

"Onu nerede buldun?" diye soran diğer yazarlardan biri, gururla kızarıyorum.

Yazma seansı bittiğinde, benim küçük, minicik katkım ve yalan söylemeden, son birkaç saatin hayatımdaki en eğlenceli saatler olduğu gerçeği ile kafam allak bullak oluyor. Birinin bunu gerçek işi olarak yapabildiğine inanmıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Joan's Fresh Fish'teki işimi hiç dert etmemiştim. Yani, hiç sevmedim ama yeterliydi. Ama bu? Seth bunu yapmak için para mı alıyor? Hiç şaşırmadım, neden bu kadar rahat ve kendinden emin. Herkesin yaşayabileceği en eğlenceli şeyi yapmak için para alıyor. Kısa bir an için kendimi sabahları kalkıp, tüm işimin insanları güldürmek için şeyler yazmak olduğu bir yere gittiğimi hayal ediyorum.

Kalbim özlemle sızladı.

* * *

Seth'in arkadaşı Sharon – *Sunday Night Live*'ın halkla ilişkiler sorumlusu – o gün onu, uçağımızdaki utanç verici kaçamağımızı yazdığı için azarladığımda yanında gördüğüm sarışın kadınmış. Çok sevimli, zeki ve çok çekici. Acaba Phyllis'in bahsettiği "sarışın" eski sevgilisi o mu? Kendine çok hakim, kendine güvenen ve rahat bir kadın. Temelde benim tam tersim.

Davamıza yardım etmeye çok istekli ve bana yerel radyo ve haber kuruluşlarındaki kişilerin kişisel cep telefonu numaralarını vermekle kalmıyor, aynı zamanda kişisel Twitter hesabından bir tweet atacağını da söylüyor.

ki bu hesabın yirmi binden fazla takipçisi olduğunu gururla söylüyor. Ona içtenlikle teşekkür ediyorum ve o da başını Seth'in omzuna yaslıyor.

"Hartman'ın arkadaşı benim de arkadaşımıdır," diye gülümser. Seth bu konuşmadan pek hoşnut görünmüyor ve Sharon'ın başı Seth'in omzunun olduğu yerde sallanacak şekilde kenara çekilir.

Evet. Bu ikisi kesinlikle birlikte yatmış. İçimi kaplayan kıskançlık dalgası beni endişelendiriyor. Yıllardır kimseye veya hiçbir şeye kıskançlık duymamıştım. İğrenç. Her yerim yanıyor ve öfkeyle doluyorum. İğrenç! Hiç hoşuma gitmedi! Bu duyguyu bir kenara atmaya çalışıyorum ve Sharon'a aramalarla ilgili gelişmeleri ona haber vereceğimi söylüyorum.

"Bu gece bütün gece yazacağım, ama yarın akşam yemeğe gelebilir miyim?" Seth, beni Rockefeller Center'dan çıkarırken soruyor.

"Evet," diyorum hemen.

"Harika. Gramercy yakınlarında çok güzel bir yer biliyorum. Saat sekizde seni alırım."

Taksi çağırırken, bana doğru eğildi ve sokağın ortasında tekrar öpüşmeye başlayacağımızı sandım, ama onun yerine yanağıma hafifçe öptü ve içim bir anda karıştı.

Ona gülümserim, o da bana gülümser. "BANA İŞEMEMİ İZLE!"

Başımı kaldırıp binanın dışında *Sunday Night Live* hayranlarının beni işaret edip fotoğraf çektiğini gördüm. "İNGİLTERE ÇOK HARİKA!" diye kıkırdıyorlar. Rockefeller'ın resepsiyonundaki adamın, o kadar büyük bir programda ölümsüzleşmek isteyenlerin sayısının ne kadar fazla olduğunu söylediğini hatırladım. Tamamen kötü niyetli olsa bile.

Ve bu insanlar fotoğraf çekiyorlar. Beni gördüklerine çok sevindiler. Gülüyorlar, gülümsüyorlar ve el sallıyorlar. Ve bu haftaya kadar dünyada hiç fark edilmeyen biri için, bu çok güzel bir duygu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Birdie'den gelen mesaj: Randevu! Gerçek bir randevu!

Olive'den mesaj: Bu randevu değil. Olamaz. Farklı ülkelerde yaşıyoruz. Ne anlamı var ki?

Birdie'den mesaj: Haklısın. Ama onunla bir kaçamak yapabilirsin? Onu bu kadar beğeniyorsan, yeniden başlamak için harika bir fırsat olur! Eğer iyi gitmezse de önemli değil, yakında Manchester'a döneceksin, çok uzaklara!

Olive'den mesaj: Ondan hoşlanıyorum... Sonunda tüm bu heyecanın nedenini anladım. Ona karşı içim yanıyor.

Birdie'den mesaj: Haha. Ayrıca, bu iğrenç. Sonra mesaj at. Doktor BJ viziteye geldi ve KISA KOLLU bir gömlek giyiyor. Profesyonel olduğu için seksi bir hastayla ilişkiye giremez ama bu benim onu yüksek kalitede kesmem için bir engel değil.

Olive'den mesaj: Seninle hasta-doktor ilişkilerinin sınırlarını aşmadığı için aptalın teki. Sana direnmekle aptallık ediyor! Lanet olası aptal! Ayrıca seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun? Seni özledim, seviyorum, muhteşem, cesur, güzel, akıllı, havalı ve güçlü olduğunu düşünüyorum. Sadece bunu söylemek istedim.

Birdie'den mesaj: Çok mu duygusal oldun?

Olive'den gelen mesaj: Kes sesini. Seni seviyorum, tamam mı?

Birdie'den gelen mesaj: Benim seni sevdiğim kadar değil.

Ertesi sabah karnımda yepyeni bir hisle uyanıyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir his, en azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Belki okuldayken hissetmişim – yaratıcı yazma dersinde öğretmenim iyi iş çıkardığımı söylediğinde. Ya da Birdie ile tanıştığım ve altı saat boyunca konuştuğumuz gün. Emin değilim. Her halükarda, tamamen yabancı bir his. Sanki her şey renkliymiş gibi. Sanki her şey aynı anda daha gürültülü, daha net ve daha az korkutucuymuş gibi.

Sanki hayattayım.

Anders'ın ıslak odasında, hayal edebileceğim kadar çok Sisley ürünü ve yavru köpekler kadar yumuşak beyaz havlularla donatılmış duşumu aldıktan sonra, yeşil uzun kollu jarse elbiseyi giyip mutfığa indim. Anders çoktan büyük beyaz mermer masada oturmuş, Bayan Ramirez de hemen yanında oturuyordu. İkisi bir dizüstü bilgisayarın başında eğilmiş, sohbet ediyorlardı.

"Zaten geldiniz mi?" diye soruyorum Bayan Ramirez'e. "Teşekkürler! Çok nazıksınız."

"Anders benim için bir araba gönderdi," diyor Bayan Ramirez gururla. "Taksi değil. *Araba*."

"Tabii ki," diyor Anders, sakın yüzünde şefkatli bir gülümsemeyle. "Dizinize dikkat etmelisiniz."

Onlara merakla bakıyorum. Çok iyi arkadaş olmuşlar gibi görünüyorlar. Onları birbirleriyle hiç bir araya getiremezdim. Ama birbirlerinin yanında tamamen rahat görünüyorlar, Anders ilk tanıştığım günkü kadar sert ve ürkütücü değil.

"Neden bize bakıyorsunuz?" diye soruyor.

"Hadi!" Bayan Ramirez ellerini çırpır. "Yapacak işimiz var!"

Üç yüzden fazla parlak renkli broşür basılmış, üzerinde Anders'ın üniversiteden sakladığı eski fotoğraftan Chuck'ın kafasının yakın çekim resmi var. Broşürün üstünde "Chuck Allen dünyanın neresinde?" yazıyor. Altında ise bilgi sahibi olanların arayabileceği (Anders'ın bu amaçla aldığı kullan-at telefonun) numarası var.

Sabahın geri kalanını Manhattan'da dolaşarak, gördüğümüz herkese broşür dağıtarak, dükkanlara, kafelere ve şarküterilere vitrinlerine asmalarını rica ederek geçiriyoruz. Beklediğimizden biraz daha uzun sürüyor: Bayan Ramirez'in ağrıyan dizi bizi biraz yavaşlatıyor, ama asıl gecikme, tanıştığımız herkesin hayat hikayesini öğrenmek istemesi ve yaklaşık yarısıyla telefon numaralarını değiş tokuş etmesi nedeniyle oluyor. Hiç bu kadar kolay arkadaş edinen birini tanımamıştım. Aslında o olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Anders'ın hayalet gibi aristokrat tavırları çoğu insanı ya korkutuyor ya da dehşete düşürüyor (dehşete düşürüyor diyelim). Peki ya ben? Ben kibar, beceriksiz ve İngilizim. Yoğun New Yorkluların durup benimle konuşması için pek de uygun bir tip değilim.

Ramirez hanım öğle yemeğinden sonra her zamanki siestasını yapmak için Upper West Side'a dönerken, Anders ve ben onun evine geri dönüyoruz. O evindeki spor salonunda yoga yapmaya giderken, ben Sharon'ın verdiği tüm medya bağlantılarına bir sürü e-posta gönderiyorum. E-postaları gönderdikten *hemen* sonra, hızlı cevaplar almak umuduyla e-postalarımı yaklaşık beş kez yenilerim. Radyoya çıkma düşüncesi, kendi yarattığım bir deliğe girip saklanmak istememe neden olur, ancak ulusal düzeyde insanlara ulaşma ve Chuck'ı bulma şansını yakalama fırsatının çok harika olduğunu inkar edemem.

Birdie'ye FaceTime'dan gelişmeleri anlatmak için aradığımda, her zamanki neşeli gülümsemesiyle değil, yorgun ve yaşlı gözlerle cevap veriyor.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye soruyorum hemen, göğsüm sıkışıyor.

Birdie iç çekerek yüzünü elleriyle ovuşturur. "Cevap vermemeliydim. Özür dilerim. Günüm pek iyi geçmiyor. Yorgun ve ağrılıyım. Kendimi berbat hissediyorum."

"Ah Bird. Anlat bana. Ne oldu? Nasıl yardım edebilirim?"

Birdie ekrana bakar. "Ben sadece... Bugün korkuyorum. Gerçekten çok korkuyorum. Çoğu zaman iyiyim. Ne olacağını biliyorum ve bununla barıştım. Ama bugün... Çok korkuyorum."

Gözlerim hemen yaşlarla doldu. Birdie her zaman durumuyla ilgili cesur davranır. Ameliyatlar ve testler boyunca, onu iyileştirecek bir yol bulacakları umuduyla ve bulamadıklarında hayal kırıklığıyla. Her zaman stoik davrandı.

Bu yeni bir şey. Kalbim parçalanıyor. Keşke şu anda yanında olabilseydim. "Anlat bana," diyorum. "Hadi konuşalım."

Birdie kulak memesini oynatıp yanaklarından nefes vererek at sesi çıkarır. "Düşünmeden edemiyorum. Ya ben öldüğümde kimse beni hatırlamazsa?"

Neredeyse gülmek geliyor içimden, bu çok saçma.

"Öyle bir şey asla olmaz," diyorum kararlı bir şekilde. "Kim seni unutabilir ki?"

Sen unutulmazsın."

Birdie yarı gülümser. "Beni unutmayacaksın, değil mi?"

"Ciddi misin? Seni asla unutamam. Senin hakkında unutmak *istediğim* bazı şeyler var. Mesela berbat müzik zevkin ve vegan olmayı düşündüğün zamanlar gibi. Ama o saçmalıklar sonsuza kadar aklımda kalacak dostum."

Birdie başını sallar. "İyi."

"Ve bu dünyada yaşamaya devam ettiğim sürece, tanıştığım herkese senden bahsedeceğim. Onları seninle ilgili hikayelerle *sıkıntıdan* patlatacağım, ne kadar harika olduğunu, tanışan herkesin sana aşık olduğunu..."

"Dr BJ hariç."

"Evet, o aptal Dr BJ hariç."

"Lanet olası aptal." Birdie'nin ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir. Böyle daha iyi.

"Lanet *olası aptal*. Sonra onlara senin fotoğraflarını ve birlikte geçirdiğimiz tüm harika anları göstereceğim. Çok etkileyici olacak, Birdie. Sokaktaki insanlar, sana bahsetmek için onları durdurmamdan korkarak benden kaçmaya başlayacaklar. "Birdie Lively'ye takıntılı kıvrırcık saçlı kız orada!" diyecekler.

daha fazla Birdie hikayesi anlatacaklarını sanmıyordum! Ama, vay canına, varmış! Bitmek bilmeyen Birdie hikayeleri var!"

Birdie gülüyor. "Onlara benim videolarımı da gösterecek misin?"

"Hepsini bir video klip yapacağım. Ve o projektör şeylerinden birine yükleyeceğim. Videolarını Manchester Belediye Binası'na yansıtacağım. Sanat enstalasyonu gibi olacak. Gerçek bir Birdie Festivali olacak."

"Tamam."

"Tamam."

Birdie esner. "Tanrım, çok yorgunum."

"Biraz uyu."

Kafasını sallar, sesi kısılır. "FaceTime'da kalır mısın? Ben uyuyana kadar? Ben sadece..."

"Benim için zevk."

Birdie'nin gözleri kapanırken, nefes alışsı düzenli bir ritme girerken, onu izliyorum. Ürkütücü bir şekilde değil. Sadece yüzünün her santimini ezberleyebilecek şekilde. Bu biraz ürkütücü gelebilir. Ama hiçbir şeyi unutmak istemiyorum.

Bu enerjik Amerikalı kıza olan hayranlığım ile içim dolup taşarken iç çekiyorum. Ve çok da uzak olmayan bir gelecekte, onun sadece videolarda, hikayelerde ve çok değerli anılarda yaşayacağı için kalbim parçalanıyor.

Eğilip telefona, onun rüyalarına fısıldıyorum. "Birdie, Lively, seni *asla* unutmayacağız."

* * *

Daha sonra, Birdie derin bir uykuya daldığında, Chuck'ı aramayla ilgili herhangi bir yanıt var mı diye e-postalarımı kontrol ediyorum. Ama hiçbir şey yok. İşe yaradığından emin olmak için tek kullanımlık telefonu birkaç kez açıp kapatıyorum. Çalışıyor. Ve kimse aramamış.

Anders spor salonundan döner, elinde siyah bir çanta ve gözlerinde heyecanlı bir ışıltı vardır. Göğsümde umut filizlenir. Bir şey mi buldu?

"Saç zamanı!" diyor.

Ah, evet. Burada kalmama izin vermesi karşılığında günde bir kez saçımı yapacağını kabul etmişim.

Çantayı yemek masasının üzerine açar ve içinde şef bıçakları gibi parıldayan kuaför aletleri olduğunu gösterir. Vay canına. Bu iş ciddi. Kendimi neye bulaştırdım?

"Ben... yarın yapabilir miyiz?" diye soruyorum. "Ben, şey, bu akşam yemeğe çıkacağım." "Komedyenle mi?" Anders kaşlarını kaldırarak soruyor.

söylediğinden, bunun aşağılayıcı mı yoksa iltifat mı olduğunu anlayamıyorum. "O zaman biraz şımartılmak için daha da fazla neden var!"

Sanırım "kendini şımartmak" kavramının anlamı bizim için biraz farklı. Kahretsin. Başka bir tek boynuzlu at boynuzuyla yemeğe çıkamam.

"Söz verdin," diye azarladı Anders. "Anlaşmamız böyleydi, sevgilim."

Haklı. Söz vermişim. Ve Olive Brewster sözünden dönmez. Kafama ne yaparsa yapsın, randevumda öyle kalmak zorunda. Önceden çıkarmak onun duygularını incitecek gibi hissediyorum. Ve bunu kesinlikle yapmak istemiyorum.

"Tamam... Biraz daha ince yapabilir misin?" diye soruyorum. "Yapı olmasın.

Kabarık saçlar ya da... boynuzlar gibi."

Anders kemikli omzunu silkiyor. "Ben bir sanatçıyım, Olive. İlham perimin bana söylediğini yaparım. Bunca şeyden sonra bana güvenmiyor musun?"

"Şey... Seni o kadar iyi tanımıyorum!"

"Yine de benim evimde kalıyorsun, misafirperverliğimi kabul ediyorsun."

Kırgın bir şekilde burnunu çeker. "Hapishaneden kurtarman için *beni* ara. Bence birbirimizi yeterince tanıyoruz."

"Haklısın," diyorum. Anders olmasaydı, şu anda hapishanede ne halim nelem olurdu kim bilir. "Özür dilerim. Devam et."

Dudaklarını yalar, makasını çıkarır ve tamamen tehditkar bir şekilde birbirine vurur.

İşte başlıyoruz.

* * *

İki saat sonra Anders saçlarıma ekstra güçlü saç spreyi sıkıyor. Yine işini yaparken bakmama izin vermedi, bu da tüm bu süre boyunca popomun sandalyeye yapışık kaldığı anlamına geliyor ve şimdi popomun bir tarafı uyuşmuş durumda, bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Ama mümkünmüş. Gerçekten mümkünmüş.

Anders gururla beni koridordaki aynaya götürürken parke zeminde topallayarak yürüyorum.

Omuzlarım, kafamın üstüne yarattığı olası canavarı görmekten korkarak kulaklarıma kadar yükseliyor. Bu sefer ne olacak? Medusa tarzı yılanlar mı? Devasa bir mohawk mı? Boynuzlar mı?

Ve sonra kendimi
görüyorum. Vay canına.

Vay canına.

Kendime benziyorum. Ama daha bakımlı, düzenli, kendinden emin, seksi bir versiyonum. Anders saçlarımı dalgalandırıp fırçalamış, buklelerim büyük ve düzgün, saçımın yarısı yüzümü kaplıyor, neredeyse gözlerimi kapatıyor, diğer yarısı ise gizli bir toka ile kulağımın arkasına sıkıştırılmış. Neredeyse bir Hollywood yıldızı gibiyim!

İnanamayıp başımı sallıyorum ve daha yakından bakıyorum. Saçımın her yerine incecik parlak bakır rengi teller serpiştirilmiş. Kafamı çevirdiğimde ışığı yansıtıyorlar!

"Nasıl...?" diye soruyorum, narin ellerimi saçlarıma götürüyorum. Saç boyası kullanmayı reddetmişim... Ama bu bakır renkli teller inanılmaz – tüm yüzümü aydınlatıyorlar!

"Uzatma!" diyor Anders, normalde hareketsiz yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Onu hiç bu kadar mutlu görmemişim. Çılgın gibi görünüyor. Ama iyi, mutlu bir şekilde.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyorum. "Nereye eklediğini göremiyorum. Kendi saçım gibi görünüyor!"

"Köklerine yapıştırdım. İstedğin gibi çok doğal görünüyor." Gözlerini deviriyor. "İstedğinde çıkarabilirsin."

Hayatım boyunca aynı saç stilini korudum. Bana yakışmayıp geri dönememem ihtimaline karşı riske atmak istemedim. Ama bu muhteşem. Artık kuzeyin en hızlı balık filetecisi, tuhaf Olive'e benzemiyorum. Sanki... Sanki New York'a aitmişim gibi görüyorum.

Dönüp Anders'ı kucakladım. Uzun boylu vücudu kaskatı kesildi – en son ne zaman içten bir kucaklaşma yaşamıştı acaba? O gevşeyene kadar onu biraz sıktım. O da bana sarıldı.

"Sen yeteneklisin," diyorum gülümseyerek. "Ve üniversitedeki oda arkadaşın, Warner mıydı? O, senin kesmediğin o ateş kırmızısı saçlarını kaçırmış."

"Gerçekten mi?" diyor Anders, kalçasını yana doğru çevirerek. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet!" diye başımı şiddetle sallıyorum. "Saçlarım hiç bu kadar güzel olmamıştı. Bayıldım. Teşekkür ederim."

Anders derin bir nefes alır, gözleri yaşlarla dolar. Yüzünün önünde ellerini sallayarak, bir güzellik yarışması kazananı gibi davranır. "Sanırım mutluluk böyle bir şey Olive," diyor. "Şimdiye kadar icat edilmiş tüm uyuşturucuları denedim, dünyanın en iyi restoranlarında yemek yedim ve New York, Paris ve Tokyo'nun en seksi erkek mankenleri tarafından öpüldüm. Ama mutlu bir kuaför müşterisi... Bunun gibisi yok."

Sonra sevinçle kahkahalara boğulur, cebinden telefonunu çıkarır ve saçımı her açıdan fotoğraflar.

"Manken üzerinde yapmaktan çok daha iyi!"

Onun kahkahasına ben de gülerek katılıyorum.

O, tanıştığım en tuhaf insan olabilir. Ama kesinlikle onu sevmeye başlıyorum...

OTUZUNCU BÖLÜM

Birdie'den mesaj: Önceki için teşekkürler, Brewster. Uzun bir uykudan sonra biraz daha neşelendim xxxx

Birdie'den mesaj: Ayrıca: Bu gece iyi şanslar. Kendine fazla baskı yapma. Hazır hissetmiyorsan, yapma! Hazır hissediyorsan, Tina Fey'in hatırı için KORUN. Bu bir kamu hizmeti duyurusudur.

Birdie'den mesaj: AYRICA her şeyi hatırla. Her şeyi bilmek istiyorum. HER ŞEYİ.

Seth söz verdiği gibi saat sekizde beni aldı. Anders'ın kapısı çalınca alnımda hemen hafif bir ter damlası belirdi. Gergindim. Ama daha önce pek çok kez hissettiğim gibi her şeyi kaplayan bir gerginlik değildi. Heyecanlı bir gerginlikti.

Anders'la uzun uzun tartıştıktan sonra, şanslı kırmızı çay elbisemi giymeye karar verdim. Şanslı çünkü bir keresinde Saddleworth'ta sokakta iki poundluk bir bozuk para bulmuştum ve o sırada ne giyiyordum? Evet, kırmızı çay elbisesi. Altına yakışan tek sütyenimi giyerken, beş günlük bir seyahat için on beş sütyen getirmenin çok haklı bir karar olduğunu düşündüm.

Makyaj yapmayı *pek* bilmiyorum ve makyajın cildimde hissini sevmiyorum, bu yüzden sadece kirpiklerimi kıvırdım, asi kaşlarımı taradım ve elbiseye uyacak şekilde kiraz rengi bir dudak boyası sürdüm. Yüksek topuklu ayakkabı giymem – kaldırımdaki bir tümseğe takılıp bacağımı kırma ihtimalim çok yüksek – bu yüzden en sevdiğim kalın tabanlı Doc Martens'larımı giydim. Çay elbisesi ile uyumlu olduklarından emin değilim ama Anders bana çok "Drew Barrymore" gibi görüldüğünü söyledi. Bunu iltifat olarak aldım. Drew Barrymore'u severim. Konuşurken ağzının hareketini severim.

Kapıyı açtığımda Seth aptalca bir sesle "Selam kızım" diye selam veriyor. Söyledikten hemen sonra öksürüyor ve belki de o da biraz gergin olabilir diye düşünüyorum. Bu düşünce omuzlarımı rahatlatıyor. Kendine güvenen, sakın Seth bile bu akşam yemeği konusunda biraz gerginse, sadece ben titiz davranmıyorum demektir.

Belli ki çaba sarf etmiş ve ben de ona kapının önünde atlamamak için tüm gücümü kullanıyorum. Her zamanki tişörtü ve kapüşonlu sweatshirt'ünün yerine, kolları kıvrılmış beyaz keten bir gömlek giymiş, hafif bronzlaşmış, güçlü görünen kollarını ve yeni gibi görünen koyu mavi kot pantolonunu sergiliyor. Yanağımdan öpmek için eğildiğinde, hoş kokulu kolonyasının kokusunu alıyorum. Odun, incir ve yetişkin bir erkek kokuyor. Bu koku içimde bir şehvet dalgası yaratıyor.

Tanrım, nasıl insanlar bu duyguyla başa çıkıp onu kontrol altında tutabiliyorlar? Azgın insanlar, şehvetlerini bastırmak için gün boyu kendilerini okşamadan nasıl dayanıyorlar?

"Hey, evlat," diye aynı aptalca sesle cevap veriyorum ve kapıdan çıkıp ılık bahar akşamına adım atıyorum. Tam kapıyı kapatmak üzereyken, Anders birdenbire ortaya çıkıp bana doğru koşuyor, saç spreyi kutusunu silah gibi tutuyor. Üzerime bolca sıkıyor ve üçümüz de şiddetle öksürüyoruz.

"Özür dilerim!" diyor Anders. "Bu kadar hızlı çıkacağını düşünmemiştim."

"Anders, bu Seth Hartman. Seth, bu Anders von Preen."

Anders, bir kaşını kaldırarak asil bir şekilde başını sallar, Seth ise Anders'a dostça, biraz şaşkın bir şekilde elini sıkar.

"Ben Olive'in yakın arkadaşayım," diyor Anders, bölgesel bir tavırla. Kollarını kavuşturup sesini dramatik bir şekilde alçaltıyor. "Onun saçının tek bir teline bile zarar verirsen seni bulurum... Onu bu kadar parlatmak çok zamanımı aldı."

Seth'in Anders'in ciddi olmadığını anlaması için gülüyorum (gerçi ciddi olduğunu sanıyorum) ve onu içeri gönderip, Chuck'ı aramayla ilgili önemli bir haber olursa beni aramasını söylüyorum. Neredeyse on iki saat oldu ve hala hiçbir haber yok. Ama hala umutluyum. Yanımda kullan-at telefonumu da getirdim, böylece biri ararsa hemen cevap verebilirim.

Seth ve ben, Seth'in seçtiği restoran olan The Bistro on Irving Place'e doğru parıldayan Manhattan caddesinde yürürken pek konuşmuyoruz. Birbirimize bakıp gülüyoruz, ama o kadar da komik bir şey olmuyor.

Restoran sadece birkaç dakika uzaklıkta ama Trickys'ten çok uzak bir dünyada. Önce ben giriyorum, Seth arkamdan geliyor ve ne kadar güzel ve hoş bir yer olduğunu görünce kalbim çarpıyor. Restoran kalabalık ama sessiz, hafif bir uğultu var, bunaltıcı bir kalabalık değil. Duvarlar koyu renk ahşap, tavanda yüzlerce küçük fener asılı ve tüm masalar samimi ve mahrem, böylece tüm sohbetler sadece siz ve yemeğinizi yediğiniz kişi arasında kalıyor.

Bu sadece bir akşam yemeği değil. Bu bir *randevu*. İlk randevum!

Yerimize oturur oturmaz içeceklerimizi sipariş ediyoruz. Ben köpüklü su istiyorum, yarın Chuck'ı aramak için yapmam gereken çok iş var ve kafamın açık olması lazım. Seth ise bir kadeh merlot istiyor.

Çantamdan telefonumu çıkarıp e-postalarımı hızla yeniledim. Kaba olmak istemem ama Seth'e de açıkladığım gibi, tamamen burada olmalıyım ve Chuck ile ilgili herhangi bir habere hazır olmalıyım. Gönderdiğimiz milyonlarca broşürden birinin yakında bir bilgiye ulaşmasını umut ediyorum. Sabırsızlıkla gelen kutumun yüklenmesini beklerken, Chuck ile ilgili hiçbir şey ve aradığım radyo istasyonlarından da hiçbir haber görmeyince hayal kırıklığıyla içim sızlar. Gelen tek şey, Still Minds uygulamasını indirimli fiyata yükseltme teklifi. Hayal kırıklığımı olabildiğince gizleyerek telefonumu cebime koyarım ve içeceklerimizi aldıktan sonra Seth kadehini kaldırır.

"Harika haberlerim var. Ben... işi aldım!" Turkuaz gözleri gururla parlıyor. "*Sunday Night Live*'da oyuncu olacağım!"

"Aman Tanrım!" Koltuğumdan zıplıyorum, dizim masaya çarpıyor ve masanın üstündeki her şey tehlikeli bir şekilde sallanıyor. "Vay canına! Buraya gel!"

Şu anda kendi dramlarım olmasına rağmen, Seth için daha mutlu olamazdım.

Onun için ne inanılmaz bir başarı!

Ayağa kalkar ve sevimli bir "ah, ne yapayım" omuz silkme hareketi yapar. Ona sarılırım, başım göğsüne zar zor ulaşır. Geceyi burada geçirmek uygun olur mu? Gömleğinin düğmelerinden birini açıp göğsünü biraz yalamak çok mu kabalık olur? Hem de restoranda.

Kendine gel, Olive!

İsteksizce uzaklaşıyorum. "Bu harika, Seth! Gerçekten inanılmaz!"

O da gülerek tekrar oturur. "Öğleden sonra öğrendim. Yarın resmi olarak açıklanacak ve pazar akşamı canlı yayında tanıtılacağım."

"Resmi olarak mı?" diye soruyorum.

"Yani, basın bülteni yarın yayınlanacak ve *Deadline* ve *Variety'nin* yanı sıra komedi bloglarında da yer alacak. Bu aptal surat her yerde olacak." Yüzünü işaret edip aptal bir ifade takınıyor. "Ve sonra Pazar gecesi, sunucuyla birlikte canlı yayına çıkacağım. Yeni oyuncu kadrosuna katılan üye olarak tanıtılacağım ve önümüzdeki hafta skeçlerde rol almaya başlayacağım."

"Vay canına!" Başımı sallıyorum. "Gergin misin?"

"Hayır," diyor Seth, şarabından bir yudum alırken. "Ölümüne korkuyorum."

"Harika olacaksın. Vay canına. Artık ünlü olacak mısın?"

"Birazcık, evet." Burnunu çekip omzundan hayali bir tüyü silkeliyor. "Artık içerde güneş gözlüğü takmam gerekecek. Yeşil meyve suları içip, manikür yaptırıp, kamera karşısına çıkmaya hazır olmak için spor yapmam gerekecek."

Seth'in spor yaparken hayalini kuruyorum. Ter içinde. Üstü çıplak. Düşündüm de, altı da çıplak. Ama gözlükleri hala takılı. Çıplak, kendini beğenmiş Clark Kent gibi, halter kaldırıyor. Belki *Atonement'taki* kütüphanede. Evet. Mükemmel. Ulumak üzere olan bir çizgi film kurt gibi hissediyorum. Ama ulumuyorum. Burası güzel bir restoran ve bu müstehcen duyguları hissetmeye başlayacaksam, en azından biraz kontrol etmeyi öğrenmem gerekecek. Ulumak yerine, "İyi fikir. Herkes bilir, tırnak etlerin pürüzlüseni televizyona çıkarmazlar." diye espri yapıyorum.

Seth heyecanla kaşlarını oynatır. "Hey, belki de mahalledeki şarküterinin sahibi kadın sonunda adımı hatırlar. Üç yıldır bana Ted diyor. Oraya her gittiğimde onu düzeltiyorum. Oraya çok sık gidiyorum, Manhattan'ın en iyi çorbası orada, mutlaka denemelisin, ama sanki benim Seth'ten çok Ted'e benzediğime karar vermiş ve öyle kalmaya karar vermiş gibi."

Su bardağımı kaldırıyorum. "*Sunday Night Live*'ın başrol oyuncusu Ted'e." Seth şarap kadehini kaldırdı. "Ve Olive Brewster'a, o olmasaydı John Malkovich taklidim kimseyi hayran bırakmazdı."

Birbirimize bakıp, kadehlerimizi kaldırırken çılgınca gülümsüyoruz. Onun hayalindeki işe girmesinde benim de küçük bir payım olması gerçekten harika bir duygu.

"Cidden, Olive," diyor Seth, kadehini masaya geri koyarken. "Sana iltifat etmeye çalışmıyorum, ama bu konuda doğal bir yeteneğın var. Yazarlar toplantısında yaptığın katkılardan ekip çok etkilendi."

Yanaklarım zevkten kızarıyor. "Ben neredeyse hiçbir şey yapmadım."

"Tabii ki yaptın. Pizza flap mı?" Yüzünü buruşturup gözlüklerini burnuna itiyor. "Yani, pizza flap'ı kim bulmuş ki?"

"Harika zaman geçirdim," diyorum hüzünlü bir iç çekişle. "İnsanların bunu iş olarak yapabildiğine *inanamıyorum*."

"Sen de bunu iş olarak yapabilirsin," diyor Seth, yüzü ciddileşerek. "Yani, bilirsin, deneyim kazanman, doğaçlama dersleri alman, pratik skeçler yazman, hatta belki resmi komedi eğitimi alman gerekir. Ama bu tamamen mümkün."

Başımı sallayıp, onun iltifatlarından utandığımı gizlemek için üç büyük yudum su içiyorum.

Benim gibi birinin komedi yazarlığı yapma fırsatlarından bahsetmeye devam ederken, nefesim kesildi, midem hoş bir şekilde kıpır kıpır oldu. Çünkü bir anda anladım, *emin* oldum ki, hayatımın geri kalanında yapmak istediğim şey tam da buydu.

Kim düşünürdü ki?

* * *

Kızarmış ıstiridye ve ardından pazardan alınmış yeşilliklerle servis edilen ızgara sarımsaklı kuzu eti ile muhteşem bir yemekten sonra restorandan çıkıp mevsim normallerinin üzerinde sıcak olan akşam havasına adım attık. Seth, yakınlardaki bir dondurmacıya gidip küçük birer tatlı alalım diye önerdi.

Yolda Gramercy Park'ın önünden geçiyoruz. Demir parmaklıktan pek bir şey göremiyorum ama bahçenin içinde küçük ışıklar asılı olduğunu fark ediyorum. Çok güzel görünüyor.

Ve sonra aklıma bir şey geliyor.

"Bekle," diyorum Seth'e. "Bir saniye bekle."

Çantama uzanıp küçük bozuk para kesemi çıkarırım. Parmaklarımla kesenin içini sıkıştırıp çaldığım anahtarı çıkarırım. Anahtarı Seth'e uzatırım.

"Hala sende mi? Polis geri aldı sanmıştım!"

Kafamı salladım. "Pembe bel çantanın içindeki küçük kese içindeydi. Tutuklandığım gün sırt çantamı takmıştım!"

"Yapamadık," diye nefes nefese söylüyor Seth, gözleri parlıyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Süper sakın *'hepimiz heyecan arıyoruz'* diyen Seth Hartman'a ne oldu?"

Dramatik bir şekilde kapıya doğru sürünerek anahtarı kilide yavaşça soktum.

"Gerçekten yapacaksın?" Seth gülüyor. "Gerçekten içeri girecek misin?"

"Anahtar varsa zorla girmiş olmuyorsun! İçerisi muhteşem. Görmelisin."

Kapıyı itip açıyorum, Seth'in elini tutup onu içeri çekiyorum. "Vay canına," diye fısıldıyor.

"Biliyorum!" Peri ışıklarıyla süslenmiş çitlere ve küçük fenerlerle aydınlatılmış çakıllı yollara bakıyorum.

Yolu takip ederek bahçenin ortasına doğru yürüdük. Seth telefonunu çıkardı ve düğmelerle oynadı, ta ki Otis Redding'in *I've Been Loving You Too Long* şarkısının sert ve duygulu sesi havayı doldurana kadar.

"Benimle dans eder misin?" diye sorar, başını hafifçe eğerek.

Gözlerimi kırkıyorum. Hayatımda hiç kimse bana dans etmeyi teklif etmemişti. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Tamam o zaman," diyorum sessizce, ellerimi boynuna dolayarak.

Akşam bahar esintisi etrafımızı sararken, Seth ellerini belime bastırıyor ve ağaçların ve yıldızların altında sallanıyoruz, bu büyük eski şehirdeki bu güzel parkta tek başımıza. Kalbim göğsümde çarpıyor ve başımı göğsüne yasladığımda onun kalp atışlarını da duyuyorum.

Geriye yaslanıp yüzünü inceliyorum. Onu öpmek istiyorum. Eğer burada öpüşürsek, bu kesinlikle hayatımda yaşadığım en romantik an olur.

Ama öpüşmeye benzer bir şey olmadan önce, müzik albümdeki bir sonraki Otis Redding şarkısına geçiyor: süper seksi *Love Man*.

Seth benden uzaklaşıp komik bir şekilde kalçalarını bir o yana bir bu yana sallarken, yüzünde aptalca sapık bir ifadeyle gülmekten patlıyorum. O kadar komik ki, ben de aynısını yapmaya karar veriyorum, ellerimi kalçama koyup hula hoop yapar gibi sallıyorum. Bunu yaparken aptalca bir yüz ifadesi takınıyorum ve Seth de gülmeye başlıyor, karnını tutarak eğleniyor.

İkimiz de parkta küstahça dans ediyoruz. Seth bir çalı etrafında kıvrılıyor ve dönüyor. Bu havaya iyice girince, bir ağaca sahte bir şekilde sürtünmeye başlıyorum, bu da Seth'in gözlerinden kahkaha gözyaşları akmasına neden oluyor.

Şarkı bittiğinde, kıkırdamayı kesmemiz tam on dakika sürer. Birdie dışında biriyle en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Aslında, hiç eğlenmediğime eminim!

* * *

Parktan gizlice çıktıktan sonra, oturup e-postalarımı tekrar kontrol edip Chuck hakkında herhangi bir ipucu gelmiş mi diye bakmak için bir bank bulduk. Ama hayır. Hiçbir şey yoktu. Sonra Anders'in görevimiz için aldığı kullan-at telefonu kontrol ettim ve tüm bildirim seslerinin en yüksek seviyede olduğundan iki kez emin oldum. Ama o telefona da kimse aramamıştı! İç çekip telefonları çantama geri koydum.

"Şansımız yok mu?" diye sordu Seth.

"Hayır." Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Milyonlarca broşür dağıtmış olmalıyız. En azından birkaç telefon gelir diye düşünmüştüm."

"Sharon'ın bağlantılarından haber var mı?"

"Hayır." İç çekiyorum. "Yarın onları arayacağım."

"Ona mesaj atayım, bir bakalım o takip edebilir mi. İnsanlar genelde Sharon'ı bekletmez!"

Telefonunda mesaj yazarken ona bakıyorum. Demek ki onun kişisel numarası var.

"Onu iyi tanıyor musun?" diye çok, çok doğal bir şekilde soruyorum.

Seth başını sallar ve bankın arkasına yaslanır. "Eskiden çıkıyorduk."

Biliyordum. Yetişkinlerin cinsel ilişkilerini pek bilmesem de, aralarında bir geçmiş olduğunu hemen anlayabilirdim.

"Harika. Harika," diyorum kayıtsızca. "Peki ne oldu? Neden bitti? Ne zaman ayrıldınız? Hikayeniz nedir?" diye ekliyorum, kayıtsız tavrımı tamamen bozarak.

Seth telefonunu gömleğinin cebine koyar ve bana döner. "Yaklaşık bir yıl birlikteydik ve o beni aldattı," der, çok doğal bir şekilde. O kadar doğal ki, bunun onu incittiği açıkça bellidir.

"Kahretsin," diyorum. "Bu çok kötü."

Seth başını sallar ve boş bir kahkaha atar. "Öyleydi. Hep yalan söyledim, küçük beyaz yalanlar, abartılar. Yalancılardan nefret ederim, nefret ederim, ama bunların küçük yalanlar olduğunu, zararsız olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa o halkla ilişkilerde çalışıyor, o işin özü boktan şeyleri güzel göstermeye çalışmak. Ama üç ay boyunca başka biriyle yattığına dair yalan söyledi. Bu küçük ya da zararsız bir yalan değildi. Ona tamamen güvenmiştim. Kendimi aptal gibi hissettim."

"İğrenç! Başına gelenler için üzüldüm." "Evet."

'Ve hala onunla çalışmak zorundasın! İğrenç.'

Seth omuz silkti. "Ah, artık unuttum. Tekrar arkadaş olmayı öğreniyoruz. Yani, romantik anlamda birbirimize uygun değildik, bu yüzden böyle olmasına sevindim. Uzun süreli ilişkilerde kalma eğilimim var, o aldatmasaydı muhtemelen hala birlikte olurduk."

Bu, ona hala hisleri olduğu anlamına mı geliyor? Umarım değildir.

Bana ne ki... "Oh." diyorum, önemsizmiş gibi.

Seth başını sallar. "Ayrıca uykusunda osurdu. İlk başta sevimli buldum. Ama bazen o kadar gürültülüydüler ki beni uyandırdılar.

Hepimiz uykumuzda osururuz!

"Tabii. Eminim seninkiler taze bahar çiçekleri gibi kokuyordur." "Öyle. Bu arada, konu değiştirelim mi?"

Konuyu değiştirmek derken, belki de öpüşme zamanı geldi demek istiyorum. Bütün gece dudaklarının hareketlerini izledim ve aklıma sadece dudaklarının boynuma değdiğinde nasıl hissedeceğim geldi. Karnıma bastırıldığında. Benim...

"Olive?"

Seth'in sesi fantezimi bölüyor. Ağzım biraz sulanıyor.

Bana sırtarak, dilini dışarı çıkarıyor. Uyluklarımız birbirine değecek şekilde ona doğru kayıyorum.

Gözleri, sanki beni ikinci bir tatlı olarak yemek istercesine yüzümde dolaşıyor.

Dizimi onun dizine hafifçe sürüp, ona doğru dönerek yüzümü ona çeviriyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor ve sonra. İçini çekiyor.

Ve bu, arzu ve özlemle dolu seksi bir iç çekiş değil. Tamamen olumsuz bir iç çekiş.

Ne?

Neden iç çekiyor?

Geriye yaslanıp ona bekleyişle bakıyorum.

"Üzgünüm. Sharon'la olan tüm o saçmalıkları düşünüyorum."

"Onu düşünme!" derim, sanki onun eski sevgilisini kafamdan kovmak istercesine ellerimi çılgınca sallayarak. "Yeni işini düşün! Az önce yediğimiz istiridyeleri düşün!" Kendimi cesur olmaya zorlarım. "Beni düşün!"

"Sorun da bu." Seth ellerine bakıyor. "Seni düşünmeden duramıyorum."

"Neden... neden bu bir sorun?" diye soruyorum, tamamen kafam karışmış bir halde.

"Çünkü Colin! Sharon'ın beni aldattığından bahsediyorum ve *biz* buradayız buradasınız. Nişanlandınız. Kendinizi kötü hissetmiyor musunuz?

Biliyorum, biz... ama... Colin? Kim bu... Kahretsin, *Colin*. Ve sahte nişanım.

Seth'e Colin'in aslında bir yabancı olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Onu havaalanında çok gergin geçen bir saat boyunca tanıdığımı ve birkaç flört mesajı alışverişinde bulunduğumuzu, onun gelecekteki bir randevu için mantıklı bir seçenek olabileceğini düşündüğümü, ama Seth gibi beni heyecanlandırmadığını söyledim. Ve ben o heyecanı istiyorum. Artık onu tattığım için her zaman istiyorum. Ayrıca Colin bana on sekiz tane boktan meme gönderdi. Bu affedilemez.

Ama... bunu *şimdi* itiraf edemem! Nasıl edebilirim? Seth benim deli olduğumu zaten biliyor, ama yalancılardan nefret ettiğini açıkça söyledi. Ve ben... tam bir yalancıyım. Ona nişanlı olduğum konusunda yalan söylediğimi söylersem ne olur? Colin'den birkaç kez bahsetti ve ben onu hiç düzeltmedim. Tekrar görüşeceğimizi hiç beklemiyordum! Ve şimdi ona söylersem, onunla yaşamam gerektiğini çok ama çok güçlü bir şekilde hissettiğim bu kaçamağı asla yaşayamayabilirim.

"Suçluluk duyuyorsun, biliyorum. Çok karamsar görünüyorsun," diyor Seth nazikçe. "Kendini hırpalamayın. Sanırım sadece bir anlık bir şey oldu... *Kahretsin*." Hayal kırıklığıyla başını sallıyor.

Colin yüzünden kasvetli hissetmiyorum. Yetişkin hayatımda *ilk* kez birine karşı kontrol edemeyeceğim kadar çekici hissettiğimde, *uydurma* bir nişanlığımın araya girmesinden dolayı kasvetli hissediyorum.

Ah. Seth'i çok beğeniyorum. Yani... Birkaç gün sonra eve döneceğim. Muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğim... Bir daha birine karşı böyle hissedeceğim zamanı kim bilir? Hissedecek miyim?

Seth'in güçlü, sakallı çenesine bakıyorum. Aptal gözlüklerinin arkasındaki parıldayan, zeki gözlerine. Ön kollarını. Kokusu. Tadı. Hazırım. Seth'le bu küçük kaçamağı yaşamadan New York'tan ayrılırsam, hayatımın geri kalanında pişman olabilirim. Sürekli bunu düşünecek, nasıl olabileceğini merak edeceğim. Başka hiçbir şeye konsantre olamayacağım! Sonsuza kadar! Küçük riskler almaya daha rahat bakmaya başlamış olsam da, bu riski almaya hazır değilim.

Bu yüzden derin bir nefes alıp şu anda mantıklı olan tek şeyi yapıyorum.

Birdie'nin yapacağı şeyi yapıyorum: birkaç küçük yalan daha söylüyorum.

Saçımdaki tokayı oynuyorum. "Colin için çok üzülüyorum," diyorum garip bir şekilde. "Ama... gerçek şu ki... emin değilim..."

"Ne?" der, biraz canlanmış gibi görünüyor.

"O, birlikte olduğum tek kişi..."

Seth'in gözleri büyüdü, ağzı "o" şeklinde açıldı.

Bu sadece yarı yalan. Ben de hayatımda tek biriyle birlikte oldum. Yani, Colin değildi. Üniversitedeki ilk haftamda tanıştığım Guy adında biriydi. Ama yine de. Yarı yalan, yarı doğru demektir. *O kadar da* kötü değil.

"Tek kişi mi? Vay canına."

"Mmmhmm." Başımı sallıyorum. "Ve mesele şu ki... Eğer sadece bir kişiyle birlikte olduysam, onun doğru kişi olup olmadığını nasıl bilebilirim?"

Seth kaşlarını çatı. "Ama onunla nişanlandın... elbette onun doğru kişi olduğunu düşünüyorsun... değil mi?"

Argh. O bunu bu kadar zor Neden bunu o olmak bu kadar onurlu? Ugh!

"Şey... Yani. Düşündüm de... Belki gelecekte, yeterince deneyim kazanamadığımı düşünürsem? Ve sadece Colin'le yattığım için kendime kızarsam?" Başımı sallayarak devam ediyorum. "Ve sonunda boşanırsak?"

Kahretsin. Gerçekten bu açıdan mı yaklaşacağım?

Bir esinti esip geçiyor, üstümüzdeki ağaçları hışırdatıyor, Seth'in açık kahverengi saçlarını alnına savuruyor ve o muhteşem incir kokulu kolonyasını burnuma taşıyor.

Evet. Evet, kesinlikle bu açıdan yaklaşacağım.

"Ya ben başka kimseyle birlikte olmadığım için boşanırsak?" diye soruyorum. "Ya..." Profesör gibi parmağımı havaya kaldırıyorum. "Ya çocuklarımız olursa? Ve ben boşanırsam! Çocukları düşün. Anneleri tek bir erkekle yatmış olduğu için annesiz kalan çocukları."

Seth başını sallar. "Ne diyorsun sen?" Artık emin değilim. Ama yine de söylüyorum.

"Ben... Ben diyorum ki... Yeterince deneyimim olmadığı için endişeleniyorum. Ve belki... bir... kaçamak... olabilir... sorun olmaz."

"Bir kaçamak mı?"

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyorum. Acımasız numaram işe yarıyor mu diye. Ama hiçbir şey belli etmiyor. Sadece beni çok dikkatle izliyor.

Yutkunuyorum, ağzım biraz kurumuş. "Birkaç gün sonra eve dönüyorum."

"Tamam."

"Ve sonra kıtalar birbirinden ayrılacak, yani *teknik olarak* bir daha asla olmayacak."

"Tamam."

"Ve sonra hayatımın geri kalanını Colin'le geçirebilirim, bilerek ki... şey, gençliğimin çılgınlığını yaşadım."

"*Teknik olarak*, bu doğru olan şey olurdu. Colin için. Ve gelecekteki çocuklarınız için?"

"Evet. Aynen öyle. Aslında aldatmak değil. Sadece... gelecekteki olası şüphelerden korunmak için. Çocuklar için."

Seth'in gözleri dudaklarıma kaydı. "Ve gelecek haftadan sonra birbirimizi bir daha görmeyeceğiz," dedi. "Yani..."

"Yani..." diye ekledim.

Ve kim kimi tuttu bilmiyorum, ama yine öpüşüyoruz. Öpüşmede o kadar ustadır ki, vücudum onun vücuduna tırmanıp bir koala gibi ona sarılmak istiyor.

Aman Tanrım.

Seth bir şekilde bizi ayakta durur pozisyona getirir ve yolun kenarına doğru ilerler, koluyla taksi çağırmak için çılgınca el sallar.

Neden taksiler durmuyor? Daha fazla dayanamayacağım!

Seth elini uzatmaya devam ediyor, ama ben o kadar sabırlı değilim.

"Hey!" diye bağıryorum, Upper West Side'daki yaşlı kadın gibi çok agresif bir şekilde.

"OOOOIIIIII!" diye bağıryorum. Hemen bir taksi yanımızda gürültüyle duruyor.

"Güzel!" Seth etkilenmiş bir şekilde diyor. "New York'ta yaşamayı kesinlikle öğreniyorsun."

"Biraz," diyorum, taksinin kapısını kapatıp dudaklarımı hemen onun dudaklarına yapıştırıyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Colin'den mesaj: Gönderdiğim memleri aldın mı? Cevap vermedin... Cevap ver de daha fazla göndereyim. Çok güzel memler var. Umarım iyisindir ve Manchester'da her şey yolundadır. Orada hava nasıl? Burada, Oz ülkesinde hala çok sıcak! Ama senin kadar sıcak değil. Haha.

Colin ile nişanımız gerçek olsaydı, çoktan bitmiş olurdu. Onu terk ederdim. Sayonara Colin. Favorilerin sevimli ama mesajlaşmalarımızda kimya yok ve aman Tanrım Seth.

Adamım. Oh. Adamım. *Seth*.

Yapıyoruz. Seks yapıyoruz. Ben seks yapıyorum. Seth benimle seks yapıyor. Upper West Side'daki dairesindeyiz. Bir içki ya da bira içmek için bile durmadık. Kapıdan girer girmez beni koridora itti ve çay elbisemi başımın üstüne çıkardı. Çıplaktım. Koridorun ışığı açıktı. *Umurumda değildi*. Beni kaldırdığında bacaklarımı ona doladım ve o beni yatak odasına taşıırken onu öptüm, külotumu indirdi ve vücudumun her yerini yaladı.

Kendimi tamamen yeni hissediyorum. Bir hayvan gibi. Seksi, vahşi bir hayvan. Madonna, Mae West ve Marilyn Monroe'nun hepsi bir arada, zeytin şekilli bir kadın gibi.

Seth dönerek beni üstüne aldı. Ellerimi tuttu, üzerinde ileri geri hareket ederken beni izledi, kendimi ona doğru sallarken, tamamen özgür, cesur, güvende, korkmuş ve ateşli, ateşli, ateşli hissettim.

"Olive," diye inliyor, ellerini sırtıma kaydırıyor ve birlikte daha hızlı hareket ediyoruz.

Oh. Vay canına.

Bu harika.

Bu harika bir his.

Seth'ten birkaç saniye önce bitiriyorum ve nefes almak için yumuşak jarse yastıklarına uzanıyorum. Tüm vücudum parıldıyor. Ayak parmaklarım gıdıklanıyor. Vücudum aşırı hızda çalışıyor, tüm duyularım tetikte ve ilk kez bu kadar uzun zamandır bu bir saldırı gibi hissettirmiyor.

"Vay canına." Seth sırtarak eğilip alnını alnıma bastırıyor, yanakları sıcak ve pembe.

"Vay canına," diye cevap veriyorum, bir kedi gibi gerinerek onu öpüyorum ve bunu tekrar ne zaman yapabileceğimi merak ediyorum.

Cevap otuz beş dakika.

İkinci sefer daha yavaş, daha tatlı, daha kıkırdayarak, daha çılgın ve daha eğlenceli. İkinci sefer birbirimize sürekli bakıyoruz.

İkinci sefer, göğsümde çok düşünmek istemediğim garip, acı-tatlı bir ağrı olduğu için kendimi boğulmaktan alıkoymak zorunda kaldım.

İkinci sefer, bu haftadan sonra bir daha asla görmeyeceğim birine aşık olmamak için çok çok uğraşmam gereken zamandır.

Bu sadece bir kaçamak, Olive. Hepsi bu.

* * *

Ertesi sabah beş cevapsız çağrı ile uyanıyorum. Saat 8.30. Seth'in komodininin üstünden telefonumu alıyorum ve tüm cevapsız çağrıların Anders'tan geldiğini görüyorum. Bunları nasıl kaçırdım? Sesini sonuna kadar açmışım. Tanrım, çok derin uyumuş olmalıyım. Dürüst olmak gerekirse, fiziksel olarak *çok* aktif bir gece geçirdim.

Kaçırılmış aramaları görünce kalbim yerinden çıkıyor. Aman Tanrım, umarım Chuck'la ilgilidir! Lütfen Chuck'la ilgili olsun!

Geri aramaya çalışıyorum ama sesli mesaja düşüyor. Umarım her şey yolundadır... Dönüp, uyanmış ve bana uykulu bir şekilde gülümseyen Seth'e bakıyorum, yanağında pamuklu yastık izleri var.

"Nasılsın?" diye mırıldanıyor.

"Ben... çok iyiyim," diye cevap veriyorum.

"Colin dışında başka bir erkekle hayatının geri kalanında asla yatmayacak kadar seni tatmin ettim mi?"

Kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırıyor ve kalbim ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Evet, o. Seth'i benimle "aldatması" için söylediğim yalan. Zihnimi boşaltıyorum. Tabii ki. Mesele buydu. O hala benim nişanlı olduğumu düşünüyor. Bir daha asla görüşmeyeceğimizi.

Ve... bu durumdan memnun görünüyor.

Ben de sorun yok. Bu bir kaçamak. Dün gece 'kaçamağımızı' yaptık. Planladığım gibi denedim!

Hepsi bu kadar! Harika!

"Gitmeliyim!" diyorum neşeyle, oturup yumuşak battaniyeyi üzerime çekerek. "Anders defalarca aradı, umarım Chuck hakkında iyi haberlerdir!"

"Umarım öyledir! Harika olur." Seth bronzlaşmış kollarını başının üzerine uzatır. "Yarım saat sonra işte olmam lazım."

Başımı sallıyorum.

O da başını

sallar. "Tamam.

Peki..."

"Pazar akşamı gösteriye gelmek ister misin?" diye patlar. "Oyuncu olarak ilk gecemde senin de orada olman çok güzel olur."

"Evet," diyorum hemen. "Evet. Çok isterim."

"Harika!"

"Harika!" diye tekrar ediyorum.

Battaniyeyi üzerime sararak, kıyafetlerimi almak için koridora çıkıyorum.

Giyinip kapıya geldiğimde, Seth'e bu akşam yine takılmak ister mi diye sormak için ağzımı açtım. Daha fazla "flinging" yapmak için. Ama ben söylemeden Seth eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Hey, şey, dinle... İşlerim çok yoğun olacak, o yüzden... Muhtemelen pazar gününe kadar görüşemeyiz. Biletleri e-postayla gönderirim, şey..."

Sözleri kesilir, yanakları biraz kızarır. Garip bir durum.

"Evet. Evet, sorun değil," diyorum, sesim biraz fazla yüksek çıkıyor.

"Tamam. Hoşça kal!

Görüşürüz!" "Hoşça kal,

Olive."

** *

Metro istasyonundan Anders'ın evine doğru yürürken, güneş parlak bir şekilde parlıyor ve binaları güzelce aydınlatıyor. Seth'in benden kurtulmak için sabırsızlanıyor gibi görünmesinden dolayı kendimi kötü hissetmemeye çalışıyorum. Üzülmeye hakkım yok. Ona bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştim. Tek seferlik bir şeydi. Olduğu gibi kabul etmeliydim: deneme amaçlı bir deneyim. Gramercy Park'ta kararlı adımlarla ilerlerken, Citymapper uygulamasını kullanmadan yolun çoğunu bulduğum için kendimle gurur duyuyorum.

Anders'ın sokağına dönmeden önce telefonumu kaldırıp güneşte gözlerimi kısarak kendi fotoğrafımı çekiyorum. Sonra Birdie'ye şu mesajla birlikte gönderiyorum:

Seks güzel, değil mi? Neden söylemedin ;)

Mesaj ona ulaşırken kendi kendime gülümsüyorum, ama Anders'ın evinin önünde otuz kadar insan olduğunu fark edince gülmem kesiliyor. Hepsi ön sıraya geçmek için itişip kakışıyor, birbirlerini dirsekleriyle itiyorlar.

Ne oluyor böyle?

Kalabalığın arasından Anders'ın kapısına doğru ilerliyorum.

Kapıyı çaldım ama cevap yok. Tekrar tüm gücümle kapıyı çaldım.

"Sıraya girin *dedim!*" Anders içeriden bağırıyor. "Kapıyı çalmayın. Herkese sırayla bakacağız! Hay Allah!"

Posta kutusunu açıp yüzümü ona dayadım. "Olive! Anders! Beni içeri alın! Burada ne haltlar dönüyor? Beni içeri alın!"

Birkaç saniye sonra kapı açılır ve Anders krem ve gri tonlarında giysiler içinde karşımda durur. Normalde solgun yüzü kıpkırmızıdır.

Genç bir adam onun yanından geçip evden çıkar ve dışarıdaki kalabalığın içinde kaybolur.

"Hoşça kal," diye bağırır Anders onun arkasından. "Görüşürüz!"

"O kimdi? Evinin önündeki bu yabancılar kim?" diye soruyorum, kapıyı arkamdan kapatarak. "Neden yanakların bu kadar kızardı?"

"Gel, gel," diyor Anders, elimi tutup beni mutfağına çekerek. "Bu sabah her şey Chez von Preen'de oluyor."

Neler oluyor?

Mutfak gerçekten çok karmaşık görünüyor. Gözlerimi kırıyorum. Bayan Ramirez pencereye polaroid fotoğraflar yapııştırıyor, mutfak masasında yüksek kağıt yığınları, boş kahve fincanları ve üç adet çalan cep telefonu var!

"Çok meşguldük, tatlı *guapa*. Umarım dün gece iyi seks yapmışsındır? Bakımlı bir kadının havası var."

Yanaklarım kızardı ve onun sorusunu kaçırarak, iyi bakılmış bir kadının nasıl görüldüğünü ve bunun yaşlı bir İspanyol kadının gözünde nasıl bu kadar açıkça görülebildiğini merak ettim.

"Bu fotoğraflar kimin?" diyorum, penceredeki polaroidleri göstererek Bayan Ramirez'in dikkatini dağıtıyorum. Anders'a dönüyorum. "Ve biri bana dışarıdakilerin kim olduğunu söylesin!"

Anders bana suçlu ve heyecanlı arasında bir bakış attı. "Chuck Allen için buradalar," diye açıkladı, bir elini "Ne?"

"Ne?" Kalbim hızla atmaya başladı. "Vay canına. Bu harika bir haber! Broşürler işe yaradı mı?"

"İşe yaramadı," diyor Bayan Ramirez, mutfak tezgahına koşarak, kristal bir kahve makinesinden bana kahve dolduruyor.

"Ne?"

"Ona sor." Bayan Ramirez, Anders'ı işaret ediyor.

Anders'a dönüp, yüzümde şaşkın bir ifadeyle bakıyorum.

"Craigslis't'e küçük bir ilan verdim," diyor Anders neşeyle. "Ve *çok iyi* tepkiler aldım!"

"Anders, sen bir dahisin! Ne buldun? Chuck'tan haber var mı? Kimse onun nerede olduğunu biliyor mu?"

Evet! Arama nihayet sonuç vermeye başladı.

"Şansımız pek yaver gitmiyor," diyor Bayan Ramirez mutfak masasına otururken.

Oh.

"Henüz yok!" diye araya giriyor Anders. "Ama olacak."

"Bay von Preen internette ödöl koydu. Bu yüzden dışarıdaki insanlar, nasıl desem... *güvenilir* değiller."

Anders hafifçe tıslar. "Tanrı aşkına, sadece beş bin dolar." "Beş bin dolar!" Hayretle bakıyorum. "Ah Anders. Sen ne yapıyorsun?"

"Ay! O kadar para!"

"*Annie'de* işe yaramıştı, hayatım. Annie'nin biyolojik ailesinin bulunmasına yardımcı olacak bilgilere ödül koymuşlardı."

"*Annie'de* işe yaramadı! Tim Curry ve Bernadette Peters bunu Daddy Warbucks'ı kandırmak için bir hile olarak kullandılar. Hatırladın mı? Bayan Hannigan da işin içindeydi."

"*Annie'de* işe yaramadı mı?" Anders yüzüne elini koydu, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Sanmıştım ki... O filmi izleyeli çok oldu. Ah, ne yazık. Dün gece çok umutluydum. Biraz konyak içmiştim ve bunun çok yardımcı olacağını düşünmüştüm."

"Hala işe yarayabilir," diyorum neşeyle, bu sıradışı adamın bana ve Birdie'ye yardım etmek için kendi cebinden bu kadar para harcadığı için duygulanmışım. "Denedin için teşekkürler, Anders."

Anders zarif bir şekilde omuz silker. "En iyi arkadaşlar birbirine yardım eder," der. Sanırım ona en iyi arkadaş olmadığımızı söylemenin şimdi doğru zamanı değil.

"Peki, penceredeki resimler bu sabah tanıştığın insanlar mı?" diye soruyorum ve Blu-Tack ile yapıştırılmış beş polaroid resme bakmak için büyük mutfak penceresine doğru yöneliyorum. "Neden pencerede duruyorlar? Ve bu yabancıları nasıl fotoğraf çektirdin? Garip bulmadılar mı?"

"Bayan Ramirez öyle yapmamızı söyledi." Anders, sanki Bayan Ramirez'in Annie ödülü fikrini bozduğu için intikam almak istercesine, somurtkan bir sesle konuşuyor.

"Olivia Pope böyle yapardı," diye açıklıyor Bayan Ramirez.

"Olivia Pope mu?"

"*Scandal*'dan. O muhteşem bir kadın. O ve takım elbiseli gladyatörleri, soruşturmaları için fotoğrafları pencereye asıyorlar. Gördüğümüz herkes fotoğrafının çekilmesinden çok mutluydu!"

"Oh. Harika. Sanırım."

Polaroidlere bakıyorum. Üçü erkeklerin, ikisi kadınların yüz fotoğrafları. Altlarına küçük harflerle telefon numaraları, e-posta adresleri, Chuck'ı nereden tanıdıkları ve saçlarının durumu yazılmış. Birinde "kuru", birinde "yağlı kökler", birinde "stresli saç kökleri" ve birinde "tüy gibi yumuşak - takip et" yazıyor.

"Neden bu insanların saçları hakkında notlar var?"

Anders, sanki sorduğum için aptalmışım gibi gözlerini devirdi. "Çünkü bir insan hakkında bilmen gereken her şeyi saçlarından anlayabilirsin."

"Tabii! Doğru! Peki bu insanlar Chuck'ı tanıdıklarını mı söylüyorlar?" diye soruyorum. "Kullanabileceğimiz herhangi bir bilgi var mı?"

"Somut bir şey yok... en azından şimdilik," diyor Anders. "Ama dışarıda bekleyen çok daha fazla insan var."

* * *

Rastgele insanlarla altı saat boyunca röportaj yaptıktan sonra, geri kalanları dışarıya göndermeye karar verdik ve doğrulanabilir bilgileri varsa özel olarak oluşturduğumuz e-posta adresinden bize ulaşmalarını istedik. Konuştuğumuz birçok kişiden sadece üçü Chuck'ı tanıyordu. Biri Chuck'ın üniversiteden arkadaşıydı ama onu yıllardır görmemişti. Anders'ı tanıyan adam, onu "diğer adamın yüzünü makasla kesen adam" olarak tanımlayarak hemen kaçtı. Bu olay Anders'ı otuz dakika boyunca üç banyosundan birine kilitlenmesine neden oldu. İkinci kişi, ikisi de Chimes Investments'ta çalışırken Chuck'tan hoşlanan genç ve güzel bir kadındı. Hiçbir bilgi veremedi ama onu bulursak ve mucize eseri hala bekarsa, haberdar olmak istedi. Üçüncü kişi, Chuck'ın Brooklyn'deki malikanesinde verdiği inanılmaz bir partiye giden bir arkadaşı olduğunu ama Chuck'ı hiç tanımadığını ve onu tanıyan kimseyi de bilmediğini söyledi.

"Bu Chuck Allen, Büyük Gatsby gibi!" dedi Bayan Ramirez, Anders'ı banyoda saklandığı için azarladıktan sonra, "yetişkin erkekler kapris yapmaz" diyerek.

Gördüğümüz diğer herkes ya yalancıydı, meraklıydı ya da yıllardır hayran oldukları ama hiç giremedikleri güzel Gramercy Park evinin içini görmek istiyordu.

Günün sonunda, Anders, Bayan Ramirez ve ben Anders'ın oturma odasındaki kanepelere çöktük. Tabii, sert Chesterfield antika kanepelere çökebildiğimiz kadar. Bu günün boşa geçtiğini hissetmeme rağmen, moralimi bozmamaya kararlıydım. Olayları daha olumlu bir şekilde görmeye çalışmak, mümkün olduğunda rahatlamaya çalışmak hayatı çok daha parlak hale getirdi. Ve arayış henüz bitmedi. Hala zaman var! Çok fazla değil... ama yine de var.

"Tek yapabileceğimiz yarın tekrar denemek," diyor Bayan Ramirez uykulu bir iç çekişle.

Başımı sallıyorum. Haklı. Geçen hafta anladığım bir şey varsa, o da ne kadar istesen de bir şeyleri zorla gerçekleştiremeyeceğin. Ama bu, elinden geleni yapamayacağın anlamına gelmez.

"Bir içki isteyen var mı?" diye soruyor Anders, oturma odasındaki bar arabasına doğru sürünerek. "Dün gece içtiğim konyak muhteşemdi. Gerginliği atmak için tavsiye ederim."

"Evet, lütfen," diyor Bayan Ramirez. "Buzlu olsun lütfen."

"Ben sadece..." Su alacağım diyecektim ama neyse. Fırsat varken bu pahalı konyakın tadını çıkaramazsam, ne yapıyorum ki? Zaten bu gece başka planım da yok. Seth bu sabah beni ekledi ve ne yazık ki Chuck cephesinde de hala sessizlik hakim.

"Ben de bir tane alayım," diyorum. "Teşekkürler."

Anders'e yardım etmek için ayağa kalkarım, ama o en iyi arkadaşların en iyi arkadaşlarına içeceklerini kendilerinin getirmesi gerektiğini söyleyerek hemen oturmamı ister. Dediğini yapıp koltuğuma geri yaslanıyorum. Anders, bana ve Bayan Ramirez'e içeceklerimizi verdikten sonra küçük bir ateş yakıyor ve büyük odayı saran sıcaklık bizi rahat ve huzurlu hissettiriyor. Birdie'yi düşünüyorum, bugün elde ettiğimiz ipuçlarından en azından birinin somut bir şeye dönüşmesini umuyorum. Chuck'ı bulmak için fazla zamanım kalmadı ve Birdie'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Anders plak çaları açtığı anda Ramirez mutlu bir nefes alır ve Frank Sinatra'nın zengin bariton sesi havada yankılanır.

"Eğer bu güzel bir an değilse, neyin güzel olduğunu bilmiyorum."

Uykulu bir gülümsemeyle ateşin çıtırtılarını ve cızırtısını izliyorum. Tamamen katılıyorum.

Keşke Birdie de burada olsaydı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Olive'den Birdie'ye gönderilen mesaj: Mesajımı aldın mı, Bird? Neredesin?!

Üç kadeh eski konyak içtikten sonra *oldukça* sarhoş oldum. Ancak akşamın erken saatleri, bu yüzden bol su içip planladığım gibi erken yatabilirim.

Birdie'ye tekrar mesaj attım ve her zamanki gibi hemen cevap vermediğinde biraz şaşırdım. Sabah da cevap vermemişti. Sabah attığım mesajın ona nasıl gelmiş olabileceğini düşününce midem burkuldu. O hastanede yatıyor, kendini berbat hissediyor ve ben burada muhteşem istiridye yemeğinden, güzel parklarda gizlice dans etmekten ve insanı yepyeni hissettiren seksten bahsediyorum.

Ne güzel yaptın Olive. Zihnimde kendime tokat atıyorum ve Birdie'nin telefonunu arıyorum ama çalmıyor. Saatile bakıyorum ve İngiltere'de gece yarısı olduğunu, muhtemelen yatmış olduğunu anlıyorum. Onu rahat bırakıp sabah arayıp bencil bir aptal olduğum için özür dileyeceğim.

Anders ve Bayan Ramirez, dünyada gezip gördükleri uzak yerler hakkında sohbet ederken, son mesajlarıma bakıyorum ve Seth'in adını görüyorum.

Bu sabah çok tuhaftı. Dün gece bana çok ilgi göstermişti. Çok iyi anlaşmıştık. Ve çok iyi sevişmiştik! Ama bu sabah vedalaşırken çok rahatsız görünüyordu. Sanki oradan gitmemi istiyor gibiydi.

Kendimi durduramadan ona mesaj attım. Tek yazdığım şey "HI!!!" oldu. Hemen pişman oldum. Büyük harfler ve ünlem işaretleri pasif-agresif olduğumu gösteriyordu. "HI!!!" Donna'nın atacağı bir mesajdı. Hatta "HI!!!" Donna'nın bana hızlı cevap vermediğimde attığı bir mesajdı!

Artık yapabileceğim bir şey yok.

İçkimin bir yudumunu alıyorum ve on dakika sonra, Seth'ten hiçbir tepki gelmeyince, aklıma korkunç bir şey geliyor. Ya dün gece iyi vakit geçiren *tek* kişi benmişim? Kahretsin. Ya... ya Seth benim kadar seksi anlarımızdan zevk almadıysa? Öyle görünüyordu ama... o doğaçlama konusunda harika. Ya o da... zevkini *doğaçlama yapıyorsa*? Ya yatakta sıkıcı, tuhaf ya da bencil olduğumu düşündüyse? Gerçek bir deneyimim olmadığı için tam olarak karşılaştıramıyorum.

Kahretsin, ya ben onun üstünde sallanıp çok güzel vakit geçirirken, zevkten kendimden geçip geriye doğru eğilip *penisini incittimse*? Belki biraz morartmışımdır? Ve o utanıp bana söylemeye cesaret edemedi? Ya da söylemeye çalıştı ama ben orgazm olmaya o kadar kapılmışım ki duymadım! Korkunç olasılıklar sonsuz!

Tanrım. Belki Seth bu sabah beni nazıkçe reddetmeye çalışıyordu. Belki *Sunday Night Live* biletleri acıma hediyesiydi. "Teşekkürler ama gerek yok" ödemesi. Bu soruların cevabını nasıl bulacağımı bile bilmiyorum. Ona tekrar mesaj atamam. *Merhaba!!! Her şey yolunda mı? Dün gece penisini morarttım mı? Öyleyse özür dilerim! En iyi dileklerle!*

Ah.

Beynim aşırı düşünme sarmalına girmeye başlıyor ve büyük bir çaba sarf ederek Phyllis'in karın nefes alma tekniğini kullanarak kendimi Anders'ın evinde rahat, sıcak ve huzurlu olduğum şu ana geri getiriyorum.

Telefonumun çalmasıyla kalbim hızla atmaya başlar. Umarım Birdie'dir. Onunla bütün gün konuşmamak çok kötü! Telefonumu koltuğun kolundan alıyorum.

Oh! New York'tan arıyor.

Belki Seth'tir? Penisinde bir çürük olduğu için hastaneye gittiğini söylemek için arıyordur.

Umarım değildir. Gerçekten umarım değildir. Derin bir nefes alıp telefonu açıyorum.

"Merhaba, Olive Brewster mı?" diye soran açık sözlü bir kadın sesi duyuyorum. "Evet?"

"Merhaba! Ben Perry Media'dan Terri Wyatt. Bilgilerinizi *Sunday Night Live*'dan Sharon'dan aldım."

"Oh!" diyorum heyecanla ve hemen telefonu hoparlöre alıyorum ki Anders ve Bayan Ramirez de dinleyebilsin. "Evet! Merhaba!"

"Merhaba! Size e-posta gönderip önümüzdeki hafta sizi programa alamayacağımızı bildirecektim, ama az önce bir konuğumuz iptal etti ve yerine birini bulmamız gerekiyor."

"Evet, EVET!" diye bağıyorum, sandalyeden kalkarken Anders heyecanla büyük odada volta atmaya başlıyor ve Bayan Ramirez omuzlarını sallıyor. "Başka kimseden pek yanıt alamadık, bu harika bir haber! Ne zaman..."

Bayan Ramirez ve Anders hemen kaşlarını çatıp başlarını "hayır" anlamında sallayınca sözümü kesiyorum.

"Bir saniye lütfen," diyorum, kendimi kesip "sessiz" düğmesine basarak. "Ne oldu?"

"Kimseye başka kimsenin ilgilenmediğini sakın söyleme!" Bayan Ramirez parmağını bana doğru sallayarak uyarıyor.

"Onlar bir *haber* kapmış gibi davranmalısın," diye ekler Anders, konyak kadehinden bir yudum alarak. "Medya tek istediği bu. Haber."

"Özel haber mi?"

"Özel haber," Anders başını sallar.

"Scoooooops," diye homurdanır Bayan Ramirez. "Hemen onunla konuş! Onu bekletme. Medya beklemeyi sevmez."

Telefonun sesini açıp, buradaki medya konusunda her şeyi bilen iki kişiye gözlerimi devirdim.

"Ahem. Terri. Özür dilerim," diyorum. "Ben, şey. Demek istediğim, konuşmak isteyeceğimiz kişilerden pek yanıt alamadık..."

"Değil mi...?"

"Yani... bu çok *önemli* bir haber. Sadece çok önemli... medya kuruluşları için."

Anders ve Bayan Ramirez, doğaçlama becerilerimi onaylayarak başlarını salladılar. Onlara başparmağımı kaldırdım.

"Tabii," diye tekrarlar Terri Wyatt, pek etkilenmemiş gibi. "Bakın, gelebilir misiniz, gelemeyebilirsiniz? On dakikalık bir program, sunucu size Chuck karakterini aradığınızı soracak, siz neden aradığınızı söyleyeceksiniz, biz de canlı yayında iletişim bilgilerinizi vereceğiz, herkes mutlu olacak."

"Tamam, evet. Yapacağım," diyorum, Terri'nin çekingen davranılmayacak türde bir kadın olduğunu hissederek. "Ne zaman ve saatte gelmemi ve nereye gitmemi istersiniz?"

"Şimdi. Bu akşam," diyor Terri, biraz sinirli bir sesle. "Kırk dakika sonra burada olmamız ve saat 10'da yayına çıkmamız gerekiyor."

"Şimdi mi?" diye ciyakladım.

Ama saat gece 8.30. Üç konyak içtim.

"Evet," diyor Terri. "Anchorage Studios, 6-Cadde'de. Bak, bu kadar kısa sürede başka birini bulabilseydik seni aramazdık... Ricky Martin son dakikada iptal ettiği için çok kızgınım."

Ricky Martin. *O* Ricky Martin. Ricky Martin'i konuk edecek kadar harika bir radyo istasyonu olmalı! Ama tanrım, ben Ricky Martin değilim ki. Onun yerini doldurmak çok zor!

"Şey..." diyorum, midemde gerginlik başlıyor. Ya mikrofona çok yüksek sesle konuşursam ve kimse ne dediğimi anlamazsa? Ya geçirirsem? Ya radyoda geçirirsem? Ya ağızımdan rastgele uydurma bir kelime çıkarsa? Anlamı olmayan bir kelime. Fleperty gibi. Ya fleperty dersem! *Fleperty*.

Bayan Ramirez telefonu elimden alır. "Orada olacağız," der ve telefonu kapatır.

"Ah." Telefona bakıyorum. "Hazır değilim. Sarhoşum. Giyecek hiçbir şeyim yok. Saçlarım da dağınık."

"Radyo bu. Kimse senin nasıl görüldüğünü umursamaz," diyor Bayan Ramirez, koridorda askılıktan ceketimi alırken.

Hareketsiz durup derin bir nefes alıyorum, bu hafta yaptığım tüm yeni şeyleri hatırlıyorum. Nasıl tamamen farklı bir insan gibi hissetmeye başladığımı. Daha cesur, daha sert bir Olive. Bunu yapabilirim! Yapmak zorundayım!

Bayan Ramirez bana çantamı uzatıyor. Çantaya gözlerimi kısarak, içine sıkıştırılmış Birdie'nin mektubunu görüyorum. Bu çantayı sevmiyorum bile. Hiç de havalı değil...

"Bel çantamı alıyorum," diyorum kararlı bir sesle, adrenalin vücudumu sararken. " 'ın o korkunç pembe bel çantası mı?" Anders vidaları onun yüzünü mahveden.

'Neden? Neden?'

Çenemi kaldırıyorum. "Çünkü onu seviyorum. Ve sokakta insanlar beni durdurur diye giyememekten bıktım."

"Evet!" Bayan Ramirez bağırır.

Ona gülümserim. "Yani, neden bu kadar korkuyorum ki? Birkaç kişi bana "Watch Me Piddle" diye bağırırsa ne olur? Pah! Daha kötüsü de oldu."

Bayan Ramirez alkışlamaya başlar. "Evet!"

"Ve ön tarafında holografik güneş var," diye ekliyorum.

"İyy," diyor Anders, uzun siyah paltosunu giyerken.

"Su geçirmez ve gizli bir cebi var, holografik güneş ışığından *bahsetmiş* miydin? Sıkıcı, eski bir çantadan çok daha iyi."

"EVET, CHICA!"

"Ve en önemlisi, Birdie'nin mektubu için en güvenli yer," diyorum ve oturma odasının köşesindeki valizin üstünde duran bel çantasını alıyorum. Çantamdaki her şeyi içine aktarıp belime sıkıca bağlıyorum.

Anders ve Bayan Ramirez'e dönerek, ellerimi belime koyup süper kadın pozunu verdim.

"Hadi yapalım!"

Anders dramatik bir şekilde iç çeker, buz sarısı saçlarını alnından geriye doğru düzeltir. "Midtown. Of. En yakın arkadaşlar ne yapmazlar ki."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Olive'in son arama geçmişi:

- Manchester'da doğaçlama
- Radyo röportajında başarılı olmanın ipuçları
- Özenle geçirmeyi bastırma
- Penis morarması ağrılı mı?
- Penis morarması yaygın bir yaralanma mıdır?
- Fleperty

Taksi Anchorage Studios'un önüne geldiğinde, Rockefeller Center'a ne kadar yakın olduğuna şaşırıyorum. Seth'in şu anda ne yaptığını düşünüyorum. Bu gece çalışacağını söylemişti. Muhtemelen şu anda oradadır. Mesajımı dikkatlice görmezden geliyor. Çürüğüne buz koyuyordur.

Ben ve iki beklenmedik yardımcım kapıdan içeri giriyoruz. Resepsiyondaki adam üçümüze şaşkın bir bakış atıyor. Tabii ki, radyo stüdyolarını sık sık ziyaret eden insanlara pek benzemiyoruz. Her şeyin son dakikada karar verilmesi nedeniyle saçlarım dağınık ve karışık, gözlerim yorgun ve elbisem buruş buruş. Bayan Ramirez, bir yerlerde bir sandalyede sallanarak oturması gereken biri gibi görünüyor. Anders her zamanki gibi kusursuz görünüyor, ama bilirsiniz, Anders gibi.

Dördüncü kata çıkmamız söylendi ve asansör kapıları açıldığında, sesi gibi görünen Terri karşımıza çıktı: kısa sarı saçlar, sağlam atletik vücut ve siyah kot pantolon, beyaz gömlek ve "bana bulaşma" diyen yüksek topuklu deri botlardan oluşan şık ve sade bir kıyafet.

"Tanrıya şükür geldiniz," diyor, elimi tutup selam bile vermeden beni koridora çekiyor. "İyi görünmüyorsunuz ama siktir et, şu anda başka seçeneğimiz yok."

Kaba!

Arkamda, Bayan Ramirez ve Anders, Terri'nin hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken, Bayan Ramirez'in sakat dizleri ve Anders'ın dar kot pantolonları nedeniyle pek başaramadıklarını görünce, gözlerimi kocaman açarak arkama bakıyorum. Ancak ikisi de burada olmaktan gerçekten heyecanlı görünüyorlar ve bu heyecan benim de içimde küçük bir ateş yakıyor. Radyoda çıkacağım. Gerçek radyoda!

Terri büyük bir çift kapıyı iterek açar ve ışıklarla ve zeminde bantlarla kaplı, pahalı görünümlü devasa kameraların bulunduğu devasa bir depo benzeri odaya girer.

"Ooh, burası bir TV stüdyosu da var!" diyorum. "Radyo stüdyosu çok uzak mı?" Terri, hızını yavaşlattığım için bana sinirli bir bakış atıyor.

"Anlamadım?"

"Radyo stüdyosu," diyor Bayan Ramirez arkamızdan çok yavaşça, İspanyol aksanıyla "r" harflerini melodik bir şekilde yuvarlayarak. "Radyo stüdyosu dedi."

"En yakın radyo istasyonunun nerede olduğu kimin umurunda!" diye bağılıyor Terri. "Bu günlerde kim radyo dinliyor ki! Bu *Craig ve Diane ile Akşamlar programı*!"

"Aman Tanrım! Aman Tanrım, Olive!" Bayan Ramirez, elini göğsüne bastırarak çığlık atar. "Craig ve Diane'i çok seviyorum!" Yüzü ışıltı ışıltı parlar. "Bu seti tanıdım sandım."

"Burası televizyon mu?" diye bağılıyorum, Terri tekrar kolumu tutup stüdyo zemini boyunca çekerek, duvarları aynalarla kaplı, bir sıra döner sandalye ve tezgahlarda tonlarca saç ve makyaj ürünü bulunan küçük, aydınlık bir odaya itiyor.

"Canlı yayın," diye düzeltir Terri, saatine bakarak. "Beş dakikaya dönerim. Saç ve makyaj ekibi iki dakikaya gelir. Arkadaşların şimdilik burada oturabilir. Şurada su sebili var." Odanın köşesini gösterir.

"B-bekle, ne yapacağım..." diye başlıyorum ama cümlemi bitiremeden Terri gitmiş.

"Ne heyecan verici!" Bayan Ramirez şarkı söyler gibi. "Craig ve Diane! Craig en sevdiğim. Amerikalı yakışıklı!"

"Canlı yayın!" Boğazım düğümlenir, sesim titrer. Az önce çok cesur hissediyordum. Ama o zaman radyoya çıkacağımı sanıyordum! Televizyon mu? Canlı yayın mı? "Ah! Canlı yayın mı? Hay aksi. Craig ve Diane'in *kim olduğunu* bile bilmiyorum!"

"Yerel bir talk show programı," diyor Anders küçümseyerek, tezgâhtan bir saç fırçası alıp inceliyor. "Beş ilçenin haberlerini veren bir TV programı. Yani milyonlarca insan kesinlikle izlemeyecek."

"Bu çok iyi bir şey!" diyor Bayan Ramirez, aynada kendini hayranlıkla seyrederek. "Televizyonun radyodan çok daha geniş bir izleyici kitlesi var. Chuck'ın nerede olduğunu bilen birinin programı izleme şansı çok daha yüksek!"

Aynada korkmuş yüzüme bakıyorum ve en iyi arkadaşımı düşünüyorum. Bayan Ramirez haklı. Bu benimle ilgili değil. Bu Birdie ile ilgili ve onun için bunu başarmak için *her şeyi* yapacağım.

"Yapabilirim," diyorum kendime sertçe. "Yapabilirim."

"Yapabilirsin," diyor Bayan Ramirez, sanki ringe çıkacak bir boksör gibi omuzlarımı ovuşturarak.

"Yapabilirsin Olive," diyor Anders, bir tarak alıp buklelerimi nazıkçe tarayarak.

"Yapabilirim lan," diyorum, ceketimi ve bel çantamı çıkarıp elbisenin üzerindeki tüyleri silkeliyorum. Aynada birkaç zıplama ve karate hareketi yapıp kendimi gaza getiriyorum. "Yapabilirim!"

Yapabiliri

m.

Yapabiliri

m, değil

mi?

* * *

Yüzüme hafif bir kapatıcı ve pudra sürülmüş, saçlarım da bir kadın tarafından kabartılıp taranmış. Anders, kadına doğru yapmadığını söyleyip onu kenara iterek işi kendisi yapmaya kalkışıyor. Seth'le akşam yemeği için yaptığı muhteşem işten sonra, ona izin veriyorum. Sonra Terri, mikrofonu elbese takarken, teli sütyenimin altından geçirip sırtıma dolayarak, son on dakikada milyonuncu kez, her şeyin nasıl olacağını anlatıyor. Programın sunucuları Craig ve Diane ile stüdyo koltuğuna oturacağım. Bana Chuck Allen'ı neden aradığımı, onu neden aradığımı ve insanların benimle nasıl

benimle nasıl iletişime geçebileceklerini soracaklar. Kesinlikle rahatlamalı ve iki dost canlısı, orta yaşlı, tek renk takım elbiseli insanla sıradan, rahat bir sohbet yapıyormuş gibi davranmalıyım. Kesinlikle küfür etmemeli ve kameraya doğrudan bakmamalıyım.

"Anladım!" diyorum ve reklam arası başlarken ve Terri kanepeye oturmam gerektiğini söylerken midem bulanmaya ve sarsılmaya başlıyor.

Eek!

"Cariño, korkarsan herkesin iç çamaşırlarıyla olduğunu hayal et," diyor Bayan Ramirez nazikçe.

"Ya da hayal etme," diye ekledi Anders.

"Ben hallederim," diye bağıriyorum, burun deliklerim biraz genişliyor.

"Kesinlikle hallederim.

Canlı yayın! Önemli değil!"

Kusma, Olive. Kusma.

Bayan Ramirez'e bel çantamı veriyorum (takmak istemiştim ama Terri bu fikri hemen engelledi), Birdie'nin mektubunu göğsüme sıkıca bastırıyorum ve titrek bacaklarla stüdyonun karşısına geçip Craig ve Diane'in yanındaki büyük mor kanepeye oturuyorum. Craig, koyu renkli saçları ve matine idolü çenesi ile ellili yaşlarında bir süper kahraman gibi görünüyor. Diane çok güzel ve parlak gözlü, uzun kahverengi saçları mükemmel bir şekilde fönlenmiş, cam gibi parlıyor.

Nefes alıp verirken, bu programı izleyen tüm insanları düşündüm. Chuck'a ulaşabilecek bilgilere sahip olabilecek tüm insanları...

"Merhaba Olive," diyor Diane, makyöz gelip alınına tonlarca pudra sürerken, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Kurtarmaya geldiğin için teşekkürler."

"Önemli değil. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler!"

Hoş birine benziyor. Her şey yolunda gidecek.

Craig bana kısa bir gülümseme atıyor, ama çoğunlukla kağıt notlarını okumakla meşgul. Hazırlanıyor. Ben de ona ayak uyduruyorum.

Farkına varmadan, göremediğim biri beşten sıfıra kadar geri sayıyor ve saksafon melodisi çalmaya başlıyor.

Aman Tanrım. İşte bu.

Işıklar inanılmaz parlak. Ve çok sıcak. Aslında çok sıcak. Burası neden bu kadar sıcak? Kamerayı görebiliyorum! Kameraya bakmamalıyım.

Tema müziği bittiğinde, Diane ve Craig'in yüzleri sihirli bir şekilde megavatlık gülümsemelere dönüşüyor.

"Hoş geldiniz!" Diane kameraya bakarak diyor. "Sırada çok ilginç bir hikayesi olan bir konuğumuz var. Bu, bir erkek bulmak için İngiltere'den New York'a gelen Olive Brewster."

Craig yapmacık bir kahkaha atar. "Ne kadar da uğraşıyoruz, ha?"

Diane de kıkırdar. "Olive bir erkek bulmak için burada, ama senin beklediğin şekilde değil, Craig. Neden Manhattan'a geldiğini bize anlatır mısın, Olive?"

Aman Tanrım.

Boğazım aniden kurur. Işıklar alnıma vurur ve terlemeye başlarım. *Çok sıcak.*

Derin bir nefes alıp Birdie'yi düşünüyorum.

"Arkadaşım için buradayım," diyorum Diane ve Craig'e. "Adı Birdie ve lupus hastası, komplikasyonlar nedeniyle hastalığı son aşamaya geldi."

Diane ve Craig'in yüzleri aniden üzgün ve sempatik bir ifadeye büründü.

"Ne kadar korkunç." Diane kaşlarını çatarak manikürlü elini göğsüne bastırır.

"Evet, öyle." Gözlerime gizlice yaşlar doldu. *Git buradan, yaşlar! Hoş gelmediniz!* Devam ediyorum. "Birdie Amerikalı. Manhattan'da doğup büyüdü, ama şimdi İngiltere'de yaşıyor. Aslında Manchester'da. Benden New York'a gelip bir mektup teslim etmemi istedi." Birdie'nin mektubunu kaldırıp hafifçe sallıyorum, aynı anda dikkatlice kendime yelpazeliyorum. "Uzun zaman önce bağlantısını kaybettiği bir adama vermemi istedi. Adı Chuck Allen ve o, hayatının aşkıymış." Hafifçe kaşlarımı çattım. "Chuck Allen. Allen, Ellen *değil*. A-L-L-E-N."

Craig, benim yazım hatamdan dolayı hafifçe kıkırdar. Umurumda değil. Chimes Investments'ta bir başka yanlış Chuck senaryosu yaşamak istemiyorum.

"Peki Bertie neden..." "Birdie.

Birdie Lively."

"Birdie neden şimdi bu adamı bulmak istiyor?"

"O... çok fazla zamanı kalmadı." Sesim titriyor. "Ve hayatı ve geçmişi hakkında çok düşünüyor. Chuck onun Büyük Seksi Aşkındı ve o..."

"Pardon?" Craig hafifçe kaşlarını çatarak sözümü keser. "Büyük Seksi Aşk mı?"

Gülümserim, mektubun köşesiyle oynayarak. "Birdie'nin epik aşka verdiği isim bu. Bir gün Büyük Seksi Aşkımızı bulacağımızdan bahsederdik – insanlığın bildiği en büyük aşk. Sanırım bu bizim özel bir şaka gibi bir şey..."

Craig biraz şaşkın bir ifadeyle başını sallar.

"...Ve bu mektubu benim teslim etmemi istiyor," diyorum ve parmağımın zarfı işaret ediyorum, "böylece Chuck onun için ne hissettiğini öğrenebilsin. Gençken ona hiç söylememiş ve pişmanlık duymak istemiyor."

Diane parmağını çenesine koyar, yüzünde düşünceli bir ifade belirir. "Bir mektubu teslim etmek için çok uzun bir yol gitmek gerekmiş! Chuck sosyal medyada yok mu? Telefonla ulaşamıyor mu?"

"Chuck sosyal medyada yok. İnan bana, ben aradım, o aradı. O çok zor bulunur."

"Sosyal medyada yok mu? Brooklyn'de olabilir gibi geliyor!" Craig gülümser.

"Her yere baktık, el ilanları dağıttık, internete ilan verdik, *Annie'deki* gibi ödül bile koyduk, son görüldüğü yerleri ziyaret ettik. Ama onu bulamıyoruz. Ve birkaç gün içinde gitmem gerekiyor. Birdie önümüzdeki Pazartesi böbrek ameliyatı olacak ve ben o zamana kadar dönmem gerekiyor. Yani... durumum oldukça umutsuz."

"Çok riskli görünüyor," diyor Craig. "Zaten çok hasta iken ameliyat..."

Dudaklarımı ısırıyorum. Riskli geliyor. Riskli.

"Korkuyor musun?" Craig bana yaklaşarak sorar. "Evet."

Başımı sallarım. "Birdie kadar korkmuyorum, muhtemelen."

Arkadaşımı düşünüyorum. Büyük gözleri, yaramaz gülümsemesi, kirli kahkahası, tatlı, nazik, zayıf kalbi.

Diane bana bir kutu mendil uzattığında, ağladığımı fark ettim. Craig bana memnun bir gülümseme attı ve beni ağlatmak istediğini hissettim.

Göğsümde bir öfke kıvılcımı parlar. Bu bir oyun değil. Bu televizyon programı değil. Bu *ciddi* bir şey.

Gözyaşlarımı şiddetle silerim ve Craig konuşmaya başladığında tüm cesaretimi toplayarak sözünü keserim. Terri kesinlikle yapmamamı söylemesine rağmen, dönüp kameraya doğru bakarım.

"Chuck Allen, eğer oradaysan, hemen benimle iletişime geçsen iyi olur," diyorum, sesimi titretmemeye çalışarak. "Eğer izleyenlerden

nerede olduğunu bilen varsa, whereischuckallen@gmail.com adresine e-posta gönderebilir. Lütfen!"

"Um. Tamam, detaylar bu kadar!" Diane neşeyle diyor. "Katıldığın için teşekkürler Olive. Birdie'ye sevgilerimizi ilet."

Bu kadar mı? Başardım mı? Bitti mi?

Terri'nin gelip beni setten çıkarmasını beklerken, Craig elini kulaklığına götürdü.

"Olive... araştırmacılarımızdan biri az önce bize..." Gözlerini sevinçle genişletir. "...Sen Manhattan'ın Tehdidi misin? Gramercy Park anahtarını çaldığın için tutuklandın mı?"

"O sen miydin?" Diane sorar, gözlerini kısarak bana daha yakından bakmaya çalışır. "Senmişsin! *New York Daily News*'te sen varmışsın!" Yüzündeki ifade acıma duygusundan tam bir tiksintiye dönüşür.

Kahretsin! Hayır. Hayır. Ben buraya bunun için gelmedim. Bu Birdie ve Chuck'ı bulmakla ilgili.

Ağzım açılıp kapanıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Panik yapıyorum. "Şey... fleperty." Hay aksi. Söylemekten korktuğum uydurma kelimeyi söyledim! Ah Olive.

"Affedersiniz, fleperty mi dediniz?" Craig sorar.

"Fleperty," Diane yavaşça tekrarlar. "Fleperty nedir? İngilizce bir kelime mi?" "Sık sık bir şeyler çalışıyorsun, Olive?" Craig sorar.

"Şey... Eee..."

"Sadece anahtar mı çalışıyorsun? Yoksa çeşitli eşyaları çalmak da hoşuna gider mi?" diye ekledi Diane.

"Bir şey hissetmek için mi çalışıyorsun, Olive? Gerçekten bir şey *hissetmek için*. Günlük hayatın sonsuz sıkıntısından, bir merceğe bakmaktan, asla tanışmayacağın ve seni hiç umursamayan insanlarla konuşmaktan daha fazlasını hissetmek için."

Diane, Craig'e tuhaf bir bakış atar. Ben de öyle. Craig, küçük bir duygu patlamasından açıkça dehşete kapılmış, yüzü kızarır.

"Fleperty"ye geri dönelim, der Diane, profesyonel tavrını korumaya çalışarak. Bu, İngiltere'de kullanılan bir argo mu, şey... kamuya açık mastürbasyon uygulamaları için mi? Bize daha fazla anlat, Olive.

Halka açık mastürbasyon uygulamaları mı? Tamam, bu iş çığırından çıkıyor. Kalbim çarparken, koltuktan kalkıp kameraya doğru yürüdüm. "Chuck Allen. Aramanızı bekliyorum!" dedim ve Diane, Craig ve Terri'nin dehşetle bakışları arasında setten koşarak uzaklaştım.

Anders ve Bayan Ramirez kenarda durmuş, bana inanamayan gözlerle bakıyorlar.

"Lanet olası bok alarmı!" diye tıslayarak Bayan Ramirez'den ceketimi ve bel çantamı alıyorum. "Hadi buradan gidelim."

Sırtımda büyük bir çekme hissediyorum.

"Ah!" Terri'yi görmek için arkama dönüyorum, yüzü kızarmış, elinde kablolar var.

"Mikrofonun hala açıktı," diye bağırdı, gözleri öfkeyle şişmiş. "Az önce tüm izleyicilerimizin önünde '*Kutsal Sıcık Alarmı*' dedin!"

Oh hayır! Bu hiç iyi değil. Bu gerçekten hiç iyi değil. Ben gerçekten Manhattan'ın Felaketi'yim.

Panik içinde Anders ve Bayan Ramirez'e bakıyorum. Anders elimi ve ardından Bayan Ramirez'in ellerini tutuyor ve ince sesinin çıkabildiği en yüksek sesle "Koş!" diye bağırıyor.

* * *

Ramirez'in dizinden dolayı merdivenleri kullanamadığımız için sadece on metre kadar koşabiliyoruz ve asansörü beklemek zorundayız. Üçümüz orada, çeşitli ekip üyeleri yanıımızdan geçip bize kötü bakışlar atarken, her türlü garip hissi içinde duruyoruz.

Stüdyonun dışına çıktığımızda Bayan Ramirez duygulanır. "Kamera karşısına geçip Chuck'la doğrudan konuştuğun an? Oh, kalbimde hissettim Olive."

"Teşekkürler, Bayan Ramirez. Umarım işe yarar."

İkisini izlerken aniden rahatlamış ve adrenalinle gülmeye başlıyorum. Onlar da bana katılıyor. "Bu çılgıncaydı," diyorum nefes nefese. "Manhattan Menace olayını bildiklerine inanamıyorum. İki gündür gazetelerde benimle ilgili hiçbir şey yoktu! İnsanların ilgisini kaybettiğini sanmıştım..."

"Olive?"

Arkamdaki derin, sıcak sese dönüp bakıyorum. Seth.

Ne?

"Seth? Ne yapıyorsun..."

"Bu Seth mi?" Bayan Ramirez elini ona uzatır. "Haklısın Olive. Gözleri turkuaz. Mümkün değil sanıyordum ama gerçekten öyle!"

"Merhaba," Seth, Bayan Ramirez'in elini sıkıyor.

"Merhaba, tekrar." Anders, Seth'i şaşırtarak yanağına öpmek için eğilir.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum. "Burada olduğumu nasıl bildiniz?" Yakındaki Rockefeller Center'a bakıyorum. "Bizi pencereden mi gördünüz?!"

"*Evenings with Craig and Diane* programında gördüm."

"İzliyor musun?" Anders yüzünü buruşturur ve kulağıma fısıldar. "Kötü bir televizyon zevkin var. Bu bir ilişkiyi bitirir mi?"

"Sana izleyicileri olduğunu söylemiştim!" diye ekliyor Bayan Ramirez.

"Ben izlemiyorum. Ama *Sunday Night Live*'daki diğer yazarlardan biri her hafta izliyor. Ofisime koşarak geldi ve sizin programda olduğunuzu söyledi."

"Oh!"

Seth ellerini ceplerine sokar. "Sana bir şey söylemek istedim. Bütün gün bunu düşündüm ve sonra seni Craig ve Diane'de görünce hemen buraya koştum, seni yakalayabilir miyim diye."

"Bir saniye izin verin," diyorum Anders ve Bayan Ramirez'e, Seth'in gelip yanımda bir ağacın yanında durmasını işaret ederek. Söyleyeceği şeyin, iyi ya da kötü, kimsenin duymasını istemediğim bir şey olduğunu hissediyorum. Ve kesinlikle bana belirli bir mahrem bir yaralanmadan bahsedecekse.

Anders ve Bayan Ramirez'in duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde Seth gülümser. "Güzel bel çantası."

"Hey!" diyorum hafifçe, ona tamamen aşık gözlerle bakmamaya çalışarak, çünkü onun yanında tüm vücudum *titriyor*. "İngiltere'de buna bel çantası deriz."

İki aptal gibi birbirimize gülümsüyoruz. "Şey..."

Ben sadece şunu söylemek istedim..." Seth başlıyor.

Sonra telefonum çaldı. Görmezden gelmeyi düşündüm ama Birdie geri arıyor olabilirdi. Ya da beni televizyonda görmüş ve Chuck'ın istihbaratından haberdar olan biri olabilirdi. Terri tüm aramaları cep telefonuma yönlendireceğine söz vermişti. Ama onun programında küfür ettim, belki artık yardım etmek istemiyordur. Kahretsin.

"Bir saniye!" derim ve bel çantamdan telefonumu alırım. "Alo!"

"Merhaba," diyor bir erkek sesi. Amerikan aksanlı ve kendinden emin.
"Olive Brewster mı?"

"Evet," diyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. "Kimsiniz?" diye soruyorum.

Ama neden sorduğumu bile bilmiyorum. Çünkü kim olduğunu zaten biliyorum. İçimden bir ses *söylüyor*. Telefonda konuşan kişinin, New York'a gelme sebebim olan adam olduğunu.

Bu Birdie'nin Büyük Seksi
Aşkı. Bu Chuck.

"Ben Chuck. Chuck Allen," diye yanıtlayan yumuşak ses, kalbimin zaten bildiği şeyi doğruladı. "Beni arıyormuşsunuz diye duydum?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

@ElissaJohnson

Bu Craig ve Diane'in anahtar hırsızı/sapığı! @NYPD bana İngiltere'ye döndüğünü söylemişti. Yalan söylemişler! Çok üzüldüm.

@ElissaJohnson

Canlı yayında küfretti! Altı yaşındaki kızım Amber duydu! #öfkeli

@AmyBNYC'den

@ElissaJohnson'a Çocukların olduğunu bilmiyordum!

@ElissaJohnson'dan

AmyBNYC'ye Yok. Amber benim köpeğim.

"Chuck! Chuck Allen!" diye tekrar ettim. Seth'in ağzı açık kaldı. "Bu Chuck! Gerçek Chuck!" diye Anders ve Bayan Ramirez'e bağırdım. Heyecanla birbirlerine sarılarak bana doğru koştular. "Senden haber aldığım için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin!" dedim.

"Şaşırdığımı söylemeliyim. Birdie ve ben çok uzun zaman önce ayrıldık," diyor Chuck, biraz sert bir şekilde. "Ve ayrıldığımızda aramız pek iyi değildi. Onun çok hasta olduğunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Sana bir mektup var!" diye bağıyorum, heyecanımı zorlukla bastırarak!
"Evet, anlıyorum. Gazetede Manhattan'ın Tehdidi'ni okudum. Ve şimdi, Craig ve Diane'de seni gördükten sonra, senin Manhattan'da benim yüzümden olduğunu anladım. Sizinle iletişime geçmem gerektiğini düşündüm."

Az önce sinirli bir şekilde iç çekti mi? Hayır. Chuck Allen iç çekmez.

"Neredesin?" diye soruyorum, sinyelim kesilip onun tam yerini öğrenemeyeceğimden endişelenerek.

"New York Limanı'ndaki yatımdayım. Yarın Bali'ye gitmeden önce birkaç arkadaşla nehirde parti yapıyoruz."

"Bali mi?" diye bağırdım. "O zaman hemen görüşmemiz lazım. Hemen."

"Evet, yat yaklaşık kırk dakika sonra hareket edecek. 78 numaralı iskeledeyiz.

Yatımı görürsün. En büyüğü."

"Tamam! Yola çıkıyorum. Ben gelmeden ayrılma. Bu çok önemli."

Chuck burnunu çeker. "Elimden geleni yapacağım ama, dedikleri gibi, kaptanın emri kanundur."

Göğsümde hayal kırıklığı hissederek telefonu kapattım. Chuck, geçen hafta kafamda canlandırdığım romantik kahraman gibi konuşmuyordu. Bu düşünceyi kafamdan attım. Önemli değil. Onu buldum! Birdie çok sevinecek!

"Tamam!" derim, telefonumu bel çantama sokup fermuarını kapatırım.

"Bir an önce New York Limanı, 78 numaralı iskeleye gitmeliyim."

"Helikopter kiralayabiliriz," diye düşündü Anders. "Hoş bir yolculuk olur ama durumu düşünürsek biraz zaman alabilir..."

"Sanırım taksiye bineceğim." Kaldırıma çıkıp elimi kaldırıyorum.

"Gidelim mi?" diye sorar Bayan Ramirez.

"Seve seve," der Seth. "Bir saat ayırabilirim!"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır. Teklifin için teşekkürler, ama bunu yalnız yapmam gerek. Oturup Chuck'la konuşmak istiyorum. Ona Birdie'den bahsetmek istiyorum. Mektubu okurken beklemek istiyorum." Anders ve Bayan Ramirez'e bakıyorum. "Siz Gramercy'de beni bekleyin. Ben sonra gelirim."

"Ona numaramı vermeyi unutma," diyor Anders. "Warner'ın yüzüne yaptığım şeyin niyetimin masum olduğunu söyle. Ben sadece

Onun işini düzeltmeye çalışıyordum. Makasla yüzünü kesmek istememiştim."

Dört taksi yanımdan hızla geçiyor. Derin bir nefes alıp çok yüksek sesle bağıryorum ve artık bu işte ustayım, bir sonraki taksi hemen yanımda duruyor.

Bu hiç eskimeyecek!

"Yardım gerekirse ara," diyor Seth. "İşime dönmem gerek ama... Sonra ararım, tamam mı?"

"Evet," diyorum gülümseyerek taksiye binerken, kaderimizin bir kaçamaktan ibaret olduğu için ne kadar üzgün olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. "Biraz sonra konuşuruz." Taksi kapısını kapatıyorum. "New York Limanı," diyorum nefes nefese şoföre.

Arkasını dönerek, koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Hızlanmamı mı istiyorsun?" Geniş bir gülümsemeyle "Evet, lütfen!" dedim.

Ve öyle yapar. Ve kaldırımdan hızla uzaklaşırken arkamda Anders, Bayan Ramirez ve Seth'in çılgınca el salladıklarını görürüm.

Bu üç kişiyi görünce kalbim sevinçle doldu. Hiç tanışmayı beklemediğim insanlar. Artık gerçekten değer verdiğim ve sanırım beni de seven insanlar.

Ne kadar şanslıyım?

* * *

Tam otuz sekiz dakika sonra New York Limanı'na varıyorum. Şoföre bir deste dolar verip taksiden atlıyorum ve o henüz gitmemiş olsun diye dua ederek Pier 78'e koşuyorum. Etrafta en büyük yatı ararken, iskelenin en ucunda yüzlerce ışıkla aydınlatılmış, gerçekten gösterişli bir yat görüyorum.

Bu gece rüzgar esiyor ve tüm tekneler bir yandan diğer yana sallanıyor. Zamanında geldiğim için şükrederek yatın yönüne doğru koşuyorum, ama tam pruvaya ulaştığım anda çok rahatsız edici bir korna sesi duyuluyor ve, aman Tanrım, gemi hareket etmeye başlıyor!

Hay aksi! Gidemez! Sadece iki dakika geç kaldım! Olamaz! Hayır! Dur!

Gitme! diye olabildiğince yüksek sesle bağıryorum, sesim çaresizlikten titriyor.

çaresizlikle titriyor. Ama kimse beni duymuyor! Argh. Panik içinde küçük bir daire çizerek koşuşturuyorum. Chuck yarın Bali'ye gideceğini söylemişti. Onu şimdi görmem lazım! Bütün bunlardan sonra onu kaçıramam. Kahretsin! Birdie'yi hayal kırıklığına uğratamam. Ona söz verdim. Kendime söz verdim.

Kafamda Birdie'nin sesi yankılanıyor.

Hadi Olive! Cesur ol!

Ve sonra, güvenli küçük hayatımda yaptığım en tehlikeli, en güvensiz, en saçma şeylerden birini yapıyorum. Bacaklarımın, teknenin güvertesine atlayacak kadar güçlü olmasını umarak iskeleye koşuyorum. Olmak zorundalar! Bu hafta çok yürüdüm!

Tüm gücümle, tüm kuvvetimle ve sahip olduğum son umut kırıntısıyla atlıyorum.

Ve ıskaladım.

Bir kaya gibi okyanusa düşerken her şey yavaş çekimde gibi.

Tüm vücudum nehrin derinliklerine batıyor, su burnuma ve kulaklarıma doluyor. Panik içinde başım dönmeye başlıyor, korkudan bacaklarım titriyor.

Kahretsin. Bu iyi değil. Derin sudan korkmamın iyi bir nedeni olduğunu biliyordum!

Birdie'nin sesini tekrar duyuyorum, çan gibi net. *"Aptal olma, Brewster. Boğulma. Yüz! Çok yaklaştın!"*

Haklı. Şu anda boğulmak tam bir aptallık olur. Her şeye rağmen boğulmamam lazım!

Phyllis'in bana gösterdiği gibi, uzuvlarımı gevşetmeye ve zihnimi odaklamaya çalışıyorum. Trickys'te bana öğrettiği sözleri tekrarlıyorum. "Gevşersem, bu geçecek."

Panik yapmayarak, kendimi rahatlatarak bacaklarım ve kollarım çalışmaya başlar. Tekmeliyorum ve su yüzeyine çıkıyorum, elbisesim etrafımda yumuşakça dalgalanıyor. Büyük bir nefes alıyorum ve tekrar panik moduna girmeden elimden geldiğince suda durmaya çalışıyorum.

Yukarıda, yat gözlerimdeki sudan bulanık bir şekilde beliriyor. Üst güvertede şampanya yudumlarırken sohbet eden bir çift görüyorum, benim bulanık mücadelemden tamamen habersizler.

"İmdat!" diye bağıyorum. "İmdat!"

Ama tekmeden gelen berbat dans müziğinin sesinden beni duyamıyorlar. Birdie'nin Big Sexy Love listesinde böyle berbat müzikler olduğunu inanamıyorum!

Ayaklarımı çılgınca çırparak su üstünde kalmaya çalışırken ne yapacağımı düşünüyorum. Nehir çok soğuk, bu yüzden çok hızlı bir karar vermem gerekiyor. Yüzerek iskeleye geri dönebilir ve Birdie'nin mektubunu Chuck'a ulaştırma şansını riske atabilirim. Ya da...

Bilmiyorum! Ne yapacağımı bilmiyorum!

Aniden suda pembe bir ışık parladı. Bu benim bel çantam.

Nefesimi tutarak bir fikir geldi aklıma! Şansım çok azdı ama...

Hala suda dururken, bel çantasının ön cebine uzanıyorum, ana fermuarı bozmamaya ve çantanın su geçirmezliğini ve Birdie'nin mektubunu zarar vermemeye dikkat ederek, Rescue Remedy'yi çıkarıyorum. Son birkaç gündür kullanmadığım için şişe hala neredeyse dolu!

Yatta gördüğüm çifte odaklanıyorum ve tüm gücümle şişeyi üst güverteye doğru fırlatıyorum. Şişenin gece gökyüzünde yavaşça, güzelce süzülmesini izliyorum.

Iskala! Iskala!

Rescue Remedy aşağı doğru bir yay çizdi ve – evet! Adamın omzuna değdi! Evet!

Çift birden yatın korkuluklarına eğildi.

Berbat müziğin sesinden ne dediklerini duyamıyorum ama dramatik bir şekilde işaret edip el kol hareketleri yapıyorlar.

Aniden, bir grup insan bariyerlerin önünde belirir ve şok içinde bana bakar.

İçlerinden biri, teknenin kenarına sarkacak şekilde bir ip merdiven atar. Son gücümle ona doğru yüzer ve tutunurum.

Neyse, ucuz atlattım.

* * *

Chuck'ın çalışanlarından biri beni güverteye indirip nehir suyunu yıkadıktan sonra, CA harflerinin işlendiği yumuşak beyaz bir bornoz giyip, bordo ve altın rengiyle dekore edilmiş lüks bir oda olan Chuck'ın özel odasında bekledim.

On beş dakika bekledikten sonra kapı açılır ve Chuck içeri girer. Vay canına. O, gülünç derecede, absürt bir şekilde yakışıklıdır. Anders'ın üniversite fotoğrafının çekilmesinden bu yana geçen yıllarda Chuck'ın da diğer insanlar gibi yaşlanmış olabileceğini merak etmiştim. Ama hayır. Hâlâ yirmi bir yaşındaki bir tanrı gibi görünüyor. Siyah bir parti smokini giymiş, saçları koyu renk, parlak ve *Mad Men* dizisindeki Don Draper gibi yana taranmış. Mükemmel beyaz dişleri, bronzlaşmış sağlıklı bir yüzü ve George Clooney'nin gözlerini gölgede bırakan muhteşem uzun kirpikli kahverengi gözleri var.

"Merhaba!" diyorum, ayağa kalkıp hemen Birdie'nin mektubunu ona uzatıyorum. Mektup, su geçirmez bel çantamın iç cebinde sıkıca kapalı olduğu için tamamen sağlam. Ha! Bel çantama gülen herkes şimdi pişman olsun! Günümü kurtardı!

"Dışarıda oldukça riskli bir hareket yaptın, sence de öyle değil mi?" Chuck, karşımdaki koltuğa resmi bir şekilde oturup zarfı incelerken diyor. Merhaba bile demiyor!

"Şey, bu mektubu sana ulaştırmam gerekiyordu."

"Anlıyorum. Gerçekten çok uğraşmışsın."

"Birdie benim için çok önemli," diyorum. "Ona bu mektubu sana vereceğime söz verdim. Seni bulmak çok zor oldu! Bir an için senin var olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Ben sistemin dışında yaşamayı seviyorum," diyor Chuck, gözleri nemli yüzümde dolaşiyor. "Kendimi ekranların, sosyal medyanın ve yatırım bankacılığının alfa dünyasının içinde hapsolmuş buldum. *Boğucu* bir durumdu. Neredeyse ilişkiyi mahvedecekti."

İlişkisi mi? Chuck'ın bir ilişkisi mi var? Huh. Sanırım içimden bir parça, Birdie'nin mektubunu okuyup onun da onun Büyük Aşk olduğu karar vermesini umuyordum. Benimle birlikte İngiltere'ye dönüp sevgilisine kavuşacağını umuyordum.

Sanırım öyle olmadı.

Chuck sandalyesine yaslanıp bacaklarını çaprazladı. "Dünyayı gezebilecek kadar şanslıyım. Instagram ve Facebook'ta başkalarının maceralarını izlemek yerine gerçek maceralar yaşıyorum. Servetimin bana sunduğu fırsatları değerlendirmeyi seçtim. Warner'la özel hayatımın tadını çıkarmayı."

Warner mı? Yüzümü buruşturuyorum. Bu ismi neden biliyorum? Dur biraz. Warner mı? Anders'in üniversite oda arkadaşı Warner mı? "Kızıl saçlı Warner mı?" diye kekeliyorum.

Chuck kaşlarını çatarak başını sallar. "Onu tanıyor musun?"

Vay canına. Chuck *eşcinsel*. Bunca zaman Anders, onu sevmedikleri için dışladıklarını sanıyordu, oysa gerçekte birlikteydiler mi?

"Anders von Preen'i tanıyorum. Sen ve Warner onunla üniversitede miydiniz?"

Chuck dudaklarını biraz kıvrırdı. "Von Preen mi? Vay canına, bu gerçekten geçmişten bir anı. Anders von Preen! Ürkütücü bir adam."

"Aslında çok sevimli ve yetenekli biridir," diye kesiyorum. "Harika bir stil anlayışı ve iyi bir kalbi var."

Sinirli bir nefes alıp veriyorum. Chuck Allen... beklediğim gibi değil.

"Mektubu açsana!" diyorum çabucak. "Sonuçta bu yüzden buradayım!"

Chuck başını sallar. "Evet. Evet, tamam o zaman."

Gözlerimi kocaman açarak, zarfı yavaşça açıp, kalın, pahalı görünümlü kağıtları çıkarmasını izliyorum.

Kağıtları açıp okumaya başladığında içimden gülümserim. Onun burada olduğuna inanamıyorum! Onu buldum! Burada ve *sonunda* Birdie'nin mektubunu okuyor! Ne yazmış acaba?

Sonra Chuck'ın yüzü soğuk ve sakin halinden bir anda öfkeye dönüşür. Bronzlaşmış yanakları pancar gibi kızarır ve nefes nefese sandalyesinden kalkar.

"Bu da ne böyle?" der öfkeyle, kağıtları havaya kaldırarak. Ben de ayağa kalkarım. "Ne... ne oldu? Sorun ne?"

Chuck başını sallar. "Bunu komik mi buluyorsun?"

Tamamen kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırıştıtırırım. "Anlamıyorum," derim. "Sorun ne?"

Chuck beni öfkeyle baştan aşağı süzer. "Giysilerin kurur kurmaz bir sürat teknesi çağırıp seni almasını söyleyeceğim. Artık benim yatımda misafir değilsin."

Chuck, Birdie'nin mektubunu buruşturup yere atar ve odadan fırlayarak çıkar. Çıkmadan önce dönüp bana son bir kez öfkeyle bakar. "Sen gerçekten bir bela. New York'tan defol!"

Kapıyı arkasında çarparak kapatırken, titrek ellerimle Birdie'nin mektubunu yerden alıyorum.

Okumaya başlıyorum...

Sevgili Chuck,

Sadece senin berbat bir erkek arkadaş olduğunu söylemek istedim. Seni sevmiştim. Ve sen, ailenin senin eşcinsel olduğunu öğrenmesin diye beni sevmeme izin verdin.

Eğer bana söyleseydin, senin için sakal takardım! Ben öyle biriyim. Ya da hazır olduğunda onlara açılmana yardım edebilirdim. Ama sen bana aşık olmama izin verdin. Ve senin heteroseksüel olduğuna inanmama izin verdin. Beni de sevdiğine. Birlikte İngiltere'ye gidip üniversiteye gideceğimize. Bu çok kötü. Ve gerçeği, komşumuz Quiet Bruce ile seni yakalayarak öğrenmek zorunda kalmam? Hiç de sessiz olmayan Quiet Bruce ile! Bu hiç hoş değildi, Chuck. Hiç. Hoş. Sen bir pisliktin. Eminim hala pisliksin. Umarım değildir. Ama eminim öylesin.

NEYSE. Bütün bu olay seninle ilgili değil. Lütfen bu mektubu, yakınlarda olduğunu düşündüğüm arkadaşım Olive'e ilet. Bir sonraki mektup ona.

Hoşça kal, Chuck. Mutlu ol.

Tamamen inanamadan yarı gülerek bir sonraki kağıdı hızla çıkardım. Kağıt, Olive'in dağınık el yazısıyla doluydu.

Olive,

İşte buradasın.

Selam

Bana kızma! Tanrım, bana çok kızacaksın, biliyorum.

Ama izin verin açıklayayım.

Tamam, seni New York'a gitmen için biraz kandırdım. Ama bu kötü bir şaka değildi. Bu sihirli bir hediye olacaktı.

Bildiğin gibi, artık burada çok fazla zamanım kalmadı. Bu konuda açık konuştuğumda üzüldüğünü biliyorum, ama olanlarla barıştım. Sana söz veriyorum. Harika bir hayat yaşadım. Gerçekten, gerçekten öyle. Seyahat ettim, sevdim, altıma işeye kadar güldüm (çoğunlukla senin sayende) ve burnum tikanıp nefes alamayana kadar ağladım, kalp kırıklıkları, kavgalar, korku dolu anlar ve neşeli anlar yaşadım. Yaşadım. Gerçekten yaşadım!

Ve seni tanıdım. Manchester'a taşındığımda çok yalnızdım. Chuck ile burada olmam gerekiyordu, bu berbat hastalıkla boğuşuyordum

ve kimsem yoktu. Sonra sen geldin. Ve beni sevdin. Beni hemen sevdin. Beni hayatına kabul ettin ve saatlerce konuşmama izin verdin, maceralarımı planlamama yardım ettin, aptal erkekler hakkında atıp tutmama izin verdin, hastanenin bekleme odasında benimle oturdun, çaya batırılmış Kit Kat'ları tanıttın ve kan alma izlerini şık bir şekilde kapatmam için bana renkli yara bantları aldın. Tanıştığımız günden beri benim yardımcım oldun, soru sormadan, ilgiyi üzerine çekmeden. Ve dürüst olacağım, her dakikasını sevdim. Senin de bildiğin gibi.

Ama şimdi başka planlarım var (belki de uzun bir tatile çıkıyormuşum gibi davranmalıyız???) ve senin için endişeleniyorum. Ne yapacaksın? Kim olacaksın? Çünkü gerçek şu ki Brewster, seni ne kadar sevdiğim kadar, mutlu olmadığını da görebiliyorum. Ve biliyorum, kendin hakkında, berbat aileden ve tüm endişelerinden asla konuşmak istemiyorsun. Ama bu benim mektubum. Ve okumak zorundasın. O yüzden söylemem gerekenleri söyleyeceğim. İşte böyle.

Canım, sen yarım bir hayat yaşıyorsun. Bu kulağa sert gelirse özür dilerim. Varlığını küçümsemek istemiyorum – seni seviyorum. Ama sen düşündüğünden çok daha fazlasısın. Ne kadar parladığını görmüyorsun. Ama ben görüyorum. Her zaman gördüm. Sen elmaslarla kaplı bir güneş ışığıydın dostum. Sofistike ve fedakar olmayan bir şekilde çok komik ve nazıksın. O korkak tavırlarının altında tam bir sert kız var. Bundan eminim! Bu yüzden seni bu seyahate gönderdim.

Chuck Allen umurumda bile değil (kıзма!!). Çünkü Chuck Allen benim Büyük Seksi Aşkım değil. Sen benim Büyük Seksi Aşkımsın, Olive Brewster. En iyi arkadaşım. En sevdiğim insan. Sana olan aşkım, herhangi bir erkek arkadaşıma olan aşkımdan çok daha büyük. Ve bu yüzden, tamamen acımasız ama iyi niyetli bir şekilde, seni yanlış bir anlaşılma ile New York'a gitmeye zorladım. Ciddi bir zorlama olmadan böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Ve ölüm döşğinde verilen bir sözden daha etkili ne olabilir? Hiçbir şey, işte bu! Tüm güç benim, muu haaa (kötü kahkaha nasıl yazılır? Anladın sen, değil mi?).

Demek buraya, hastaneye ziyaret için bir saatten az bir süre içinde varacaksın ve benim büyük gizli planımın hayata geçeceği düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Yıllardır bu kadar heyecanlanmamıştım. Biliyorsun, New York senin gibi biri için dünyanın en harika şehri. Sadece New York'ta olmak, korkmak ve kendini derin sulara atmak bile sana macera yaşatacaktır. Çünkü New York böyle bir yer. Seni derinden etkiler!

Seni biraz çıldırtır! Ve seni boşuna bir maceraya göndermek şu anda bana iyi bir fikir gibi geliyor. Bu sabah çok ilaç aldım, o yüzden biraz kafam iyi...

Kahretsin. Umarım bu doğru bir fikirdir. Umarım gözlerini açacak şeyler görürsün (rezervasyon yaptığım Airbnb'nin çatısından manzara inanılmaz! Umarım görürsün! Kaldırımında açıkça tuvaletini yapan insan sayısı da başka bir açıdan inanılmaz – umarım görmezsin). Umarım ilginç insanlarla tanışırsın. Umarım bunu yaparak ne kadar parladığını görürsün. Çünkü ben burada sana bunu söylemeyeceğim. Ve bunu bilmen gerekiyor.

Sen büyük şeyler için yaratılmışsın, canım.

Döndüğünde seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Bana kızma. Hasta birine kızamazsın. Bu kurallara aykırı.

Sonsuza kadar tüm

sevgimle,

Birdie'nin.

Mektuba bakıyorum, gözyaşlarım kağıda düşüyor. Leke yapmasın diye göğsüme sıkıştırıyorum, ağlarken gülüyorum. Cep telefonumu bel çantamdan çıkarıp Birdie'nin numarasını çeviriyorum – uyumak yok – şu anda sesini duymak istiyorum! Bunu yaptığina inanamıyorum! Mektup benim içindi! Chuck Allen devasa bir oyundu ve bunca zaman benim içindi!

Telefonuma baktığımda Alex'ten sekiz cevapsız arama olduğunu fark ettim. Sekiz mi? Ben aptalca yat atlayışı yaparken aramış olmalı. Kahretsin. Umarım bir şeyi yoktur.

Hemen ekranında onun numarasını tuşladım. Zil sesi çalmadan cevap verdi.

"Alex? Ben Olive! İyi misin? Donna iyi mi?"

"Olive," diyor, sesi acı dolu. "Bütün gece seni aramaya çalıştım."

"Telefonum sessizdeymiş. Şimdi gördüm. Ne oldu?" Alex'in sesi titriyor. "O... Birdie."

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Hayır!

"O... Birdie kalp krizi geçirdi. Dün gece acil ameliyata alındı..."

"Aman Tanrım. O iyi mi?" Garip bir tıklama sesi duyuyorum ve ellerim o kadar titriyor ki, telefonun küpeye çarptığını anlıyorum. "Lütfen iyi olduğunu söyle Alex."

"Acil ameliyat iyi geçti ama onu uyandırmaya çalıştıklarında... Şu anda tepki vermiyor. Komada. Çok üzgünüm, Olive."

Oda gözümün önünde dönüyor. Boğazıma kusmuk geliyor. "Hemen geliyorum. Yanından ayrılma."

"Donna benim..."

"Donna'nın ne istediği umurumda değil. Beni biraz olsun seviyorsan Birdie'nin yanında kal ve ben gelene kadar elini tut."

Telefonu kapatıyorum.

Hemen eve gitmeliyim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Anders'tan mesaj: Seni düşünüyorum, sevgili dostum.

Bayan Ramirez'den mesaj: Chica, arkadaşın için cesur ol. Onun ve senin için dua ediyorum.

Seth'ten gelen mesaj: Sevgilerimle, Olive. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım.

Colin'den gelen mesaj: Nereye gittin? Memlerimi aldın mı?

İkinci kez uçağa binmek ilkinden çok daha korkutucu. Türbülans, oksijen maskeleri ya da deniz üzerinde uçmak yüzünden değil. Bu zamana kadar en çok korktuğum şey, Birdie'yi kaybetmek, gerçekleşiyor. Uçuş görevlilerinin bana bir şey isteyip istemediğimi sorduklarını zar zor fark ediyorum. Hiçbir şeyi fark etmiyorum. Kafam bulanık, yorgun ve tamamen dehşet içinde. Uyumuyorum bile. Denesem bile uyuyamazdım. Vücudum adrenalinle dolmuş durumda. Uyanık olmalıyım, hazır olmalıyım.

Gramercy Park'a döner dönmez, Anders bir sonraki Manchester uçağına yer ayırttı ve ücretini ödedi, Bayan Ramirez ise eşyalarımı topladı, paketledi ve bana papatya çayı yaptı, ama ellerim o kadar titriyordu ki fincanı tutamadım.

eşyalarımı topladı, paketledi ve bana papatya çayı yaptı ama ellerim o kadar titriyordu ki fincanı tutamadım.

Vedalaşmamız acele ve bulanık geçti ve hızlıca telefon numaralarımızı değiştirdikten sonra, bana verdikleri tüm yardımlar için düzgün bir şekilde teşekkür etmeyi düşünemedim.

Sonunda, hayatımın en uzun dokuz saatinden sonra, uçak sarsıntılı bir iniş yaptı ve Manchester'ın serin, nemli havasına adım attım. O anda New York anında bir anıya dönüştü. Başka birine olan uzak, çılgın, rüya gibi bir şey. Şu anda benim için gerçek olan tek şey, en iyi arkadaşımın komada olduğu ve belki de hiç uyanamayacağı.

Manchester Royal Hastanesi'ne vardığımda taksiden indim, çift kapıdan geçip merdivenleri koşarak çıktım ve Birdie'nin koğuşuna gittim. Ağır valizlerimi arkamda sürükleyerek, tökezleyip düşerek ilerledim. Beni tanıyan koğuş hemşiresi, Birdie'nin odasına doğru eliyle işaret etti.

Kalbim bir davul gibi çarparken, kapıyı açtım ve Alex'i Birdie'nin yatağının yanında oturmuş, elini tutarken buldum. Ona karşı büyük bir sevgi hissettim. Hiçbir şey söylemeden beni kucakladı.

"Tuvalete gidebilir miyim?" diye espri yapar, bu da beni bu durumda güldürebilecek tek şey olarak gülümsetir.

"Sanırım." Onu odadan dışarı işaret ettim.

Alex'in az önce boşalttığı koltuğa oturup Birdie'nin elini tutuyorum ve endişeyle yüzüne bakıyorum. Uyuyor gibi görünüyor.

"Hey Birdie!" diyorum neşeye. "Geri geldim! Mektubunu aldım, seni pislik. Ne halt ediyordun?"

Gözlerini açıp gülmesini bekliyorum. Bana kahve getirmesini, Dr BJ'in kolları hakkında konuşmasını, her şeyi düzeltmesini bekliyorum. Ama yapmıyor. Lütfen böyle olmasın. Ona söyleyecek çok şeyim var. Ona teşekkür edecek çok şeyim var.

"Hadi, Bird!" diyorum. "Lütfen?" Bir parçam aptalca sesimin onu uyandıracağını düşünüyor. Sihirli bir şekilde onu bu durumdan kurtaracağını.

Ama elbette uyanmıyor.

"Doktorlar ne dedi?" Alex tuvaletten döndüğünde soruyorum. "Seni aramaları gerektiğini nereden bildiler?"

Alex, tombul yüzünden saçlarını geriye tarar, gözleri yorgun ve üzgündür. Karşımda başka bir ziyaretçi sandalyesine oturur. "Ev telefonumuz, en yakın akrabası olarak senin numaran olarak kayıtlıymış. İyi ki

Burada kimse yoktu. Buraya geldiğimde doktor, kalp krizi geçirdiğini ve acil anjiyoplasti yapmaları gerektiğini söyledi."

Kafamı salladım. Zavallı Birdie. Zavallı, zavallı Birdie.

"Neden uyanmıyor?" diye soruyorum, gözyaşlarım akmaya başlıyor. "Anlamıyorum."

Elimi yanağına bastırıyorum. Hala sıcak. Hala canlı. "Fiziksel olarak tamamen iyi görüldüğünü söylediler. Enfeksiyon belirtisi yok Ama küçük bir felç geçirmiş olabilir mi? Bazen bu tür olayların vücutta yarattığı stres, hastaların uyanmasının biraz daha uzun sürmesine neden olabiliyorlarmış."

"Yani bilmiyorlar."

"Bilmiyorlar," diye onayladı Alex.

"Uyan, Birdie," diyorum, neşeli görünmeye çalışarak. "Hadi, tembel şey! Uyan!"

Ama o öylece yatıyor.

* * *

Ertesi sabah, Birdie'nin hastanesinde uyanıyorum ve onun mucizevi bir şekilde normale döndüğünü, dün gecenin korkunç bir rüya olduğunu, limanda boğulmak üzere olmanın bir etkisi olduğunu umuyorum. Ama hayır. O tamamen aynı.

"Uyan dostum," diye buraya geldiğimden beri milyonuncu kez söylüyorum. Elini sıkarken gözlerim yeniden yaşlarla doluyor. "Gerçekten çok cahil davranıyorsun, biliyor musun?" diye söyleniyorum.

Alex hala burada, karşısındaki sandalyede uyuyor. Uyanıyor, saçları dağınık, yuvarlak yüzü buruşuk ve uykulu görünüyor.

"İstersen gidebilirsin," diyorum Alex'e. "Donna nerede kaldığını merak ediyordur."

Alex omuz silkiyor. "Onu terk ediyorum."

"Ne?" diye bağıyorum, o kadar yüksek sesle ki Birdie'yi uyandırmış mıyım diye bakıyorum. Uyanmamış. "Ne?" diye daha makul bir ses tonuyla tekrar ediyorum.

Alex ağzını sıkı bir şekilde kapatır. "O *korkunç* bir kadın."

"Biliyorum!" diye şiddetle başımı sallıyorum. "Bekle... Nereden biliyorsun?

Ne oldu?" "Sen evde yokken, Donna'yla baş başa takılırken, Arada hiçbir tampon yoktu. Ve birden fark ettim ki... onu artık o kadar da sevmiyordum."

o kadar da sevmediğimi fark ettim.

Ağzıma elimi bastırdım. Alex

tepkime yarı gülümsedi.

"Ona çok düşkün olduğumu sanıyordum!" diye nefes nefese soruyorum.

Kahverengi süveterinin kolunu oynatır. "Başlangıçta öyleydim. Ama... Acaba sadece istikrar mı arıyordum, anne ve babamdan sonra güvenli bir şey mi, bilirsin... Donna çok istikrarlı biri."

"Evet." Yanaklarımdan havayı dışarı üflerim. "Anne ve babamın terk etmesiyle ilgili kafamda karışıklık olan tek kişi benim sanıyordum."

"Hayır." Alex sırtıttı. "Ben de!"

"En azından bir aile kurmadan önce bunun yanlış olduğunu fark etmen iyi oldu..." "Biliyorum. Sanırım bu yüzden karar verdim. Şu anda eşyalarını topluyor."

."

"Aman Tanrım. Üzüldü mü?"

Alex düşünceli bir ifadeyle bakıyor. "*The Big Bang Theory*'yi o kadar sevmediğimi itiraf ettiğimde daha çok üzülmüştü."

"Alex!"

Biliyordum!

O yüzünü buruşturur. "Biliyorum. Sonra seni tek başına Manhattan'a giderken gördüm. Bu beni düşündürdü... Orada ne var acaba?"

"Çok şey var," diyorum, kafamda New York'un görüntüleri beliriyor ve göğsüm garip bir şekilde sızlıyor. "Çok, çok fazla, Alex." Ayağa kalkıp Birdie'nin yatağının ucundaki sürahidenden ikimize birer bardak su dolduruyorum. "O zaman kutucuk odaya taşınmam gerekmeyecek," diyorum, bir yudum su içerek. Geçen hafta bu beni çok heyecanlandırırdı. Ama şimdi çok önemsiz geliyor. Kutucuk odayı kim takar ki? Artık farklı bir insan gibi hissediyorum.

Alex bardağı benden alır. "Şey, mesele şu Olive... Ben... Düşündüm de, belki evi satmalıyız."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tanrım. Alex'in söyleyeceği son şey buydu. Saddleworth'daki ev bizim sığınağımız. Ailemiz dağılmadan önce sahip olduğumuz hayatın son kanıtı. Orası bizim evimiz. Artık orada yaşamayacağımı, çocukluğumun geçtiği yatak odasında uyuyamayacağımı düşünmek... artık eskisi kadar korkutucu gelmiyor.

Sandalyeye geri çöküyorum, içimi bir özgürlük hissi kaplıyor. Evi satmak mı? Alex beni ikna etmek zorunda bile değil. Bunun doğru şey olduğuna hiç bu kadar emin olmamıştım.

Artık yolumuza devam etme zamanı.

** *

Alex, Donna'sız hayatı için planlar yapmaya gitmek üzere ayrıldıktan sonra, sabahımı Birdie'nin yanında oturarak, onun iyi olmasını dileyerek geçiriyorum. O kadar çok ağlıyorum ki, hemşirelerden biri ağlama sesini duymak için kapıdan başını uzatıyor. Üniversite günlerimizden şarkılar söylüyorum, ona şakalar yapıyorum ve Manhattan'daki tüm hikayelerimi anlatıyorum. Mektubunu milyonlarca kez okuyorum. Kendime okuyorum, yüksek sesle okuyorum, o kadar çok okuyorum ki, kısa sürede ezberliyorum.

Telefonum, Colin'in mesajlarıyla deli gibi çalmaya devam ediyor. Colin, benim iyi olup olmadığımı ve onun gönderdiği memleri alıp almadığımı öğrenmek için biraz ürkütücü bir hal almıştı. Her ikisi de onun için eşit derecede önemli gibi görünüyordu. Otuz dakika boyunca, şu anda başka önceliklerim olduğu için romantik bir ilişkiye girmek istemediğimi, ama arkadaş kalabileceğimizi umduğumu söyleyen bir mesaj yazdım. Gönder tuşuna basarken kendimi suçlu hissediyorum ama Birdie tamamen iyi olsa bile, artık gerçek, içten bir çekiciliğin ne olduğunu bildiğim için, bir daha asla görmeyeceğim biri olsa bile, Colin'e karşı hissettiğim şeyin bu olmadığını biliyorum. Favorileri olmasına rağmen.

Cevap yazmıyor.

Seth'i de fazla düşünmemeye çalışıyorum. Artık gerçek hayata döndüğüm için, iletişimde kalmamızın saçma olduğunu düşünüyorum. Birdie için gönderdiği güzel mesaj için teşekkür etmek için ona mesaj attım, ama onun dışında hiç yazmadım. Ne anlamı var ki? Hiçbir şey çıkmaz ki. Tanrı aşkına, dünyanın iki farklı ucundayız. Ve şu anda Birdie'den başka bir şey düşünmeye yerim yok.

Öğle vakti, hemşirelerden biri Birdie'ye bakmak için odaya girer, tüplerini ve çarşaflarını değiştirir, temiz ve temiz bir önlük giydiğinden emin olur. O odada dolanıp her şeyi hazırlarken, yine gözyaşlarına boğulurum. Kendimi tutamıyorum. Bu çok yıkıcı.

"Bir kahve içmeye gitseniz iyi olur," diyor hemşire nazikçe, "Ben bir saat kadar burada olacağım ve genellikle bu saatlerde odaya ziyaretçi almıyoruz."

"Tamam," diyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey yok mu?" "Hayır, canım. Sen git. Eve gidip duş almak istersin belki."

Nazikçe söylüyor, ama haklı. Kokuyorumdur herhalde. Uçuşumdan beri aynı kıyafetleri giyiyorum.

Alex bu sabah valizlerimi eve götürmüş, ben de bel çantamı alıp eve gidip temizlenmeye karar verdim.

** *

Uzun ve sıcak bir duşun ardından kot pantolon ve yumuşak yeşil bir kazak giyip, su, yüz mendilleri ve Birdie için güzel bir el kremiyle çantamı hazırlayıp hastaneye geri dönüyorum. Otobüste, jet lag'ın etkisiyle sersemlemiş bir haldeyken, bugün Pazartesi olduğunu fark ediyorum. Bu da dün gece Seth'in *Sunday Night Live*'da oyuncu olarak ilk gösterisi olduğu anlamına geliyor. İzlememeliyim. Kesinlikle izlememeliyim. Onu özlememe neden olur ve onu özlemek istemiyorum, özleyemem. Hmmm. Belki ilk beş dakikayı izleyebilirim...

Telefonumu ve kulaklıklarımı çıkarıp internette programı izleyebileceğim bir yer arıyorum.

Otobüs Greater Manchester sokaklarında ilerlerken, Seth'i izlerken beş dakika çok daha uzun sürer. Seth, yakışıklı ve kendinden emin, dünyanın en büyük programlarından birinin en yeni kadro üyesi olarak tanıtılır.

Kırık bir lunapark atlıkarınca üzerinde aşırı pozitif bir yaşlı adam olarak ortaya çıktığında ve ardından bir sonraki skeçte siyah beyaz bir sanat filminde İtalyan bir genç olarak görüldüğünde gülümser ve hafifçe kıkırdarım. Tek bir hata bile yapmaz! Hiç çuvallamaz, birazcık bile gergin görünmez! O sahneye aitmiş gibi görünür.

Onu tanıyorum! Gururla düşünüyorum. Aslında, onu *tanıyordum*. Bir hafta boyunca, saçma ve çılgın bir hafta boyunca. Hayatımın en güzel haftasıydı, gerçekten.

Bu düşünceyle kalbim hem çiçek açıyor hem de parçalanıyor.

Gösteri sona yaklaşırken, oyuncular son skeci yaparken midem alt üst oluyor, çünkü skeci tanıyorum. Aman Tanrım. Bu, yazmasına yardım ettiğim Pizza Flap skeci! Seth'in yazdığı halinden biraz farklı; daha sıkı, daha komik, ama benim fikirlerimden bazılarını kullanmış olmaları beni sevinçten patlatıyor. Vay canına. Ne his ama!

Jenerik akarken pencereden dışarı bakıyorum. Takım elbiseli, telefonlarına bakarak, yoğun trafikten rahatsız olmuş, bir yere varmak için aceleyle yürüyen insanlarla dolu Manchester şehir merkezinden geçiyoruz.

Hiçbir yere acele etmeyen Birdie'yi düşünüyorum.

Tamamen hareketsiz. Hayat kısa. Beklenmedik kadar kısa.

Farkına varmadan elim uzanıyor ve otobüsün durması için zili çalıyorum.

Henüz hastaneye varmadım, ama yine de iniyorum.
Yapmam gereken bir şey var. Ve şimdi yapmazsam, belki de hiç yapamayabilirim.

* * *

"İstifa mı?" Uzun boylu Joan balık tezgahının arkasından nefes nefese soruyor.

"İstifa mı etmek istiyorsun?" "İstifa mektubumu vereceğim, evet," Uzun boylu Joan şok içinde ellerini yanaklarına koyarken düzeltiyorum.
"Ama... neden?"

Ellerimi uzatıyorum. "Değişiklik zamanı geldiğini düşünüyorum," diye açıklıyorum. "Uzun zamandır burada çalışıyorum ve... şey, bunun benim tutkum olmadığına eminim. Gerçekten denemek istediğim başka şeyler var."

"Vay canına!" Tall Joan gözlerini kocaman açarak dedi. "Olive Brewster!"
Dudaklarımı ısırırım, bana karşı çok nazık davrandıkları için ikisini de kırmış olmaktan endişelenirim. Ama sonra Taller Joan gürültülü bir kahkaha atar.

"Şükürler olsun!" Gözlerimi kırıştırırım. "Ne?"
"Bir süredir seni nazikçe nasıl gönderebiliriz diye endişeleniyorduk," diyor Uzun Joan, dirseklerini tezgaha dayayarak.

"Beni göndermek mi?" Ağzım açık kalır.
"Uzun zamandır sana burada ihtiyacımız yoktu," diye açıklıyor Uzun Joan, yanaklarında iki leke belirliyor. "Fark ettin mi bilmiyorum, ama üç çalışanla işler yeterince iyi gitmiyor. Alınma ama, sevgilim, yaklaşık sekiz aydır bize fazlalık oldun."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, duyduklarımı inanamıyorum.
"Neden bana söylemediniz?" diyorum. "Neden beni kovmadınız?"

Tall Joan ayaklarına bakıyor. "Seni seviyoruz, canım. Uzun zamandır tek yaptığın şey burada çalışmak. Seni kovarsak panik yaparsın diye endişelendik."

"Ve sen çok fazla evde kalıyorsun, en azından burada çalışarak her gün bizimle veya müşterilerle sohbet edebiliyordun."

Göğsümde küçük bir öfke kıvılcımı hissediyorum, ne yani, acınası birisi olduğum için mi işe alındım?

Bana söylemeliydiler! Sorun olmazdı!

Ama sonra New York'a gelmeden önceki halimi düşünüyorum. Rutinime takıntılı, rahat küçük konfor alanımın içinde sıkı sıkıya yaşayan biriydim. Haklılar.

Çıldırırdım. Güvenlik için istemediğim başka bir iş bulurdum. Hatta panik atak bile geçirebilirdim.

"Oh!" diyorum, sessizce. "Vay canına."

"Bugün farklı görünüyorsun, canım," diyor Uzun Joan, gözlerini kısarak.

"Saçını mı değiştirdin?" diye ekliyor Uzun Joan.

"Hayır," diyorum ve ikisini de uzun bir kucaklaşmaya çekiyorum.

"Yine de sende bir değişiklik var," diyorlar, beni baştan aşağı süzerken.

Her şey, sanırım. Her şey farklı.

* * *

Hastaneye geri dönmek için aceleyle yola çıkarken yol kenarından bir demet kır çiçeği topluyorum.

Birdie'nin odasının önünde derin bir nefes alıyorum, hala komada, sessizce yatmakta olan bedenini görmek için kendimi hazırlıyorum.

Yavaşça kapıyı açıyorum ve hayatımın en büyük korkusunu yaşıyorum: Birdie sadece yatakta oturmuş, tamamen uyanık değil, aynı zamanda muazzam kaslı, muhtemelen meşhur Dr BJ olan bir doktor tarafından tedavi ediliyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağırarak koşup Birdie'yi kucakladım. "Tüplere dikkat et!" diye gülerek uyardı iri adam.

Kablolarla takılmak ya da ona zarar vermek istemediğim için geri atıldım. Sonra tekrar öne eğildim, daha nazikçe, ve arkadaşımı kollarıma aldım.

"Brewster," diye fısıldadı.

"Bird!" diye boğuk bir sesle söyledim.

İkimiz de hemen gözyaşlarına boğulur, birbirimize sıkı sıkı sarılırız.

"Sana bir şey söyleyeceğim. Bu uzun bir şekerlemeydi," der Birdie, sesi kısık ve kurudur.

"Çok erken." Geriye yaslanıp onu kucaklarım. Yüzü bembeyaz, gözleri yarı kapalı. Ama burada. *Burada.*

Dr BJ, Birdie'nin tüm hayati fonksiyonlarını kontrol edip, durumunun çok iyi olduğunu söyledikten sonra odadan çıkar ve bana tuhaf bir bakış atar.

Birdie hafifçe kıkırdar. "Onun sana aşık olduğunu düşündüğünü biliyorsun, değil mi? O gün FaceTime'da bizi duyduktan sonra ona senden hoşlandığını söyledim, hatırladın mı?"

"Evet, seni aptal. Oraya gidip ona gerçeği söylemek istiyorum. Aslında Dr. BJ'ye hoş bir BJ yapmak isteyen sen olduğunu."

Birdie başını sallar ve hafifçe kıkırdar. "Böyle hasta bir kadına bunu yapamazsın."

Ellerini tutuyorum. "Mektubun için teşekkür ederim," diyorum, gözlerimden yaşlar dökölürken ve hızla yüzümden süzölürken. "Benim için yaptıkların için."

Birdie bana bakar. "Ne zaman istersen, Brewster."

Gölerek, ağlayarak, sümkülerek ve titreyerek birbirimize bir kez daha sarılırız.

Ve bir daha asla bırakmayacağım.

OTUZ ALTI.

Birdie Lively Cenaze Töreni Programı:

Queen'in "You're my Best Friend" şarkısının piyano performansı W. H. Auden'in "Funeral Blues" şiirinin okunması

Olive Brewster'ın anma konuşması Teşekkür

Bill Withers'ın "Ain't No Sunshine" adlı şarkısının piyano performansı

Ceketimi daha sıkı sararak, saçlarımı yüzüme doğru esen buz gibi rüzgardan korumaya çalışıyorum. Birdie, "cenazede en azından biraz çaba göster" diye uyardığı için sürdüğüm dudak parlatıcısına yapışıyorlar.

"Buradan gitmek istemiyorum," diyorum Birdie'nin mezar taşına. Diğerleri bir saat önce ayrıldı. Ama ben henüz kendimi buna ikna edemedim.

"*Donarak öleceksin,*" diye cevap verdiğini duyuyorum kafamın içinde. "*Bu çok aptalca olur ve sen de bunu biliyorsun.*"

Gökyüzüne bakıyorum. Çoğunlukla gri, ama tam orada, güneş ortaya çıkmak için elinden geleni yapıyor, birkaç kara bulutu küstahça iterek yoluna devam ediyor.

Kalp krizi geçirdikten sonra, Birdie altı ay daha yaşadı, sonra tekrar kalp krizi geçirdi ve onu sonsuza dek yanımızdan aldı. İkimizin de beklediğinden

beklediğimizden daha fazla zamandı ve geçen hafta ikimiz de bunun hayatımızın en güzel altı ayı olduğu konusunda hemfikiridik. Ama bu süre yeterli değildi. Altı yıl daha, altmış yıl daha bile yeterli olmazdı.

Mezar taşının önüne yere çöküp bacaklarımı çaprazladım. Zeminin soğuk olduğunu belli belirsiz hissediyordum. Ve ıslak çimlerin eteğime sızdığını. Ama umurumda değildi.

Birdie ameliyatından sonra, haftada birkaç gün hastaneden çıkmasına izin verildi. Ben Manchester Comedy Club'da barmenlik yaparken, günlerimi onunla geçirebiliyordum. Hiç gitmediğim Londra'ya bir geziye çıktık, çünkü Birdie, parlamaya devam etmem ve eski sıkıcı hayatıma geri dönmemem için yeni şeyler denemeye devam etmem gerektiğini söylemişti. Bunu birlikte yaptık.

Ayrıca Lake District'te Segway sürdük, Japon ve Kore yemekleri yedik ve bulabildiğimiz en acı Hint yemeklerini tattık. Chippendales gösterisinde kahkahalarla gülüp çılgılık attık, bir gözlemevinde bir gece kaldık ve yıldızları seyrederek uykuya daldık. Özel bir odada karaoke yaptık, Cheshire'da masaj ve spa tedavileri aldık, Stonehenge'de bir gün geçirdik ve orayı "inanılmaz sıkıcı" ilan ettik. Birdie hastanede kaldığında, büyük bir Harry Potter maratonuna başladık, Dr BJ ile gözleri seğirene kadar flört ettik ve hatta bir keresinde (Birdie'nin büyük rahatsızlığına rağmen) bir yapboz yaptık.

Birdie hasta olduğunda, bana yapmam için çılgın bir şey seçer ve her şeyi filme almamı isterdi, böylece benim kaçınılmaz hatalarımı gülerек izleyebilirdi. İşte bu yüzden internette, Olive Brewster'ın Alton Towers rollercoaster'ında dramatik bir şekilde kusarkenki halini gösteren bir video var.

Kollarımı kendime sarıyorum, popom yerde donmaya başlıyor. Arkadaşımın öldüğüne inanamıyorum. İkimiz de bunun olacağını biliyorduk. Uzun zamandır biliyorduk. Ama şimdi oldu, hala inanamıyorum. Göğsüm boşalmış gibi. Her zaman benimle kalacağını bildiğim bir acı ile sızlıyor ve dönüyor.

Üstümde, çirkin, yaşlı bir meşe ağacında, başını bir yana eğmiş, bana bakan küçük, siyah bir kuş fark ettim. Ve kısa bir an için acaba diye düşündüm...

Sonra kafamın içinde Birdie'nin kıkırdayan sesi duyuyorum. *"Hayır. Ben değilim. Tabii ki ben kuş değilim, seni aptal! Eğer bir şey olarak geri dönecektim, sence bu kuş gibi çok bariz bir şey olur muydu? Olive!"*

Gülüyorum. Ve bu bir ağlamaya dönüşüyor. Ama kötü bir şekilde değil. Sadece gerekli olan şekilde.

Birdie'nin mezar taşının önünde kambur oturup, gökyüzü kararınca ve şapel bekçisi gitme zamanının geldiğini söyleyene kadar onunla sohbet ederim.

Parmaklarımla mezar taşına dokunuyorum, gözlerim yaşlarla bulanık, boğazım hiç söylemek istemediğim sözlerle acıyor.

"Hoşça kal, Birdie."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Olive'in telefon hatırlatıcıları:

Depo şirketine çek gönder Yeni bir danışman bul

Donna'nın mumlarından bir tane al, çünkü kimse almıyor

Birdie'ye çiçek götür

Kurs kayıt bilgilerini tekrar kontrol et Still

Minds uygulamasının 3. seviyesine başla

"Uçaklar yakından bakınca çok büyük! Nasıl havada kalabiliyorlar ki? Aptalca geldiğini biliyorum, ama mantıklı gelmiyor!"

"Alex, sakın ol! Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Ağabeyimin omzuna hafifçe vurup ona aldığı birayı uzattım ve gergin bir şekilde yudumlarken onu izledim. "Sen de birinci sınıfta seyahat edeceksin. Harika bir şey. Kabin koltukları, düz ekran televizyonlar ve her şey var."

Alex başını salları ve ceketinin ceplerini milyonuncu kez okşayarak pasaportunun ve Japonya biletlerinin hala orada olup olmadığını kontrol eder. İşinden bir yıl izin aldı ve evin satışından elde ettiğimiz paranın bir kısmını Asya seyahati için ayırdı. Uzun zamandır planlıyorduk ve yeni bir maceraya atılma cesaretini gösterdiği için onunla gurur duyuyorum.

"Bumba çanta takmalısın demiştim," diyorum, benimkini sevgiyle okşayarak.

"Hayır," diyor Alex gülerek. "Ben o kadar da inek değilim."

Elindeki el çantasını ve uçağa götürdüğü "*The Visual Display of Quantitative Information*" adlı kitaba anlamlı bir şekilde bakıyorum.

"Aynı fikirde değilim."

Havaalanı barında oturup biralarımızı yudumlarırken, Alex endişeli bir şekilde devasa pencereden dışarı bakıp duruyor. "Kesinlikle kar yağacak."

"Olabilir," diyorum. "Noel'deyiz. Kar yağması normal."

"Ama uçağı etkiler mi?"

"Etkiler, uçağı iptal ederler. Biraz sakın ol!"

Alex gülüyor. "Olive Brewster'ın birine 'Sakin ol!' diye talimat verdiğini duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Düşünceli bir şekilde gülümserim. "Ben de. Hoşuma gitti.

Söylemesi hoşuma gidiyor." "Sana yakışıyor."

Havaalanı hoparlöründen Alex'in uçağının kalkış saati anonsu duyulur. Kapıya doğru ilerlerken ellerinin titrediğini fark ederim. Onu durdurur ve ellerini tutarım.

"Her şey yoluna girecek. Kesinlikle yoluna girecek. Ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin."

Alex derin bir nefes alır. "Teşekkürler, abla."

"İyi eğlen, tamam mı? Ve bana *her şeyi* anlat, ama seks gibi şeyleri değil tabii." Yakındaki bir çift bize tuhaf bir bakış atıyor. "O benim kardeşim," diye açıklıyorum. Bunun üzerine dehşete kapılmış gibi bir ses çıkarıyorlar.

"Sen de!" Alex, biletlerini, biniş kartını ve pasaportunu güzel genç hostese verirken bağırır. "Tamam! Gidiyorum!"

"Git hadi!" diye bağırırım. "Git Alex, git!"

Henüz tahmin bile edemeyeceği şekilde onu değiştirecek bir maceraya atılmak üzere kapıdan kaybolurken, kendimi düşünceli bir şekilde havaya gülümserken buluyorum. İkimiz de birbirimizle yeniden iyi bir ilişkiye girmişiz. Bunun Donna'nın ayrılmasıyla bir ilgisi olduğunu söylemiyorum ama... ah, sanırım söylüyorum. O gerçekten çok kötüydü. Alex'le birlikte evi yenileyip satarken, New York'a gitmeden önceki garip ve sıkıcı günler yerine, uzun sohbetler, kahkahalar ve *The Big Bang Theory* dışında her şeyi izlediğimiz tatlı ve rahat günler geçirdik.

Telefonumun alarmı, bel çantamın içinden durmadan çalarak beni düşüncelerimden koparıyor.

Ooh! Bu hatırlatmam! Kahretsin! Acele etsem iyi olur.

Uçağımı kaçıracağım!

* * *

Dokuz saat sonra, çalkantılı bir uçuştan sonra bacaklarım titreyerek varış salonuna adım attım. Bu sefer bunu atlatmak için alkol, Rescue Remedy veya Xanax'a ihtiyacım olmadı – yeni edindiğim zihinsel cephaneliğimdeki tüm kaygı giderici numaraları kullandım. Ve işe yaradı. *Çoğunlukla*. Bu yüzden bacaklarım titriyor.

Valizlerim Saddleworth'tan kargo ile gönderilmiş, bu yüzden tek bagajım belime sıkıca sarılmış güzel pembe bel çantam.

Şoförlerin ve yeniden bir araya gelen ailelerin arasında, hoparlörlerden çalan Noel şarkıları eşliğinde yürüyorum. Gözlerim soldan sağa, aradığım şeyi bulmak için dolaşıyor...

"Olive!" Onu görmeden önce ince, tiz sesini duydum. Kafamı kaldırdığımda Anders orada duruyordu. Sıkı beyaz kot pantolon, dar beyaz kazak ve devasa gri atkı giymiş, buz gibi saçları havaya dikilmiş, solgun gözleri heyecandan kocaman açılmış, çılgın ve biraz ürkütücü görünüyordu. Elinde "New York'a (geri) hoş geldin, sevgilim" yazan ev yapımı bir karton levha tutuyordu.

Yanında, gökkuşağı çizgili bir elbise giymiş ve çok şık yeni gümüş rengi bob saçlı Bayan Ramirez var. Yaklaştığımda çılgınca el sallıyor, kocaman gülümsemesi kırıksık yanaklarını düzleştiriyor.

Onları görmeyeli sekiz aydan fazla olmuştu. Buraya geri döndüğüme inanamıyordum!

"Anders!" diye bağıriyorum, onlar beni kucaklarken.

"Bayan Ramirez!" "Geldin, Chica! Sonunda geldin!"

"Bob kesiminize bayıldım. Çok yakışmış,

Bayan Rami..." "Tanrı aşkına, bana Glorita de."

"Özür dilerim! *Glorita*. Bob saçın çok güzel!"

"Bu sıradan bir bob değil, canım, bu mükemmel kesilmiş, el boyaması babylights ile süslenmiş bir bob. Geçen hafta kuaförlük eğitiminde öğrendik. Tabii ki en yüksek notu aldım." Anders gülümsüyor. Kuaförlük kursuna başlayalı iki ay oldu ve her dakikasından çok keyif alıyor gibi görünüyor! Benimle birlikte yaşarken bana pratik yapabilir mi diye sordu bile. Tabii ki

evet dedim. Tek boynuzlu at boynuzları hariç. Kafama bir daha asla boynuz takmayacağıma dair kesin bir cevap verdim.

"Ama çok güzel olmuş."

Bayan Ramirez gururla kafasını okşadı. Anders onu durdurmak için elini uzattı. "Dikkatli ol!"

Bu iki çılgın eski yabancının, şimdi en beklenmedik arkadaşlar haline gelmelerine gülüyorum. Onlarla birlikte, bu tuhaf grubun bir parçası olarak geri dönmekten çok heyecanlıyım. Birdie olmasaydı, onları asla tanıyamazdım. O kadın benim için çok şey yaptı.

Birdie'nin cenazesinden sonra, Alex Asya macerasına çıkmaya karar verince, evin satışından aldığım payı Manhattan'a dönüp Upright Citizen's Brigade Theatre'da doğaçlama kursuna yazılmak için kullanmaya karar verdim. Son dört aydır Manchester'da komedi yazımı dersleri alıyordum ve bu derslerden aldığım mutlak neşe ve mutluluk, bu daha büyük ve korkutucu adımı atma kararını çok daha kolay hale getirdi.

Anders'ı arayıp bir yıl boyunca kalacağımı söylediğimde, benimle kalmam için ısrar etti. Zaten Bayan Ramirez'i evine almıştı. İkisi geçen yıl içinde çok iyi arkadaş oldular ve Bayan Ramirez'in stüdyo dairesinin sahibi, kira kontrolü olan kiracılardan kurtulmak için binayı satacağını duyurduğunda, Bayan Ramirez'in Anders'ın büyük eski evinde kalacağı belliydi. Garip bir çiftler. Çok kavga ederler, tamamen farklıdır, ama birbirlerini deli gibi severler ve bu kadar büyük bir şehirde birbirlerinin ailesi gibidirler. Onları tanıştırmış olmam, hayatımın en büyük başarılarından biri olarak kalacak.

Gramercy'ye giden karlı takside üçümüz sohbet ediyoruz, ama dürüst olmak gerekirse, her gün mesajlaşıp FaceTime'da görüşüyoruz, birbirimizin haberlerini oldukça iyi biliyoruz.

"Ah, bunu açın lütfen!" Bayan Ramirez taksi şoförüne bağırıyor. "Bu benim en sevdiğim şarkı!"

Şoför isteği üzerine Andy Williams'ın *Most Wonderful Time of The Year* şarkısı arabada çalmaya başlar.

Anders ön koltuğundan bana dönüp gözlerini devirir. Ama onun da bu şarkıyı benim kadar sevdiğini anlayabiliyorum.

Manhattan silüeti görünmeye başladığında gözlerim yaşlarla doluyor. Burayı özlediğimi biliyordum. Uçağa bindiğim anda anlamıştım. Ama önümdeki gökyüzünde muhteşem binaları, şehrin sunduğu tüm yeni

olasılıkları, yaşayacağım milyonlarca iyi ve kötü deneyimi, sevgili Birdie'm olmasaydı asla cesaret edemeyeceğim deneyimleri düşününce, duygularım beni boğar.

"Ne oldu?" diye soruyor Anders, başını yana eğerek. "Ağlıyor musun? Ağlıyor musun? Şekerli müzikten mi?"

"Ay, o mutlu, aptal," diyor Bayan Ramirez, gözyaşlarını silmem için işlemeli bir mendil uzatıp elimi kendi elleriyle tutuyor. "Sadece eve döndüğü için mutlu."

Yutkunarak başımı salladım. Tamamen haklıydı.

* * *

Gramercy'deki ev, içeri girdiğimizde çok sıcak ve güzel. Şömine yakılmış, mutfaktan sıcak şarap kokusu geliyor ve salonda yüzlerce minik ışıkla parıldayan kocaman bir çam ağacı var.

"Eşyaların odana çıkarıldı," diyor Anders, paltomu alırken. Bobbe şapkamı çıkarıyorum ve o saçlarıma bakıp yüzünü buruşturuyor. "Saç uçların! Merak etme, artık emin ellerdesin."

Bayan Ramirez bana bir bardak sıcak şarap verirken gülüyorum ve hepimiz ağacın yanındaki koridorda duruyoruz, birbirimizi tekrar gördüğümüz için çok heyecanlıyız, şimdiye kadar görülen en tuhaf ve uyumsuz oda arkadaşları grubu olacağımız için çok mutluyuz.

"Sana bir sürprizimiz var!" diyor Bayan Ramirez, gözlerini gizlice Anders'e kaydırarak. Anders hafifçe başını sallıyor.

"Noel sürprizi," diye ekledi.

Elimi göğsüme bastırıyorum. "Ne şanslıyım! Ne oldu? Bir kızı merakta bırakma!"

Anders bir kolumu, Bayan Ramirez diğer kolumu tutar. İkisi beni Anders'in görkemli, gösterişli oturma odasına götürür.

Vay canına!

Orada, çıtır çıtır yanan şöminenin önünde, hem muhteşem hem de gülünç bir şekilde duran Seth var.

Ona bakıyorum, son sekiz aydır her gece kafamdan silmeye çalıştığım yüzünün her santimini içime çekiyorum.

Manchester'a döndükten sonra, Seth ve ben birkaç kez "Nasıl gidiyor?" diye mesajlaşarak nezaketi bozmadık, ama bu da kısa sürede sona erdi. Onu düşünmek, onu bir daha asla göremeyeceğimi, sadece bir "kaçamak" olabilecek birine karşı gerçek hisler beslediğimi düşünmek bana çok acı veriyordu. Ayrıca, birlikte yattığımız günün ertesi günü beni göndererek, benim kadar ilgilenmediğini açıkça göstermiş olması da beni ondan uzak tuttu.

Tabii tüm kalbimin Birdie'ye ait olduğunu da unutmamak lazım. O boşluğu başka birinin doldurmasını istemiyordum. O benim önceliğimdi. Ama bu, her hafta yatakta battaniyenin altında Seth'in şovunu gizlice izlediğim anlamına gelmiyordu. O, giderek güçlenirken ve yılın yükselen komedi yıldızlarından biri seçilirken gururla gülümsüyordum. O anda onu aramayı hayal ediyordum. Sadece tebrik etmek için. O da bana, beni düşünmeden durmadığını ve sadece beni tekrar öpebilmek için Manchester'a uçacağını söylerdi.

Sonra, bir ABD dedikodu sitesinde Seth'in Central Park'ta *Sunday Night Live*'in diğer oyuncularından biriyle öpüşürkenki fotoğrafını gördüm. Sessizce telefonumdan numarasını sildim ve bunun canımı yakmasına izin vermemek için elimden geleni yaptım. Bunun için yerim yoktu.

Şimdi o burada. Üzerinde... Noel kazağı mı var? Ve boynuzlar mı?

Anders ve Bayan Ramirez'e bakıyorum, onlar da benden Seth'e bakıp tekrar bana dönüyorlar, yüzlerinde çok yoğun gülümsemeler var.

"Bu süveteri ve boynuzları giymemi onlar zorladı," diyor Seth, gözlüklerini burnuna iterek. "Bana kalsaydı, şu anda çok daha havalı görünürdüm."

"Eski bir gömlek ve pantolonla Noel hediyesi gibi görünmüyorsun!" diyor Bayan Ramirez.

Anders de onaylayarak başını salladı.

Ağzımın köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Sizi yalnız bırakalım..." diyor Anders, kemikli eliyle bana hafifçe el sallayarak.

Bayan Ramirez, Anders onu odadan fiziksel olarak sürükleyene kadar bize gülümseyerek bakmaya devam eder.

Seth bana aptalca bir gülümseme attığında kalbim hızla çarpar. Manchester'da (*Atonement*'i birkaç kez tekrar izlemem dışında) oldukça hareketsiz olan vücudum bir anda canlanır.

Hayatım.

Anders'ın sert kadife koltuklarından birine oturuyorum. Seth, mor kanepenin karşısına oturuyor.

Sonra elinde altın kurdeleyle bağlanmış küçük bir mektup yığını olduğunu fark ettim.

Kaşlarımı çatıyorum. Garip...

"Selam," diyor Seth. "Seni görmek güzel."

"Merhaba..." diye cevap veriyorum, onu ilk gördüğümünden çok daha bakımlı olduğunu fark ediyorum. Genelde dağınık olan uzun saçları artık daha düzgün kesilmiş. Omuzları genişlemiş, sanki spor yapmış gibi. Kıyafetleri *ütülü*. Sanırım ünlü olunca böyle oluyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Birdie davet etti."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Nasıl? Neden bahsediyorsun?"

Seth mektupları eline alıyor ve bana sallıyor. "Ne?"

Omzunu hafifçe silkiyor. "Biz... bir süre mektup arkadaşıldık."

Ağzım açık kalır. Birdie ve mektupları! Ne yapıyordu o? Nasıl yaptı? Neden yaptı?

Mektupları almak için heyecanla elimi uzattım. Seth mektupları elime koyarken parmakları benimkilere hafifçe değdi ve bana küçük bir elektrik şoku verdi.

Zarfların birinden bir mektup çıkarırım. Ve tabii ki, altı ay önce yazılmış mektupta Birdie'nin dalgalı el yazısı vardır.

Mektuplara bakakaldım, göğsümde duygular kabardı.

Seth bana gülümsüyor. "Bana yazdı çünkü senin nişanlı olmadığını bilmem gerektiğini düşündü. Uçakta uydurduğun bir yalan olduğunu ve yalancılardan nefret ettiğim için bana söylemediğini."

Birdie'nin Seth'e mektup yazıp bana bile söylemediğine inanamıyorum! Tam ona göre bir davranış. Ve... inanılmaz. Hala beni şaşırtmayı başarıyor!

"O gece birlikte olduktan sonra neden soğuduğumu biliyor musun?" diyor Seth, kanepede öne doğru eğilerek.

Ona şüpheyle bakıyorum.

"Biz... şey... yaptıktan sonra anladım."

Sesi kesiliyor. "Yaptıktan *sonra*."

"Evet, *onu*. Sana aşık olduğumu biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, daha önce de biliyordum. Sanırım Upper West Side'da yağmurlu bir günde biliyordum.

Side'da anladım. Mektubunu kaybettiğin ve beni tiyatroya kadar takip ettiğin gün."

Ben de sana aşık olduğumu biliyordum, sanırım.

Şimdi hepsi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Ama yine de, onu bunu söylerken duymak kalbimi coşturuyor.

"Nişanlı olduğumu sanıyordum!" Seth devam eder. "Daha fazla karışmak istemedim. Hayatımda hiç hissetmeyeceğimi sandığım şeyler hissediyordum sana karşı. Ve sen Colin Collins ile evlenmek üzereydin." Omuzlarını silker. "Çok fazlaydı."

Yüzüm kızarır, ellerimle başımı kapatırım. "Yatakta tuhaf olduğum için benden kurtulmaya çalıştığını sanmıştım."

"Evet." Seth gülerek kucağımdaki mektupları gösterir. "Birdie de bana öyle söyledi. Bu fırsatı değerlendirerek, penisinin morarmadığını resmi olarak bildirmek isterim. Aslında, karşılaşmamızdan sonra çok mutluydu."

"Buna sevindim." "Ben de."

Birbirimize gülümsüyoruz.

"Bekle..." diyorum. "Buraya geleceğimi nasıl bildin? Birdie bile New York'a döneceğimi bilmiyordu."

Seth gülüyor. "Aslında biliyordu." "Ne?"

Yığının altından mektubu çıkarır ve ikinci sayfadaki bir paragrafı gösterir.

Okurken yüzümden akan gözyaşlarını hızla silerim. *Olive henüz bilmiyor, ama New York'a aşık oldu. Geri dönecek, biliyorum. Arkadaşı Anders'tan, o zaman sana haber vermesini istedim. Ve sonra, eğer bekarsan, onu resmi bir randevuya çıkarmanı istiyorum. Ona, sorduğunda evet demesi gerektiğini söyle, yoksa onu rahatsız edeceğim. Tatlı, nazik bir hayalet gibi değil. Korkunç, iğrenç bir şekilde: kan, dişler ve odaya eşyaları fırlatmak gibi.*

Hepsi.

korkunç olacak.

Gürültülü, gözyaşlı bir kahkaha attım. "Ah Birdie!"

"O eşsiz biriydi," diyor Seth nazikçe.

"Öyleydi," dedim, içim acıyarak. "Gerçekten, gerçekten öyleydi."

Seth ayağa kalkar ve elini bana uzatır. Ben de ayağa kalkıp elini tutarım.

"Ben bekârim," diye fısıldar, yüzü yüzüme yakın, gözleri dudaklarıma kayar.

dudaklarıma. "Ve Birdie haklıydı. Sen geri geldin. Ve bu yüzden... Olive Maudine Brewster, benimle resmi bir randevuya çıkar mısın?"

Biraz daha gülüyorum ve abartılı bir şekilde omuz silkiyorum. "Şey, *hayaletler tarafından* takip edilmek istemem. Yani cevabım..."

Ve sonra öpüşüyoruz. Ve tüm vücudum, tüm kalbim parlıyor. Seth beni kendine çekiyor, elleri saçlarımda dolanıyor, onu kanepeye itiyorum ve çılgın bir hayvan gibi üstüne tırmanıyorum. Nefes nefese öpüşüyoruz ve bu delice, muhteşem, *doğru* ve...

"Ahem!"

"Olive! Hayır! Antika kanepede olmaz!"

Seth ve ben, Anders ve Bayan Ramirez'in sesini duyunca isteksizce ayrıldık. Salonun girişinde duruyorlardı, paltolarına ve atkılarına sarılmışlardı.

Gülerek kıyafetlerimi düzelterip biraz düzgün görünmeye çalışıyorum. Seth de aynısını yapıyor, yanakları biraz kızarmış.

"Gramercy Park'ta Noel şarkıları söylenecek," diyor Bayan Ramirez mutlu bir şekilde. "Bizimle gelmek ister misiniz?"

"Parkı bir geceliğine halka açıyorlar," diye ekledi Anders. Soluk kaşlarını kaldırdı, kalçasını yana doğru çevirdi. "Ama sanırım çaldığın anahtar varken bu senin için pek heyecan verici değildir."

"Geri vermedin mi?" Bayan Ramirez nefes nefese sorar.

Şapka askısından bel çantamı ve paltomu alırken ona masum bir bakış attım. Seth boynuna atkısını doladı ve elimi tuttu. Dördümüz Manhattan'ın soğuk havasına çıktık.

Kırmızı yanaklı yayalar "Merry Christmas! Happy Hannukah!" diye bağırırken şehir caddesinde yürürken, etrafımı saran parıldayan bayram ışıklarına bakıyorum, sonra da başparmağını elime dokunarak ima eden Seth'e ve en iyi bayram şarkısının hangisi olduğu konusunda hararetle tartışan Anders ve Bayan Ramirez'e bakıyorum.

Korkmuş olduğum şey *bu* muydu?

Karla kaplı Gramercy Park'a giriyoruz, parkta mutlu şarkıcılar ve şampanya dağıtan yerliler var.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Birdie," diye fısıldıyorum.

Ve en iyi arkadaşım bu dünyadan ayrılmış olsa da, her zaman, her zaman kalbimde yaşayacağını biliyorum. Yaşadığım her an – gerçekten, çılgınca, dürüstçe ve cesurca yaşadığım her an – Birdie Lively bana yol gösterecek.

Çünkü *bu*, Büyük Seksi Aşk.

@ElissaJohnson

Bugün Gramercy Park'ta şarkı söyleyeceğim için çok heyecanlıyım! Parkı halka açmaları pek ideal değil, ama sanırım #festivespirit ruhuna uygun! Başka kimler olacak?

SON

* * *

SEVGİLİ OKUYUCU

BIG SEXY LOVE'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Beğendiniz mi? BEĞENDİNİZ Mİ? Umarım beğenmişsinizdir. Biraz çılgınca, değil mi? Yazarken çok eğlendim.

Okuyucu yorumları bir yazar için çok yararlıdır. Özellikle benim gibi büyük bir yayıncının desteğine sahip olmayan yazarlar için. Bu yorumlar, kitaplarıma dikkat çekmeye (ve tabii ki satışlara!) yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda diğer okuyucuların yazdıklarını beğenip beğenmeyeceklerini anlamalarına da yardımcı olur!

BIG SEXY LOVE'ı okumaktan keyif aldıysanız, birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız *çok* minnettar olurum. [Buraya tıklayın!](http://www.kirstygreenwood.com) Çok kısa bir yorum bile harika olur. Hepsini okuyorum. Muhtemelen yapmamam gerekir ama bu konularda hiç çekingen değilim.

Binlerce kez teşekkürler ve tekrar

görüşmek üzere, Kirsty x

<http://www.kirstygreenwood.com>

KIRSTY GREENWOOD'UN DİĞER KİTAPLARINI DA OKUYABİLİRSİNİZ!

Saygılarımla
Aşk ve Romantizm için Vintage Rehber

Yeni sürüm güncellemeleri, aylık hediyeler ve Kirsty'den ücretsiz kısa öykü almak için [buradan haber bültenine kaydolun](#).

TEŞEKKÜR

Harika (ve çok sabırlı) menajerim Hannah Ferguson'a ve Hardman & Swainson'daki yetenekli ekibe yaptıkları her şey için teşekkür ederim.

Kitaplarımı onsuz olamayacakları kadar çok daha iyi hale getirmek için her zaman yardım eden harika arkadaşım ve muhteşem editörüm Caroline Hogg'a teşekkür ederim. Sen olmasaydın romanlarımın nasıl olurdu diye düşünmek bile beni ürpertir.

Kurtardığın için teşekkürler Jade Craddock! Ve bu kadar titiz bir düzeltme için. Seninle çalışmak çok keyifliydi!

Angie Jordan'a düzeltme okuması için çok teşekkür ederim!

Sevgili yazar arkadaşım Cesca Major'a teşekkür ederim. Bu kitap, pek çok nedenden dolayı sen olmasaydın *kesinlikle* burada olmazdı. Sana sonsuza kadar minnettarım ve seni çok seviyorum.

Notting Hill Kız Çetesi'ne teşekkürler: Celia Ferrari, Elizabeth Keach ve benim küçük balkabağım Ophelia. Sizinle geçirdiğim zamanlar hayatımın en güzel anlarıydı ve desteğiniz benim için çok değerli! Londra'daki zamanımı daha da keyifli hale getiren Fabien ve Louis'e de teşekkürler!

Book Camp ekibine ve bize mükemmel bir şekilde bakan muhteşem Basia Martin'e teşekkür ederim. Hepinizle birlikte yazmak (ve yazmak hakkında konuşmak, Barnaby'yi kucaklamak, müzik videoları çekmek, şampanya içmek ve A ile traktörünü izlemek) çok eğlenceliydi. Bu yazıyı okuyan yazarlar var mı? [Bookcamp'a](#) gitmelisiniz!

Yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim: hepsi son derece yetenekli ve destekleyici. Isabelle Broom, Cressida McLaughlin, Holly Martin, Poppy Dolan, Rosie Blake, Jennifer Joyce, Katie Marsh, Lynsey James ve Keris Stainton.

Victoria Stone'a muhteşem desteği ve bana olan inancı için teşekkür ederim. Umarım bu kitap, Mick Dundee'yi sevdiğiniz kadar beni de sevmenizi sağlar.

Kitaplarımı okuyup yorumlayan ve doğru bir şey yaptığımı hissettiren, bana inanılmaz destek veren blog yazarlarına teşekkür ederim. Özellikle sevgili Leah Graham, Amanda Moran, Jennie Shaw, Kevin Loh, Natalie McCormack Eve Chong ve Catriona Merryweather'a teşekkür ederim.

Sevgili aileme teşekkür ederim: Edd, annem, babam, Lynette, Nic, Tony, Mary, William ve C-Dawg. Hepinizi çok seviyorum ve beni gururlandırdığınız gibi sizi de gururlandırmak istiyorum.

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim! Size sahip olduğum için çok minnettarım. Ve bu kitabın size mutluluk getirmesini gerçekten, gerçekten, *gerçekten* umuyorum.

YAZAR HAKKINDA

Kirsty Greenwood, hızlı tempolu, korkusuz ve komik romantik komedi romanlarının yazarıdır. Ayrıca Novelicious.com'un kurucusu ve baş editörüdür. Manchester ve Londra arasında yaşıyor, dizüstü bilgisayar ve kafasında uydurduğu karakterler olmadan asla bir yere gitmez.

Kirsty'nin yeni kitapları, aylık hediyeleri ve daha fazlası hakkında bilgi almak için [buradan haber bültenine kaydolun](#).

www.kirstygreenwood.com

Telif hakkı © 2017 Kirsty Greenwood Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturulmuştur

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

